ਬਾਬਾ

ਸਾਧੂ ਸਨ

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਰਮ

1977

Rs. 7-50

ਇਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ —

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਰਤਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ; ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ, ਰਹਿਤਨਾਮੇ, ਨਾਨਕੁ ਸਾਇਰੁ ਏਵ ਕਹਤੁ ਹੈ, ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ, ਰਬਾਬ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਗਰ, ਵਾਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਆਂ, ਚਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਸੰਖੇਪ ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ; ਸਾਡੇ ਗੁਰਦੇਵ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋਸ਼, ਪ੍ਰਸਿਧ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਕਲਮ ਦੇ ਧਨੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਪੰਜਾਬੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਰਾਂਮਾਹੇ, ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਝਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਝਗੜੇ, ਪੰਜਾਬੀ ਜੰਙਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਕਿੱਸੇ, ਹਾਸ਼ਮ ਰਚਨਾਵਲੀ, ਹੁਸੈਨ ਰਚਨਾਵਲੀ, ਸਾਈਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ, ਵਾਰਿਸਸ਼ਾਹ,ਮਹਾਂਕਵੀ ਸੰਤਰੇਣ, ਦਰਸ਼ਨ ਭਗਤ,ਬਾਬਾ ਵਜੀਦ; ਸਾਧੂ ਈਸ਼ਰਦਾਸ, ਹਿੰਦੂਸਤਾਨੀ ਕਵਿਤਾ, ਹਿੰਦੂਸਤਾਨੀ ਕਵੀ,ਹਿੰਦੂਸਤਾਨੀ ਕਲਾ, ਬਚਨ ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ, ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਸੱਦਾਂ, ਪੁਸ਼ਪਾਂਜਲੀ, ਮਾਲੀ, ਪੰਛੀ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਆਦਿ ।

1977 ਕਲਮ ਮੰਦਿਰ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਰੁਪਏ

ਪ੍ਰੋ. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ, ਕਲਮ ਮੰਦਿਰ ਲੋਅਰ ਮਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ ।

ਤਤਕਰਾ

ਭੂਮਿਕਾ

ਭਗਤੀ ਲਹਿਰ

ਭਾਰਤੀ ਧਰਮ-ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਮੁਖ ਤੌਰ ਤੇ ਤਿੰਨ ਮਾਰਗਾਂ ਦਾ ਚਰਚਾ ਹੈ — ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ, ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪੰਧਾਊ ਬਣਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਰਥਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਵਿਦਿਆ-ਸਾਧਨਾ ਰਾਹੀਂ ਜੀਵਨ ਤੱਤ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਛੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਉਪਜ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੌਧਿਕ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਰਿਸ਼ੀਮੁਨੀਆਂ ਨੇ ਖਾਸ ਖਾਸ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਮਾਨ ਕੀਤਾ। ਸਾਂਖ ਦਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸ਼ ਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਭੇਦ ਜਾਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਿਆਇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਤਾਰਕਿਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਤੋਂ ਜੀਵ, ਈਸ਼ਵਰ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਲਾਹੇਵੰਦਾ ਸੀ। ਵੇਦਾਂਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਅਦ੍ਵੈਤਤਾ ਯਾ ਏਕਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਅਜੇਹੀ ਗਿਆਨ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਫੀ ਔਖਾ ਜੇਹਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਇਸ ਮਜਬੂਰੀ ਕਾਰਣ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੀ ਰੁਚੀ 'ਕਰਮ ਮਾਰਗ' ਵਲ ਹੋਈ। ਧਰਮ ਗਿਆਨੀਆਂ ਜਾਂ ਪਰੋਹਤਾਂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਕੁਝ ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰ ਲੈਣੇ ਸਾਧਾਰਣ ਜਗਿਆਸੂ ਲਈ ਸੌਖਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦਾ ਬੋਲਬਾਲਾ ਤਕੜਾ ਚਿਰ ਰਿਹਾ। ਹੋਮ ਯੱਗ, ਬਰਤ ਰਖਣਾ, ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਪੁੰਨ ਦਾਨ, ਮੋਨਬ੍ਰਤ, ਖਾਸ ਖਾਸ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ, ਧੂਣਿਆ ਦਾ ਤਾਪ ਤਾਪਣਾ, ਸਭ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਸਨ। ਯੋਗੀਆਂ ਦਾ ਹਠ ਮਾਰਗ ਵੀ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣ ਹਠ ਤਪ ਰਾਹੀਂ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਤੇ ਆਸਣਾਂ ਰਾਹੀਂ

ਸਾਧਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ।

ਪਰ ਇਹ ਕਠਿਨ ਤਤਿਖਯਾ, ਤਿਆਗ ਵੈਰਾਗ, ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਾਂਙ ਹਾਰੀ-ਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਪਰਾਮ-ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਪਾਸਨਾ ਮਾਰਗ ਵਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ, ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਤਾਂ ਕਰਮ ਮਾਰਗ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪਰ ਸ਼ਰਧਾ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿਲ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਤੇ ਇਹੋ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਭਗਤੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਮੂਲ ਬਣੀ। ਇਹੋ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਤੇ ਸਾਧਰਣ ਤੇ ਅਸਾਧਰਣ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਤੱਤ ਦਸਦਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਇਹੋ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਾਧਨ ਹੈ :—

ਬੇਢੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਜੂਰੀ ਮਾਂਗਹਿ, ਜਉ ਕੋਊ ਛਾਨ ਛਵਾਵੈ ਹੋ
ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਸਭੈ ਤੇ ਤੋਰਹਿ, ਤਉ ਆਪਨ ਬੇਢੀ ਆਵੈ ਹੋ।
(ਨਾਮਦੇਵ

ਪੜਤਾ ਪੜਤਾ ਜਗ ਮੂਆ, ਪੰਡਿਤ ਭਯਾ ਨ ਕੋਇ
ਢਾਈ ਅੱਖਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ, ਪੜੈ ਸੁ ਪੰਡਿਤ ਹੋਇ।
(ਕਬੀਰ

ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਇਹ ਮਤ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਦ੍ਰਾਵੜ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਭਗਤੀ ਦੇ ਅੰਕੁਰ ਫੁਟੇ ਤੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾ-ਨੰਦ ਨੇ ਉਤਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਕਬੀਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤਕ ਫੈਲਾਇਆ। ਇਹ ਕਥਨ ਠੀਕ ਹੀ ਸੀ —

ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਾਵੜ ਊਪਜੀ, ਲਾਏ ਰਾਮਾਨੰਦ
ਪਰਗਟ ਕੀਆ ਕਬੀਰ ਨੇ, ਸਪਤ ਦੀਪ ਨਵਖੰਡ।

ਨਾਮਦੇਵ, ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ, ਜੈਦੇਵ, ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ, ਬੇਣੀ, ਰਵਿਦਾਸ, ਆਦਿ ਭਗਤ

ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂਆਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਾਜਕ ਕਰਮਯੋਗ ਦਾ ਰੰਗ ਦੇਕੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦਾਦੂ ਦਯਾਲ, ਸੂਰ ਦਾਸ, ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ, ਤੁਲਸੀ, ਵਜੀਦ, ਧਰਮਦਾਸ, ਧਰਣੀ ਦਾਸ, ਗਰੀਬ ਦਾਸ, ਦਰਿਆ ਸਾਹਿਬ, ਪਲਟੂ ਦਾਸ, ਰੱਜਬ, ਗੁਲਾਲ,ਭੀਖਾ, ਚਰਣ ਦਾਸ, ਸਹਿਜੋ ਬਾਈ ਆਦਿ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਦੀ ਹੀ ਸ਼ਾਹਰਾਹ ਅਪਣਾਈ।

ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ

ਭਗਤ ਸਾਈਂ ਦਾਸ, ਛੱਜੂ, ਕਾਨ੍ਹਾ, ਹਿਰਦੇ ਰਾਮ, ਗੁਰਦਾਸ, ਸੰਤ ਦਾਸ, ਜੱਲ੍ਹਣ; ਸੁਥਰਾ, ਬਹਲੋ, ਸਾਧੂਜਨ, ਬਾਵਾ ਹਰੀਆ, ਨਨੂਆ, ਸੇਵਾ ਰਾਮ; ਦਰਸ਼ਨ ਭਗਤ, ਫਲੀਰਾਮ, ਗੁਆਲ ਭਗਤ, ਹਰਦਿਆਲ; ਭਾਵਨ, ਬਿਹਾਰੀ, ਬਾਵਾ ਸੰਤਰੇਣ, ਮਹਿਮੇ ਸ਼ਾਹ, ਸਾਈਂ ਦੇਸਰਾਜ, ਗੁਲਾਬ ਦਾਸ; ਆਦਿ ਇਸੇ ਅਦ੍ਵੈਤ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕਾਵਿਧਾਰਾ ਵਿਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ, ਉਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਇਉਂ ਗਿਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

(੧) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਕ ਹੈ ਤੇ ਪੂਜਣਯੋਗ ਹੈ

(੨) ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ

(੩) ਇਸ ਪਰਮਾਰਥ ਦੇ ਪੰਧ ਤੇ ਚਲਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

(੪) ਸਤਿਸੰਗ ਸਹਾਇਕ ਸਾਧਨ ਹੈ

(੫) ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ—ਸਤ,ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ, ਦਇਆ, ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਆਦਿ ਗੁਣ ਧਾਰਨੇ ਅਤਿ ਜਰੂਰੀ ਹਨ।

(੬) ਭਗਤੀ ਦਾ ਅਸਲ ਤਰੀਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਸਤਿਸੰਗੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਕੀਰਤਨ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਯਾ ਏਕਾਂਤ ਭਜਨ ਰਾਹੀਂ ਵੀ।

(੭) ਸੰਸਾਰ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਮੋਹ

ਸੁਖਦਾਈ ਨਹੀਂ।

(੮) ਕੁਸੰਗਤ ਤੋਂ ਬਚਕੇ ਹੀ ਚਲਣਾ ਠੀਕ ਹੈ

(੯) ਨਿਰੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦੇ ਕੰਮ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ

(੧੦) ਮੁਕਤੀ ਅਪਣੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਮਿਲਦੀ, ਉਸਦੀ ਮੇਹਰ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੱਚਾ ਜਗਿਆਸੂ ਉਸਦੀ ਨਦਰਿ ਤੇ ਟੇਕ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਸੋ ਭਗਤੀ ਕਾਵਿ— ਸੰਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂਬਾਣੀ; ਤੇ ਸੂਫ਼ੀ ਕਲਾਮ ਨੇ ਕੇਵਲ ਅਧਿਆਤਮਕ ਨਿਸ਼ਚੇ ਉਤੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਵੀ ਇਹ ਰਚਨਾਵਾਂ ਇਤਨਾ ਗੌਰਵ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਰਬੋਤਮ ਮਾਨਵ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਰ; ਨਿਰਾਰਥਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ; ਕੇਵਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਗੋਚਰੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਉਹ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਸੰਤਬਾਣੀ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ 'ਗੁਰੂ ਥਾਪਕੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦਾ ਧੁਰਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਇਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਇਤਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਗਈ ਤੇ ਗੁੰਬਦ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਂਙ ਮੁੜ ਮੁੜ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਿ-ਭੌਰੇ ਕਈ ਸਿਖ ਕਵੀ ਐਸੇ ਹੋਏ ਜੋ ਇਸੇ ਸੁਰ ਵਿਚ ਬੋਲ ਉਠੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖ ਕਵੀ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਭਾਈ ਬਹਲੋ, ਭਾਈ ਸਾਧੂਜਨ, ਭਾਈ ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹ, ਬਾਵਾ ਹਰੀਆ ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਂ ਵਰਨਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਬੋਧ ਸਾਡੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਗੁੰਮਨਾਮ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ ਬਾਣੀਕਾਰ ਸਨ,ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿਤਨੀ ਰਚਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ,ਉਤਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਅਲਪ ਹੈ।

ਜੀਵਨ

ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿਖ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੋ ਇਹ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਵਾਈ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਬਹਿਨੋਈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਫੁੱਫੜ ਲਗਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਸਮਾ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਤੇ ਕਈ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਭਾਈ ਧਰਮ ਚੰਦ ਖੋਸਲੇ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨੰਦ ਕੌਰ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਮੱਲ੍ਹਾ, ਭਗਤੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਚ ਸੀ। ਚੂੰਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਮਹਲ ਸ੍ਰੀ ਦਮੋਦਰੀ ਜੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਰਾਮੋ, ਪਿੰਡ ਡਰੋਲੀ ਭਾਈ ਕੀ, ਭਾਈ ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਜਾਣ ਆਮ ਸੀ। ਇਸੇ ਮੇਲ ਜੋਲ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਪੁੱਤਰੀ ਵੀਰੋ ਦਾ ਨਾਤਾ ਮਾਲਵੇ ਵਲ ਕੀਤਾ। 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਦੇ ਲਿਖਣ ਅਨੁਸਾਰ ਨੌਜੁਆਨ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਬਿਰਤੀ ਦੇਖਕੇ ਸਾਧੂਰਾਮ ਨੂੰ'ਸਾਧੂਜਨ' ਦਾ ਖ਼ਿਤਾਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ੨੬ ਜੇਠ ੧੬੯੬ ਬਿ. ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਝੁਬਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਆਮ ਗੁਰਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਦਾ ਜਨਮ ਸਾਲ ੧੬੭੨ ਜਾਂ ੧੬੭੩ ਬਿ. ੧੧ ਸਾਵਣ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਸਾਧੂਰਾਮ ਦਾ ਜਨਮ ਸੰਮਤ ੧੬੭੦ ਬਿ. ਦੇ ਲਾਗੇ ਚਾਗੇ ਸੌਖਿਆਂ ਹੀ ਅਨੁਮਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਇਸਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਦਾ ਸਮਾ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗੁਰਿਆਈ -ਕਾਲ ਵਿਚ ਜਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਈ ਚੌਪਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰਹਿਤਨਾਮੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰ ਇ ਜੀ ਨੇ ੧੭੩੩ ਬਿ. ਵਿਚ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦਾ ਕਾਰਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਚੰਦ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨੂੰ ਘਰਬਾਰੀ ਤੇ ਦਰਬਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਥਾਪਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਦਾ

ਸਿਰੋਪਾਉ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਜੀ ਹੱਥੋਂ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। (ਰਹਿਤਨਾਮੇ— ਸੰਪਾਦਕ-ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ, ਪੰਨਾ 89)

ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੋਮਾ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੌਰਿਆਂ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸਾਧੂਰਾਮ ਆਪਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ੧੭੧੩ ਬਿ. ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਬ ਵਲ ਦੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਰੰਭੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਅੰਗ ਸਾਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਨਾਲ ਸੀ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ—

'ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮਹਲ ਛਟੇ ਕਾ, ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਤੇਰਾਂ ਅਸਾਢ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਗਿਆਰਸ ਕੋ, ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਕਹਲੂਰ ਸੇ, ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਗੈਲੋਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਈ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਮਲ ਜੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੀ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਲਾਲ ਚੰਦ ਸੁਭਿਖੀ ਕਾ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਛਿਬੱਰ ਕਾ, ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧਰਮ ਚੰਦ ਖੋਸਲੇ ਕਾ, ਦੂਰਗਾ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਪਦਮਰਾਇ ਹਜਾਵਤ ਕਾ, ਦਰੀਆ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਮੂਲਚੰਦ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਕਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਕਾ, ਚ੍ਰੋਪਤਿ ਰਾਇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਪੇਰਾ ਰਾਮ ਛਿਬਰ ਕਾ, ਮਤੀਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਹੀਰਾ ਮੱਲ ਛਿਬਰ ਕਾ।' (ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ

ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਹਰਦੁਆਰ ਹੋ ਕੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਯਾਗਰਾਜ ਤੇ ਬਨਾਰਸ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਟਨੇ। ੧੭੧੯ ਬਿ.ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸੰਗ ਪਟਨੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਬਾਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣਾ ਲਈ ਮਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਤੇ ਫੁੱਫੜ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਵਰਗੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੱਜਣ ਓਥੇ ਰਹੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤਾਂ ੧੭੨੧ ਬਿ. ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਆ ਗਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ੧੭੨੭ ਬਿ. ਵਿਚ ਇਧਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨਾਲ ਸੀ ਤੇ ਪਿੰਡ ਮੱਲ੍ਹੋ ਆ ਕੇ ਬਾਲ ਦਸਮੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਭੂਆ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਸਮਾਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਸਨ — ਸੰਗੋ ਸਾਹ, ਗੁਲਾਬ ਚੰਦ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ, ਮਾਹਰੀ ਚੰਦ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਸੰਗੋ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਜੀਤ ਮੱਲ ਭੰਗਾਣੀ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਖੁਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਵੀ ਉਲੇਖ ਹੈ —

'ਸੰਗੋਸ਼ਾਹ, ਜੀਤ ਮੱਲ ਬੇਟੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਕੇ ਪੋਤੇ ਧਰਮ ਚੰਦ ਕੇ ਖੋਸਲਾ ਗੋਤਰੇ ਖਤ੍ਰੀ ਸੰਬਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਪੰਤਾਲੀ ਅਸੂਨ ਮਾਸ ਦੀ ਅਠਾਰਮੀ, ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁੰ ਭੰਗਾਣੀ ਪਰਗਣਾ ਪਾਵਟਾ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਤੀਜੇ ਪਹਰ ਨਜਾਬਤ ਖਾਂ ਆਦਿ ਕੋ ਮਾਰ ਸਾਮ੍ਹੂ ਮਾਥੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆਂ।' [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਛੇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਪੰਜਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸਿਖ ਲਾਹੌਰੋਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਤਾਂ ਇਹ ਲੜਕਾ ਸਾਧੂ ਵੀ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਇਸ ਦੀ ਧਰਮਾਤਮਾ ਬਿਰਤੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਨੂੰ 'ਸਾਧੂਜਨ' ਕਹਿਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ। ਅਸਲ ਲਿਖਤ ਇਉਂ ਹੈ—

ਉਸੀ ਦਿਨ ਲੋਕ ਲਾਹੌਰ ਸੇ ਆਏ। ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਕੋ ਗੰਗ ਸਿਧਾਏ
ਸਭਹਨ ਮਿਲਿ ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਨਾ। ਕਾਹੂ ਕਾਹੂ ਸਤਿਗੁਰ ਚੀਨਾ। ੯।
ਤਿਨ ਮੋਂ ਏਕ ਲੜਕਾ ਸੁਗਿਆਨਿ। ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸੰਗ ਤਿਸੁ ਧਯਾਨ
ਕਰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਚਰਨ ਪਰ ਪਰਾ। ਗੁਰਮੂਰਤਿ ਲੇ ਹਿਰਦੈ ਧਰਾ। ੧੦।

ਸੋਰਠਾ—ਗੁਰ ਤਿਸ ਪਰਿ ਭਏ ਦਯਾਲ, 'ਸਾਧੂ ਜਨ' ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਯੋ
ਮਨ ਉਪਜੀ ਭਗਤਿ ਬਿਸਾਲ, ਜਗ ਨਾਮ 'ਸਾਧੂਜਨ' ਤਿਸ ਕਹੈ। ੧੧।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਾਂ ਕੇ ਮਨ ਆਈ। ਤਿਨ ਉਸਤਤਿ ਕਰਿ ਗੁਰਮਹਿਮਾ ਗਾਈ

ਬਡੇ ਭਗਤ ਸਾਧੂਜਨ ਭਏ । ਕਰ ਦਯਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਨੇ ਕਰ ਲਏ । ੧੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤ—

'ਮੈਂ ਵਾਰਿਆ ਗੁਰ ਪਹਿ ਵਾਰਿਆ ।
ਮੈਂ ਵਾਰਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਪਗੜੀ ਤੇ......'
ਜਬ ਇਹ ਬਿਸਨ ਪਦ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਨਾ । ਕਰ ਸਾਧੂਜਨ, ਸਾਧ ਮੁਖਿ ਭਨਾ
ਭਯਾ ਪ੍ਰਗਸ ਸੋਆ ਮਨ ਜਾਗਾ । ਗੁਰ ਭਏ ਦਯਾਲ ਰਾਮ ਰੰਗ ਲਾਗਾ ।੧੩।

[ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਖੀ ੧੫, ਪੰਨਾ 377-78

ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖਾ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ, ਸਹੀ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਪਰਣਾਈ । ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸਾਹੀ ਛੇਵੀਂ, ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ ਤੇ ਤ੍ਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਸਾਧੂਜਨ ਦੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਨੋਹਰ ਬਾਂਕੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਤੱਕ ਕੇ ਉਚਾਰਿਆ । ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਸੰਚੀ ਵਿਚ ੬੭ ਤੇ ੧੧੭ ਪੰਨੇ ਤੇ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ 'ਸਬਦ ਸਲੋਕ' ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ।

ਸਾਧੂਰਾਮ ਤੋਂ 'ਸਾਧੂਜਨ' ਨਾਮ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਖੁਦ ਕਵੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ—

'ਮੈਂ ਬਨੀਆਂ ਮਨੀਆ ਕਾਂਚ ਕਾ । ਗੁਰ ਮੋਤੀ ਕੀਨਾ ਸਾਚ ਕਾ
'ਸਾਧੂਜਨ' ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀਆ । ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਲੀਆ ।'

(ਗਉੜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯

ਕੁਝ ਕੁ ਥਾਈਂ 'ਸਾਧੂ' ਨਾਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ :

'ਇਸ਼ਕ ਸਾਧੂ ਦਾ ਕਾਮਿਲ ਹੋਯਾ, ਲਗਾ ਨਾਲ ਸਚਾਣੇ ।' (ਗਉੜੀ
'ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕੋ ਧਿਆਨ ਧਰਿ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ।'

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਸਾਧੂ ਦਾ ਹੋਕਾ, ਸੁਣਅਹੁ ਵੇ ਲੋਕਾ,
ਤੇਰਾ ਅਉਸਰ ਜਾਂਦਾ ਵਖਤ ਵਿਹ ਦਾ । (ਰਾਗ ਪੰਚਮ

ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਨਿਮਾਣਾ ਬਣੀਆ ਕਹਿਣਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦਾ ਸੂਚਕ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਧਰਮ ਚੰਦ ਖੋਸਲਾ ਸਾਧਾਰਣ ਹਟ-ਵਾਣੀਆ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪਰਮਾਰਥਕ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਤੱਕਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਜਾਤਾ ਹੋਵੇ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਣੀਏ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਉਸ ਕਈ ਥਾਈਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ—

'ਬਨੀਏ ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਿਓ ਸਾਧੂਜਨ, ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਸਰਨ ਕੇ ਸੂਰੇ ।'
'ਬਨੀਏ ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਿਓ ਸਾਧੂਜਨ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਕਹਾਂ ਕਰਉ ਅਰਧੀਨੀ ।'
(ਧਨਾਸਰੀ

'ਤੈ ਤਾਂ ਹਰਿਜਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨੁ ਦੀਆ । ਜਨ ਬਨੀਏ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ।'
'ਸਾਧਾਂ ਕੈ ਬਚਨ ਸੁਨੈ ਸ੍ਰਵਨੀਆ । ਸਮਝਿ ਭਏ ਸਾਧੂਜਨ ਬਨੀਆ ।'
'ਮੰਦਰ ਮਾਹਿ ਬਸੈ ਇਕ ਮਨੀਆ । ਮਹਲ ਪਹੂਚਿਆ ਬਪੁਰਾ ਬਨੀਆ ।'
(ਬਾਵਨ ਅੱਖਰੀ

ਸੋ ਅਜਿਹੇ ਕਥਨਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਮੂਲੀ ਖੱਤ੍ਰੀ-ਪੁੱਤਰ ਸਾਂ ਸਾਧਾਰਣ ਹਟਵਾਣੀਆਂ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਚਮੁਚ ਸਾਧੂਜਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ । ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦਾ ਭਾਵ ਹਰਗਿਜ਼ ਇਹ ਨਹੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਣ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ । ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ ਅਨੇਕਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪੰਜ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਣ ਛੋਹ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਉੱਚਤਾ ਪਾਈ ਸੀ । ਇਸੇ ਅਧਿਆਤਕ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਦੇ ਨਿਕਟ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵੀ ਰੂਪਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :—

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੇ ਬਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਸੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨੀ
ਜਨਕ ਸੇ ਗਿਆਨੀ ਪੈ ਸਾਰੰਗ ਪਾਨੀ ਮਨ ਕੇ ਜੂ

ਕਰਣ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ
ਬੈਰਾਗੀ ਪੈ ਰਾਗੀ ਕਾਨ੍ਹ ਜੈਸੇ ਬਨ ਕੇ ਜੂ
ਲਛਮਨ ਸੇ ਜਤੀ ਅਉ ਤਿਲੋਕਪਤੀ ਰਾਮ ਜੈਸੇ
ਭੈਰਵ ਸੇ ਸਤੀ ਭੀਮ ਭਾਰੀ ਮੱਲ ਰਨ ਕੇ ਜੂ ।
ਕਹੈ ਕਵਿ 'ਰੂਪਰਾਇ' ਕਲਿ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਲੀਓ
ਲਛਨ ਸ਼ੁਭ ਲੱਛਨ ਤੇਊ ਬਾਬੇ ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਜੂ ।

ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਸਮੂੰਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਚਤ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਕੇ । ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਲਮ ਦੇ ਹੀ ਧਨੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਵੀ ਧਨੀ ਸਨ । ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਕਾਰਣ ਉੱਚ ਆਚਾਰ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਸਨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਦਾ ਇਕ ਸੇਵਕ ਧਰਮ ਦਾਸ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ 'ਦਾਸ' ਉਪਨਾਮ ਵਰਤਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਨੇ ਵੀ ਸਾਧੂਜਨ ਦੇ ਉਚ ਆਚਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭਰਦਿਆਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :—

ਸਾਧੂਜਨ ਕਰਨੀ ਕਾ ਸੂਰਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਮਸਰਿ ਪੂਰਾ
ਮਾਂਗੈ ਦਾਸ ਚਰਨ ਕੀ ਧੂਰਾ, ਐਸੀ ਕਰੁਨਾ ਧਾਰੀਐ ।' (ਮਾਝ
'ਧੰਨ ਰਸਨਾ ਜੋ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਵੈ,ਸੀਤਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈ
ਧੰਨ ਵਹੁ ਹਾਥ ਜੁ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ, ਧੰਨ ਵਹੁ ਚਰਨ ਸੁ ਮਾਰਗ ਧਰਹੀ
ਇਸ ਕਰਤੂਤਿ ਸਾਧੂਜਨ ਰਹਤਾ
ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ 'ਦਾਸ' ਕਉ ਕਹਤਾ ।' (ਸਲੋਕ
'ਦ੍ਰਿੜ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ, ਨਿਰਬੰਧਨ ਹੋਇ ਖੇਲੇ
ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੀ ਬਾਨ ਤਜੀ ਹੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ।' (ਤਿਲੰਗ
'ਏਹੀ ਮਾਂਗਉਂ ਦਾਨ, ਨ ਰਹਉਂ ਨਿਆਰਾ ਜੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰਦੇਵ, ਦਾਸ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਜੀ ।' (ਗਉੜੀ

ਧਰਮਦਾਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਗੱਲ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ

ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਆਮ ਅਨੁਮਾਨ ਤਾਂ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂਜਨ ਮੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਲ ਗਏ ਹੋਣ ਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਰਚਨਾ

ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂਜਨ ਸੰਤ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਸੀ। ਸੰਤ ਕਵੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਕਾਵਿ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦੌਲਤ ਯਾ ਕੀਰਤਿ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਉ ਕਰਦੇ ਤੇ ਰੱਬੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਕੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਨ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਔਗੁਣਾਂ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਯਾ ਸਮਾਜਕ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੱਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਾਨਵ(ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਸਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

'ਜੋਈ ਸੰਤ ਜਿ ਭਾਵੈ ਰਾਮ। 'ਸੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਏਕੈ ਕਾਮ।'

'ਭਾਵ ਰੱਬ ਦਾ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ।

ਗਰੀਬ ਦਾਸ ਦਾ ਕਥਨ ਹੈ—

ਸਾਈਂ ਸਰੀਖੇ ਸੰਤ ਹੈਂ, ਯਾ ਮੇਂ ਮੀਨ ਨ ਮੇਖ।

ਪਲਟੂਦਾਸ ਇਸੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ—

'ਸੰਤ ਔਰ ਰਾਮ ਕੋ ਏਕ ਕਰਿ ਜਾਨੀਐ
ਦੂਸਰਾ ਭੇਦ ਨ ਤਨਿਕ ਆਨੈ।'

ਰਾਮ-ਭਗਤ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਦੀ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਰਾਇ ਨਹੀਂ :—

'ਜਾਨੇਹੁ ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਸਮਾਨਾ।'

ਸਾਧੂਜਨ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਰਚਨਾ, ਸੰਤ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ

ਪਉੜੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਤੇ ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਕਬਿੱਤ ਛੰਦ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰੰਤੂ ਸਾਧੂਜਨ ਨੇ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਕੇ ਹੀ ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਰਿਆ ਹੈ।

ਆਪ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਉਪਨਾਮ 'ਸਾਧੂਜਨ' ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਤੇ ਢੇਰ ਧਾਰਮਿਕ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ ਜੈਸਾ ਕਿ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :—

ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਪੁਰਾਣ ਜੋ, ਜਨਸਾਧੂ ਕੀਓ ਬਖਾਨ
ਸਹੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਖਾ ਕਰੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ। ੩੫੭।

ਇਹ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਖਰੜਾ ਸਿਖ ਰੈਫ੍ਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ (ਨੰ. 1844) ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਤੇ ਇਸੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੇ 1596 ਨੰ. ਖਰੜੇ ਵਿਚ ਇਸੇ ਕਵੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਰਚਨਾ 'ਸੁਦਾਮਾ ਚਰਿਤ੍ਰ' ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਧੂਜਨ ਨੇ ਸਹਸ੍ਰਨਾਮਾ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਚਰਿਤ੍ਰ, ਧ੍ਰੂ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤੇ ਰਾਮਾਇਣ ਆਦਿ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਰਚਨਾਵਲੀ ਦਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਹਿੰਦੂ ਪੁਰਾਣਕ ਕਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਜੀਵਨ ਅੰਦਰ ਅਗਵਾਈ ਲੈਣ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਨਵੀਨ ਕਾਵਿ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਮੋਢੀ ਕਵੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਭਾਈ ਬਹਲੋ, ਭਾਈ ਹਰੀਆ, ਭਾ. ਦਰਬਾਰੀ, ਭਾਈ ਸਾਧੂਜਨ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਕਲਾਕਾਰ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਜੋਂ ਕਾਫੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਤੇ ਕਈ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਮਿਸਾਲ ਲਈ ਜਪੁਜੀ ਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਤੇ ਨਵ-ਰਚਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆ ਜੋ ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵਾਰਥ ਹੀ ਸਨ। ਸਾਧੂਜਨ ਨੇ ਜਪੁ ਦੀਆਂ ੨੦ ਪਉੜੀਆਂ ਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਦੀਆਂ ੬੬ ਪਉੜੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਮਿਸਾਲ ਲਈ 'ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ, ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਉਂ

ਕੀਤੀ ਹੈ :—

ਜੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ, ਕਿਆ ਕਿਛੁ ਕਰੀ ਬੀਚਾਰੋ
ਜੇਕਰ ਚੁਪ ਰਹਾਂ ਲਿਵ ਅੰਤਰਿ, ਤਾਂ ਭੀ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੋ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਆਵਈ, ਕੀਚੈ ਕਵਨ ਅਹਾਰੋ
ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਿਆ ਕਰੇ, ਸਹਸੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰੋ
ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ, ਪਾਪੀ ਕਉ ਨਿਸਤਾਰੋ
ਭਾਣੈ ਭਉਜਲ ਲੰਘਣਾ, ਭਾਣੈ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ।

ਜਪੁ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪਉੜੀ ਸਮਕਾਲੀ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ :—

ਕੋ ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਸਤਕ ਪੰਡਿਤ ਹੂਆ, ਕੋ ਹੂਆ ਬਨਵਾਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਭਗਵੇ ਕਪੜੇ ਕੀਏ, ਗ੍ਰਿਹ ਤਜਿ ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਪਉਣ ਅਰੋਪਨ ਕੀਨਾ, ਸਿਧ ਕਲਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਅਪਨੇ ਕਾਨ ਪੜਾਏ, ਗੁਰ ਗੋਰਖ ਰਹਿਰਾਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਅੰਗ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਈ, ਨਗਨ ਭਇਆ ਸੰਨਿਆਸੀ
ਕੋ ਸਮਦਰਸੀ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ, ਅਬਗਤਿ ਕੋ ਅਭਿਆਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕੀਨਾ, ਦੁਰਮਤਿ ਮਾਰਿ ਨਿਕਾਸੀ
ਕਿਨਹੂ ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨ ਕੀਨਾ, ਸ਼ੰਕਾ ਸਗਲੀ ਨਾਸੀ
ਕਿਨਹੂ ਅਪਨਾ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ, ਕੋ ਬਸਿਆ ਜਾਇ ਕਾਂਸ਼ੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰਾ ਕੀਨਾ, ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੀ
ਕੋਈ ਪਰਮ ਵੈਸ਼ਨੋ ਹੂਆ, ਸ੍ਰੀ ਜਾਦੋਨਾਥ ਉਪਾਸੀ
ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੈਂ ਗੁਰਸਿਖ ਹੂਆ, ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ
ਕੋਈ ਕਹੈ ਜੋ ਕਲਮਾ ਕਹਤਾ, ਦੋਜ਼ਕ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਸੀ
ਕੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਿਲਾਵਰ ਹੂਆ, ਦੁਨੀਆ ਤਾਂ ਕੀ ਦਾਸੀ
ਕਿਨਹੂੰ ਦਾਨਸ਼ਵੰਦ ਕਹਾਇਆ, ਕੋ ਮੀਰਾ ਮੀਰਾਸੀ

ਕਿਨਹੂੰ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਕ ਾਇਆ, ਜੋ ਕਰਸੀ ਸੋ ਪਾਸੀ
ਜਿਨ ਜਿਨ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਕਮਾਏ, ਤਿਨ ਕੀ ਭਈ ਖਲਾਸੀ
ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਨ ਕੀਨਾ, ਮੇਰੀ ਇਉਂ ਹੀ ਅਉਧ ਬਿਨਾਸੀ
ਨਾਮ ਪਤਿਆ ਸਾਧੂਜਨ ਮੇਰਾ; ਜਗਤ ਕਰੈਗੋ ਹਾਸੀ
ਏਕ ਟੇਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੀ, ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਬਿਰਦ ਸੰਮਾਰਿ ਉਧਾਰ ਅਧਮ ਕਉ, ਕਾਟਿ ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਫਾਸੀ । ੨੦ ।

ਅਸੀਂ ਸਾਧੂਜਨ ਦੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਵਿਸ਼ੇਸਤਾਈਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ । ਇਹ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਭਗਤੀ-ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਅਧਿਆਤਮਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਥੇ ਵੀ ਤਾਨ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਹੀ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ । ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਬਦ, ਸਲੋਕ, ਤੇ ਸਾਖੀ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਤੇ ਕਈ ਲੋਕ ਕਾਵਿ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ੩੦—੩੫ ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਤ ਕਵੀ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸੋਝੀ ਸੀ । ਬੋਲੀ ਭਾਵੇਂ ਸੰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਵਰਤੀ ਹੈ ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਚੋਖਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਨਿਰੋਲ ਪੰਜਾਬੀ ਛੰਦ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ । ਅਲੰਕਾਰਕ ਵਿਧਾਨ ਲਗ ਭਗ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸੰਤ ਬਾਣੀ ਯਾ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਕਈ ਸੰਕੇਤ ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਆਏ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਹਨ । ਜਿਵੇਂ, ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਾਧੂਜਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਭਗਤ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤਿ ਦੱਸ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਆਸਾ ਰਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :—

ਜਾਤੀ ਪਹਿ ਰਾਮ ਨ ਰੀਝੈ ਰੇ । ਕੋਈ ਸਰਨ ਪਰੈ ਸੋ ਸੀਝੈ ਰੇ (ਆਸਾ, ਪੰਨਾ ੯੩

ਅਗੇ ਕਈ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੈ :—

ਬਾਲ ਜਤੀ ਅਵਧੂਤ ਭਗਤ ਕਉ, ਰਹਤਾ ਜਗ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਰੇ
ਸੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਆਂਖਹੁ ਦੇਖਿਆ, ਲਟਕਨ ਜਾਤਿ ਲੁਹਾਰਾ ਰੇ । ੩ ।
ਕੇਸੋ, ਜੀਵਨ; ਲਾਲ ਖਿਆਲੀ, ਤੀਨੋ ਜਾਤਿ ਸੁਨਾਰਾ ਰੇ

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿੰ ਨਾਚਹਿੰ ਅਰ ਗਾਵਹਿੰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਰੇ । ੧੯ ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਲਟਕਣ ਲੁਹਾਰ ਸੀ ਤੇ ਕੇਸੋ, ਜੀਵਨ, ਲਾਲ ਖਿਆਲੀ ਵਰਗੇ ਸੰਤ ਕਵੀ ਸੁਨਿਆਰ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਸਨ ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਵਾਰ ਗਉੜੀ' ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਹੋ ਚੁਕੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਿਉਰਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੋਕਿ ਧਿਆਨ ਯੋਗ ਹੈ :—

ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਬੀਰ ਨਾਮਾ ।
ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਬਾਜੈ ਦਮਾਮਾ । ੨੯ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਵਿਦਾਸ ਮੋਚੀ ।
ਸਕਲ ਜੀਆਂ ਕੋ ਦੇਤ ਹੈ ਰਾਮ ਰੋਚੀ । ੩੦ ।
ਤਰਿਓ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਾਇਥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ।
ਸਿਮਰਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਹਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਪ ਮੋਚਨ । ੩੧ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਸੈਨ ਨਾਈ ।
ਭਜੈ ਰਾਮ ਕੋ ਧੰਨ ਤਾਂ ਕੀ ਕਮਾਈ । ੩੨ ।......
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਧੰਨਾ ਜਟੇਟਾ ।
ਤਿਸਹਿ ਚਤੁਰਭੁਜ ਰੂਪ ਸਿਉ ਭਈ ਭੇਟਾ । ੩੪ ।......
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ।
ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਭਇਓ ਭੇਦੀ
ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕੇ ਬੀਚ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੀਜੈ ।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਤਾਂਕੋ ਜਸ ਸਦਾ ਕੀਜੈ । ੩੭ ।
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਤਰਿਓ ਕਾਨ੍ਹਾ ।
ਭਇਓ ਤੱਤ-ਦਰਸੀ ਸਕਲ ਜਗਤ ਜਾਨਾ । ੩੮ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਸੂਰ ਦੋਊ ।
ਕਰੈਂ ਭਗਤਿ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਤਰੈ ਸੋਊ । ੩੯ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ।
ਦਈ ਲਾਜ ਕੁਲਿ ਛਾਡਿ ਲਿਵ ਰਾਮ ਲਾਈ । ੪੦ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਦਾਦੂ ਧੁਨੀਆ ।
ਕ੍ਰਰੈ ਭਗਤਿ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੋਈ ਗੁਨੀਆ । ੪੧ ।

ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਿਵਰਾਜ ਸੰਮੀ ।
ਤਿਸਹਿ ਮਹ ਨਿਰਲੋਭ ਘਟਿ ਭਗਤਿ ਜੰਮੀ । ੪੨ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੱਕੜੂ ਰਹੋਆ ।
ਰਿਦੈ ਵੈਸਨੋ ਧਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਆ । ੪੫ ।
ਬਾਜੀਦਿ ਪਾਠਾਨਿ ਭਗਵੰਤੁ ਭਜਿਆ ।
ਸਕਲ ਜੀਆ ਕੋ ਪਾਪ ਪਾਖੰਡ ਤਜਿਆ । ੪੬ ।
ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗੋਪਾਲ ਪਾਇਆ ।
ਜਗਨ ਨਾਥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੈਕੁੰਠ ਪਾਇਆ । ੪੭ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਛੱਜੂ ਭਗਤ ਰਾਮਨਾਮਾ ।
ਜਿਨੈ ਜਨਮ ਕੇ ਧਰਮ ਕੀਨੇ ਨ ਭਾਮਾ । ੪੮ ।
ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਤਰਿਓ ਮੁਕੰਦਾ ।
ਦੀਏ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਟਿ ਫੰਦਾ । ੪੯ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਅਰੋੜਾ ।
ਜਿਨੈ ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਾਪ ਮਨ ਤੇ ਵਿਛੋੜਾ । ੫੦ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਭੁੱਟਾ ਸੁਆਮੀ ।
ਗੁਹਜ ਬਾਂਧਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਇਓ ਪਾਰਗ੍ਰਾਮੀ । ੫੧ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੋਊ ਸੰਤਦਾਸਾ ।
ਕਰੈ ਭਗਤਿ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸਾ । ੫੨ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਨਹੋਤਾ ਬਿਹਾਰੀ ।
ਸੀਤਲ ਸਾਧ ਉਪਾਧਿ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਾਰੀ । ੫੩ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਬਿਬੇਕ ਦਾਸਾ ।
ਜਾਂ ਕੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਦਾ ਆਸਾ । ੫੪ ।
ਸਿਮਰਿ ਤਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਥੰਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ।
ਜਾ ਕੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ । ੫੬ ।
ਤਰਿਓ ਦਾਸ ਜੱਲ੍ਹਣ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮਨਾਮਾ ।
ਭਯੋ ਮੁਕਤ ਸਭ ਰਾਮ ਸੋਂ ਕੀਓ ਕਾਮਾ । ੫੭ ।
ਭਗਤ ਅਵਰ ਅਗਨਤ ਬਰਨੇ ਨ ਜਾਂਹੀ ।
ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਕੇਤੇ ਭਏ ਜਗਤ ਮਾਂਹੀ ।

ਸੰਪਾਦਕੀ ਨੋਟ —

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਛਪ ਚੁਕੀ, ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਾ. ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋਹਲੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾ. ਧਰਮਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੌਲੀ ਨੇ ਕਵੀ ਸਾਧੂਜਨ ਬਾਰੇ ਡਾਕਟ੍ਰੇਟ ਪੱਧਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਲੇਕਿਨ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਥੀਸਿਸ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਂ, 'ਪਰਖ' (ਅੰਕ ੧, 1964) ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਸਾਰੰਸ਼ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਇਹੋ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਕਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਿਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਕਵੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਹੀ। ਨਾਲ ਇਸ ਗੋਪੀਚੰਦ ਤੇ ਕਥਾ ਸੋਲਾਂ ਸਹੇਲਾਆਂ ਆਦਿ ਲਿਖਕੇ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿੱਸਾ ਕਾਵਿ ਲਈ ਵੀ ਨਵੇਂ ਪੂਰਨੇ ਪਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥਲਿਖਤ ਖਰੜੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਅਜ ਤੋਂ 70—80 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਆਣੇ ਸੱਜਣ ਨੇ 'ਸਬਦ ਸਲੋਕ ਭਗਤਾਂ ਕੇ' (1901 ਈ.) ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਭਗਤ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਚੋਣਵੇਂ ਭਜਨ ਰਾਗਵਾਰ ਸੰਗ੍ਰਹੀਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਧੂਜਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਬਹੁਤਾ ਮਸਾਲਾ ਇਸੇ ਸੰਕਲਨ ਤੋਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਗੁਲਦਸਤਾ ਸਜਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਵੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਅਕਾਰ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਵੱਡੇ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਹੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਇਸ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸੰਚੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਸ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਇਸ ਸੰਤ ਕਵੀ-ਰਤਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਗੇ।

—ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ

ਰਚਨਾ

੧ ਵਾਰਾਂ

(੧) ਵਾਰਾਂ

੧ ਵਾਰ ਆਸਾ ਕੀ

ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਵਰਤਿਆ ਗੁਰਸਾਖੀ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰੇ
ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇਵੀਐ, ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਵਾਰੇ
ਜਮ ਕੰਕਰ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ, ਜਗ ਭੈਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ
ਕੂੜ ਕਮਾਵਹਿ ਕੂੜਿਆਰ, ਕਰਿ ਨਿੰਦਿਆ ਜਨਮ ਪਤਾਰੇ
ਭੂਲਾ ਬੇਮੁਖ ਪ੍ਰਾਨੀਆ, ਅਸਮਾਨੇ ਨੋ ਹਥ ਪਸਾਰੇ
ਸੋ ਪਰਬਤ ਕਿਨਿ ਓਚਕੀਏ, ਥਿਰ ਕੀਤਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ
ਗੁਰ ਨਾਲ ਅੜੇ ਸੋ ਹਾਰੇ ।੧।

ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਰਾਹਿ ਚਲੈ ਸਚ ਰਮਾਣਾ
ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ
ਸਭ ਕਾਲੈ ਕੈ ਵਸ ਕੀਤੀਅਨੁ, ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਕਾਲ ਸਤਾਣਾ
ਕੋਨ ਕੋਈ ਕਢਿ ਨ ਸਕਈ, ਜਗ ਕੀਤੋਨੁ ਸਭ ਨਿਮਾਣਾ
ਚਿਰ ਜੀਵਿਆ ਲੋੜੇ ਕੂੜਿਆਰ, ਜਗ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਾਣਾ
ਸਚੁ ਨ ਕਮਾਵਨਿ ਕੂੜਿਆਰ, ਕੂੜ ਭੂਲੇ ਅਧਮ ਅਜਾਣਾ
ਸੋ ਹੋਆ ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣਾ ।੨।

ਵੈਰ ਕਰੈ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ ਤਿਸਦੇ ਮੁਹਿ ਮੂਲ ਨ ਲਗੀਐ
ਸਾਕਤ ਕਾਲੀ ਕਾਮਲੀ, ਕਿਉਂ ਧੋਤੀ ਹੋਵੈ ਬਗੀਐ
ਪਲੈ ਸਚੁ ਨ ਹੋਵਈ, ਕੂੜ ਕਿਚਰਕੁ ਤਾਈਂ ਤਗੀਐ
ਜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ, ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕਿਤੀ ਡਗੀਐ
ਸਮਝਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਾਨੀਏ, ਸਿਰ ਘਤਨਿ ਬਲਦੀ ਅੱਗੀਐ
ਜੇ ਸਤੁ ਸੇਵ ਕਮਾਈਐ, ਦੂਧ ਦੇਇ ਨ ਖਟਰ ਢਗੀਐ
ਕਲੀਕਾਲੋਂ ਸਾਧੋ ! ਭਗੀਏ । ੩ ।

ਸਚ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਧਰਾ, ਕੂੜ ਡਾਹਿ ਕਖਾਵੀ ਜਾਨੀਐ
ਕੂੜ ਬਸੰਤਰ ਕਿ ਕਰੈ, ਵਿਚਿ ਲਥਾ ਡੂੰਘੇ ਪਾਨੀਐ
ਸਚ ਸਜ਼ਾਈ ਦਿਤੀਆ, ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੈ ਪ੍ਰਾਨੀਐ
ਸਚੁ ਸਤਾਣਾ ਸਭ ਦੂ, ਚਹੁੰ ਵੇਦਾਂ ਵਿਚ ਵਖਾਨੀਐ
ਜਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ, ਤਾਂ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਪਹਿਚਾਨੀਏ
ਜਗ ਆਇਆ ਲਾਹਾ ਲੈਣ ਨੋ, ਸਭ ਰਾਸਿ ਵੰਞਾਈ ਬਾਣੀਏ
ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀਏ । ੪ ।

ਸਭਨਾਂ ਸਿਰ ਏਕ ਅਲਖ ਤੂੰ, ਜਿਨ ਜੀਆ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ।
ਕੇਵਡ ਆਖਿ ਸਲਾਹੀਏ, ਕਿਹੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ।
ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ, ਸਭ ਮੰਗਣਹਾਰ ਲੁਕਾਈ
ਲੈਂਦੀ ਦੁਨੀਆ ਥੱਕੀਆ, ਤੁਹਿ ਦੇਂਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਕਾਈ
ਹਉਮੈ ਕਿਨੈ ਨ ਸਾਧੀਆ, ਜਿਨਿ ਦੁਨੀਆ ਹਭ ਖਪਾਈ
ਸਾਧ ਅਰਾਧਨ ਤਿਸੈ ਨੋ, ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਵਰ ਦਾਈ
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜ ਕਮਾਈ । ੫ ।

ਜਗ ਅਵਤਰਿ ਆਇਆ ਪ੍ਰਾਨੀਆ, ਕਿਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਏ
ਨਿਤ ਕੂੜ ਵਣੰਜੇ ਕੂੜਿਆਰ, ਸੰਗਿ ਸਾਕਤ ਰਾਸਿ ਗਵਾਈਐ

ਹਉ ਕਉਣ ਕਿ ਦੂਰਹੁੰ ਆਇਆ, ਜੜ ਸੁਧਿ ਨ ਲਧੀ ਕਾਈਐ
ਕਾਗਲ ਕਢੇ ਧਰਮਰਾਇ, ਸਭ ਲੇਖਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ
ਜਮ ਕੰਕਰ ਬੰਨਿ ਚਲਾਇਆ, ਸਚ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਫੁਰਮਾਈਐ
ਪਾਪਾ ਪਾਪੁ ਕਮਾਇਆ, ਇਕ ਧਰਮ ਨ ਕੀਤੋਂ ਰਾਈਐ
ਨਿਤ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀਅਨੁ ਸਾਧ ਦੀ, ਵਿਚਿ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਵਹਾਈਐ
ਜਿਵੇਹਾ ਦਾਣਾ ਬੀਜਿਆ, ਅੰਤਿ ਫਲ ਤਿਵੇਹੇ ਪਾਈਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਰਾਮ ਧਿਆਈਐ । ੬ ।

ਸਭ ਕੀਤਾ ਹੋਵਹਿ ਰਾਮ ਦਾ, ਕੀ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ਦੱਸੀਏ
ਰਾਮ ਰੁਆਏ ਰੋਈਐ, ਜੇ ਰਾਮ ਹਸਾਏ ਹੱਸੀਏ
ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ, ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਸ ਪਰਸੀਏ
ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦੇ, ਘਰਿ ਧਰਮੈ ਦਾ ਕਰਿ ਵਸੀਏ
ਸਚ ਸੀਤਲ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦੀ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਕੌਲ ਵਿਗਸੀਏ
ਸੁਇਨਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਜਿਉਂ, ਨਰ ਸਚ ਕਸਉਟੀ ਕਸੀਏ
ਅਨਿਆਉਂ ਸਾਧੋ ਨੱਸੀਏ । ੭ ।

ਗੁਰ ਨਿੰਦਕ ਕਦੇ ਨ ਸਿਝਈ, ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧੀਏ
ਪਰਪੰਚ ਕਮਾਵਹਿ ਸਾਧ ਨਾਲਿ, ਸੋ ਜਾਸੀ ਨਰ ਅਧਖਾਧੀਏ
ਪਾਪੀ ਪਹਿਚਾਨ ਨ ਸਕਈ, ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਚ ਸਮਾਧੀਏ
ਫਲ ਤੇਹੋ ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਜਿਵੇਹੀ ਖੇਤੀ ਰਾਧੀਏ
ਘਰ ਪੰਜੀਂ ਚੋਰੀਂ ਲੁਟਿਓ, ਡਿਹੁ ਸੁੱਤੇ ਜਾਗ ਨ ਲਾਧੀਏ
ਜੇ ਸਾਧ ਹੋਵਹਿ ਮਨ ਆਪਣਾ, ਜਗੁ ਆਗਹੁੰ ਦੇਹੀ ਸਾਧੀਏ
ਸਾਧੂਜਨ ਰਾਮ ਅਰਾਧੀਏ । ੮ ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤੀਂ, ਕਰਿ ਕੀਮਤਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸਕੀਏ
ਕਿਛੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸਚੁ ਕਮਾਈਏ, ਤੇ ਝਗੜੇ ਥਾਉਂ ਝਕੀਏ

ਜਾ ਜਾਪੈ ਸਰਪਰ ਸਾੜਸੀ, ਆਪਣ ਹਥੀਂ ਅੱਗ ਨ ਵੱਕੀਏ
ਜੇ ਜਿਤਾ ਲੱੜਹਿ ਜਨਮ ਨੋ, ਹੱਥ ਸੱਚੇ ਦੀ ਸਾਂਗ ਵਟਕੀਏ
ਵਸਿ ਆਵਨਿ ਪੰਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ, ਪਰਮੇਸਰ ਵਲਿ ਪਲਕੀਏ
ਸਭ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਰਾਮ ਦੀ, ਕਿਸ ਨਿਵੀਏ ਤੇ ਕਿਸ ਧੱਕੀਏ
ਨਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਖੀਏ । ੯ ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮ ਵਰਤਦਾ, ਕਿਸ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਕਉਣ ਬੰਦੀਏ
ਕਿਛੁ ਪਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਈਐ, ਸਭ ਥਕੀਂ ਗਣਤ ਗਣੰਦੀਏ
ਮਨ ਮੂਰਖ ਵਾਦੁ ਨ ਛਡਈ, ਸਭ ਵੇਖੈ ਸਿਸਟਿ ਚਲੰਦੀਏ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭੂਲਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆ, ਸਿਰ ਘਤੈ ਵਿਚਿ ਬਲੰਦੀਏ
ਜਿਤ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ, ਸਾ ਕੀਚੈ ਕਰਣੀ ਚੰਗੀਏ
ਆਪ ਆਪੇ ਆਗੈ ਨਿਆਉ ਕਰਿ, ਜਿਉਂ ਆਈ ਬਣਤ ਬਣੰਦੀਏ
ਮਤਿ ਲਈਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਦੀਏ । ੧੦ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਹੈ, ਆਪਿ ਮੁਖ ਪਸਾਰਿ ਕੇ ਮੰਗੀਏ
ਧਰਮੈ ਦੇ ਮਾਰਗਿ ਚਲੀਏ, ਪਰਪੰਚਹੁ ਪਾਪਹੁ ਸੰਗੀਏ
ਜਗ ਮਾਇਆ ਕਾਲੀ ਨਾਗਣੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭੁਲਾ ਡੰਗੀਏ
ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ, ਸਾ ਕੀਚੈ ਕਰਣੀ ਚੰਗੀਏ
ਕੂੜ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲਿ, ਸੋ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਟੰਗੀਏ
ਸੁਣਿ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ, ਕੂੜ ਪਰਹਰਿ ਸਚਹੁ ਮੰਗੀਏ
ਚਿਤ ਨਾਲਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰੰਗੀਏ । ੧੧ ।

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਰੰਪਰੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨ ਕਬਹੂੰ ਪਾਈਏ
ਜੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ, ਕਰਿ ਸੁਧ ਹਿਆਲੀ ਗਾਈਏ
ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੋ ਕਰੇ, ਕਿਆ ਸ਼ੋਭਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਏ

ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਜਕ ਸੰਮਾਹੈ ਸਭਸੈ, ਸਭ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੇ ਲਾਈਏ
ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਹੁ ਸਭ ਭੁਲਾਈਏ
ਮੇਹ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਣੁ ਥਾਪਕੈ, ਮੇਰਹੁ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਣੁ ਭਰਮਾਈਏ
ਸਚ ਪਤੀਜੇ ਸਚਿਆਰ ਸਚ ਮਿਲੀਐ ਤੇ ਸਚੁ ਸਮਾਈਏ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਚੁ ਕਮਾਈਏ । ੧੨ ।

ਸਮਰਥ ਨ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਇ, ਸੋ ਹੋਇ ਜਿ ਸਾਹਿਬੁ ਲੋੜੀਏ
ਸੁਣ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ, ਮੁਹ ਵੇਮੁਖ ਨਲਿ ਨ ਜੋੜੀਏ
ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ, ਸੋ ਧਰਮੈ ਨਾਲਿ ਚਮੋੜੀਏ
ਗਲਿ ਸੰਗਲ ਕੂੜੈ ਲਬ ਦਾ, ਕਰਿ ਜੋਰੁ ਸਚਾਵਾ ਤੋੜੀਏ
ਕੂੜ ਨ ਛਡੈ ਕੂੜਿਆਰੁ, ਜੇ ਸਉ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹੋੜੀਏ
ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦੇ, ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਿੰਨਿ ਵਿਛੋੜੀਏ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਖ ਨ ਮੋੜੀਏ । ੧੩ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਈਐ, ਕਰਿ ਉਦਮੁ ਆਲਸੁ ਤਜੀਏ
ਨਿਤ ਸੰਗਤਿ ਕੀਚੈ ਸਾਧ ਦੀ, ਨਰ ਵੇਮੁਖ ਥਾਉਂ ਭੱਜੀਏ
ਜੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਹਿ ਰਾਮ ਤੇ, ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਤਾਂ ਹੀ ਲੱਜੀਏ
ਕਰਿ ਸਚੇ ਦਾ ਮਨ ਆਸਰਾ, ਤਜਿ ਕੂੜ ਪਰਦਾ ਕਜੀਏ
ਪ੍ਰਭੁ ਏਥੈ ਓਥੈ ਸੰਗਿ ਹੈ, ਜਿਨ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿਰਜੀਏ
ਸਚੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੀ, ਕਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕਦੇ ਨ ਰੱਜੀਏ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਚਿ ਗਰਜੀਐ । ੧੪ ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਤੇ ਕਿਉਂ ਖਿਝੀਐ, ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਥਿਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੋ
ਸੇਵਕ ਨਾਲਿ ਵਿਗਾੜ ਕੈ, ਆਪ ਹਥੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾਣਨੋ
ਵੇਖਿ ਸਰ ਸੰਧੈ ਅਸਮਾਨ ਵਲਿ, ਹਥਿ ਪਕੜੈ ਕੂੜ ਕਮਾਣ ਨੋ

ਮੂਰਖ ਸਮਝ ਨ ਦੇਖਈ, ਕਿਤੁ ਸਰ ਪਹੁੰਚੈ ਅਸਮਾਣ ਨੋ
ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਰੰਤਰ ਰਾਮ ਨਾਲਿ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਲਗਾ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨੋ
ਕਹੁ ਕਿਆ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਵੱਟਿਆ, ਲਾਇ ਥੱਕਾਂ ਸਭਸੁ ਤ੍ਰਾਣ ਨੋ
ਦੈਂਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਚੋਟਾਂ ਖਾਣ ਨੋ । ੧੫ ।

ਜੇ ਸਉ ਚੇਲਾ ਏਕੜਾ, ਗੁਰ ਥਾਉਂ ਵਧਿ ਨ ਆਖੀਏ
ਚਹੁ ਜੁਗ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵੀਏ, ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਪੁਕਾਰਨ ਸਾਖੀਏ
ਪਰਹਰਿ ਛਡਹਿ ਚੰਨਣੈ, ਦੁਰਗੰਧ ਹਿਤਾਵੈ ਮਾਖੀਏ
ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਪਛਾਣਗੁ ਨਿੰਦਕੈ ਅਨਿਆਂਵੈ ਸੰਦੇ ਕਾਖੀਏ
ਦੂਜੀ ਗਲ ਨ ਕੋਈ ਸੁਝਈ, ਜਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੀਏ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਵਿਚਿ ਉਜਾੜ ਦੇ, ਖੂਹਿ ਪਉਂਦਾ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਰਾਖੀਏ
ਵਿਣ ਗੁਰ ਦੀ ਮਤਿ ਸੁਜਾਖੀਏ । ੧੬ ।

ਸੁੰਦਰ ਦਿਸੈ ਤੂੰਬੜੀ, ਜਿਸ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ਹੈ
ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਮਾਵੈ ਸਾਧ ਨਾਲਿ, ਪਰ ਨਿੰਦਕੁ ਪਾਪੀ ਚੋਰੁ ਹੈ
ਸਾਧੂ ਰਤਾ ਰਾਮ ਨਾਲਿ, ਤਿਸ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਹੋਰ ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਏ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਨ ਕੋਈ ਖੋਰੁ ਹੈ
ਤਿਸ ਸਟਣ ਨੋ ਕੌਣ ਜੰਮਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚਿ ਸਚਾਵਾ ਜ਼ੋਰੁ ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੇਵਕ ਦਾ ਚਿਤ ਚਕੋਰੁ ਹੈ
ਸਚ ਜਾਣ ਕਲਾਇਰੁ ਮੋਰ ਹੈ । ੧੭ ।

ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਤਰ ਰਾਮ ਨਾਲਿ, ਸੁਣ ਸਾਖੀ ਪਰਮਾਨੰਦਾ
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ, ਭਰਵਾਸਾ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦਾ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਾ, ਜੇ ਸਾਧੂ ਦਾ ਹੋਵਹਿ ਬੰਦਾ
ਪੜਿ ਅਖਰ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ, ਕਿਹੁ ਮੂਲ ਨ ਕੀਚੈ ਮੰਦਾ

ਸਚੈ ਬੇੜੈ ਜੋ ਚੜੈ ਸੋ ਭੈਜਲ ਪਾਰ ਲੰਘੰਦਾ
ਬਖਸ਼ੀਸੀ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਲਾ, ਨਿਤ ਦੂਣਾ ਜਾਇ ਚੜੰਦਾ
ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਚ ਵਰਤੰਦਾ । ੧੮ ।

ਗੁਰ ਜੇਵਡਾ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦੀ, ਜਗਿ ਏਹਾ ਉਤਮ ਕਰਣੀ
ਸੁਣ ਸਾਖੀ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਦੀ, ਬਿਖ ਮਾਇਆ ਦੂਤਰੁ ਤਰਨੀ
ਤਿਸ ਤਾਪ ਨ ਨੇੜੇ ਆਵਨੀ, ਜੋ ਲਗੈ ਗੁਰ ਦੀ ਚਰਨੀ
ਜੇਵੇਹਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਐ, ਤੇਵੇਹੀ ਭਰੀਐ ਭਰਨੀ
ਹਾਰ ਨ ਆਵਨਿ ਕਦੇ ਹੀ, ਜੋ ਸੰਤ ਕਮਾਣੀ ਸਰਣੀ
ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਧਰਣੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ । ੧੯ ।

---

੨ ਵਾਰ ਸੋਰਠਿ ਕੀ

ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸੋਈ, ਜਿਨਿ ਕਾਰਣ ਕੀਆ
ਜਾਂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ, ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ
ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ ਪਰੋਈ, ਸਗਲੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
ਵਿਰਲਾ ਬੂਝਹਿ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸ ਮਿਲੈ
ਹਉਮੈ ਮਨ ਤੇ ਖੋਈ ਖੋਜਤ ਅਗਮ ਕੋ । ੧ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਦੱਸੇ ਰਾਹੁ ਤਿਤ ਰਾਹਿ ਚਲੀਐ
ਸਚਾ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ
ਤਿਸੈ ਨੋ ਸਾਲਾਹੁ, ਜਿਸ ਦੈ ਵਸਿ ਸਭ

ਭਗਤੀ ਸਿਉ ਕਿਆ ਨਾਹਿ, ਆਖਹੁ ਸਿਧ ਜਨਾ
ਹਾਥ ਕਰੈ ਅਸਗਾਹੁ, ਅੰਧੇਰਹੁ ਚਾਨਣਾ । ੨ ।

ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੋ
ਤਿਸੈ ਦੀ ਕਰਿ ਆਸ ਸੁਫਲ ਹੋਇ ਤਿਸ ਤੇ
ਸਚੈ ਦਰਿ ਸਾਬਾਸਿ. ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ
ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸਿ, ਸੁਣ ਸੁਖ ਦਾਤਿਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਗਰਭਾਸਿ ਫੇਰਿ ਨ ਘੱਤੀਐ । ੩ ।

ਜਿਥੈ ਬੈਸਨਿ ਸਾਧ, ਸੁ ਥਾਨ ਸੁਹਾਵਣਾ
ਲਗੀ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ, ਅਰਾਧਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਬਿਨ ਸਹਿ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ਅਤੇ ਪਦੁ ਪਾਈਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਆਰਾਧਿ, ਸੱਚ ਗੋਸਾਂਈਐ
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਬਿਆਧਿ ਵਿਚਹੁੰ ਦੂਰਿ ਕਰ । ੪ ।

ਧਰਤੀ ਤੇ ਗੈਣਾਰ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ
ਸੱਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ
ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪਾਰ ਸਿਧੀਂ ਸਾਧਕੀਂ
ਧਰਮੈ ਦੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ਰਹਾਇਓਨੁ ਕੁਦਰਤੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਨੋ ਤਾਰ ਬੇਅੰਤਾ ਸਾਹਿਬਾ । ੫ ।

ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਸਟਿ ਸਿਰੰਦਾ, ਸੱਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ
ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਵਰਤੰਦਾ, ਸਭ ਦੂ ਬਾਹਰਾ
ਮੂਲ ਨ ਕੀਚਹਿ ਮੰਦਾ, ਡਰੀਐ ਸਾਹਿਬੋਂ

ਭਰਵਾਸਾ ਗੁਰ ਸੰਦਾ, ਨਰਕਿ ਨ ਘੱਤਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਪਰਸੰਦਾ, ਗੁਰ ਦੇ ਪਾਦ ਕੋ । ੬ ।

ਸਚ ਜਿਨਾ ਦੀ ਰਾਸਿ ਸਚੈ ਸਾਹਿ ਸੇ
ਤਿਨਾ ਨੋ ਸਾਬਾਸ਼, ਦਰਗਹ ਜਾਂਦਿਆਂ
ਕਰਨ ਰਮਾਨੀ ਆਸ, ਤਿਆਗਨ ਜਗਤ ਨੂੰ
ਰੈਣ ਦਿਨਸ ਪਲ ਸੁਆਸ ਘਟਹਿ ਆਰਜਾ
ਰਹੀਐ ਸਦਾ ਉਦਾਸ ਸਿਮਰਹਿ ਮਰਗ਼ ਨੋ । ੭ ।

ਵਿਹੁ ਦੀ ਵਲ ਨ ਛੇੜ, ਖਲੋਈਐ ਝੁਕ ਕੈ
ਮੂਲ ਨ ਆਈਐ ਨੇੜ, ਪਰਾਈ ਇਸਤਰੀ
ਅਗੀਂ ਨੋ ਹਥ ਨ ਭੇੜ, ਜਲਸਹਿੰ ਗਾਫਲਾ
ਬੰਨ੍ਹ ਸਤਾਣੀ ਤੇੜ ਲੰਗੋਟੀ ਜਤ ਦੀ
ਦਿਤੀ ਗੱਲ ਨਿਬੇੜ, ਸਾਧੂਜਨ ਸੱਚ ਦੀ । ੮ ।

ਘਰ ਦੀ ਰਾੜਿ ਨਿਬੇੜਹਿ, ਸੋਈ ਸੂਰਮਾ
ਪੰਜਾਂ ਨੋ ਮਾਰ ਥਪੇੜੇ ਜਾਗਹਿ ਭਗਤਿ ਮਹਿ
ਦੂਖ ਨ ਆਵਹਿ ਨੇੜੇ, ਤਿਸ ਜਮ ਸੰਗਤੀਂ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਬੇੜੈ, ਭੈਜਲ ਲੰਘਣਾ
ਫੇਰ ਫੇਰ ਇਤ ਖੇੜੇ, ਹੋਇ ਨ ਆਵਣਾ । ੯ ।

ਸੰਤਾਂ ਸਰਨੀ ਛੁੱਟਹਿ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸ ਤੇ
ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਜੜ ਪਟਹਿ, ਗੁਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਸੋਂ
ਬਾਦ ਬਿਖਾਦ ਨ ਛੁਟੈ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨ

ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਕੁੱਟਹਿ, ਦਿੜ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਕਰਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਦਲ ਜੁਟਹਿ, ਮੁਖ ਨ ਮੋੜੀਐ । ੧੦ ।

ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਨੀਸਾਣ ਵਜਹਿ, ਅਤਿ ਪੂਣਾਲਾ
ਮੰਦਾ ਸੋ ਘਮਸਾਣ ਕਮਾਵਣ ਰੈਣ ਦਿਨ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੋ ਤੇਰਾ ਤਾਣ, ਸੋ ਕਦੇ ਨ ਹਾਰਦੇ
ਬੂਝਹਿ ਕੋਈ ਸੁਜਾਨ, ਪਹੇਲੀ ਸਾਧ ਦੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੁਰਬਾਨ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੇਰੀਐ ।੧੧ ।

ਸਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੈ ਪੱਲੈ, ਤਿਨ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ
ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਨ ਚਲੈ, ਕਾਹੇ ਸਿੰਚੀਐ
ਹਾਣ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਗਲੈ, ਸੋ ਮੂਲ ਨ ਕੀਚੀਐ
ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਚਲੈ, ਸਰਣੀ ਸਾਧ ਜਨ
ਤਜਣ ਨੋ ਧਰ ਥਲੈ, ਹੋਇ ਪਾਪ ਸਤਿ । ੧੨ ।

ਮਸਲਤਿ ਕੀਤੀ ਪੱਕੀ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਪਾਪਾਂ ਨੋ ਧਕ ਧੱਕੀ, ਲਗੀ ਨਾਮ ਸੁਣ
ਪਾਪੀ ਝੱਲ ਨ ਸਕੀ, ਜੁਆਲਾ ਗਿਆਨ ਕੀ
ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਤੱਕੀ, ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ
ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਥੱਕੀ, ਹੋਆ ਧਰਮਰਾਜ । ੧੩ ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟ ਗਈ ਮਨ ਦੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੱਜਿਆ
ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਸਚ ਧਨ ਦੀ, ਅਨੰਦ ਉਪਜਿਆ
ਸੋਭਾ ਪਗ ਪਰਸਨ ਕੀ, ਸਹਜ ਗਰਜਿਆ

ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਢੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ, ਸਾਧੂ ਕਿਆ ਕਹੈ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਦਾ ਬੋਲ, ਉਪਰਿ ਆਵਸੀ । ੧੪ ।

ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਅਡੋਲ ਸਾਹਿਬ ਰੱਖਿਆ
ਜਿਸਦਾ ਭਾਰਾ ਤੋਲ ਸੋ ਕਿਨਿ ਓਥੱਲੀਐ
ਪਾਇਓਸੁ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ, ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਝਕਝੋਲ, ਪੀਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਅ ਨਿਰੋਲ ਸਾਧੂਜਨ ਜਗਤ ਮਹਿ । ੧੫ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਦੇ ਰਾਜ ਕਰਨ, ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤਿ ਜਨ
ਚੂਕ ਗਈ ਮੁਹਤਾਜਿ ਦੁਸਟਾਂ ਕੇਰੀਆਂ
ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਜੁ ਭਏ ਨਿਹਕੰਟਕੀ
ਆਪੀਨੈ ਆਪ ਸਾਜਿ ਆਪਿ ਵਰਤਿਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖੀ ਪਰਮੇਸਰੈ । ੧੬ ।

---

੩ ਵਾਰ ਗਉੜੀ ਕੀ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਤੰਦਾ ਆਦਿ ੱਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ
ਸਭ ਕੂੜਾ ਉਦਮਾਦੁ ਬਿਨ ਪਰਮੇਸਰੈ
ਹਰਿ ਜਸ ਆਵੈ ਸੁਆਦ ਤਾ ਛੋਡਿ ਨ ਸਕੀਐ
ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕੂੜੇ ਵਾਦਿ ਜਾ ਸਚੁ ਨ ਬੁਝੀਐ

ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਦੁ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ
ਰੱਬ ਆਗੈ ਫਰਿਆਦਿ ਬੰਦੇ ਦੀ ਲਗਸੀ
ਸਚੈ ਦੇ ਦਰਿ ਦਾਦਿ ਮਿਲੈਗੀ ਸਾਧ ਨੋ ।੧।

ਜਮਪੁਰਿ ਖੜੀਏ ਬੰਨਿ ਜਾਂ ਗੁਰ ਤੇ ਭੁਲੀਏ
ਜਾ ਘਰਿ ਲਗੈ ਸੰਨ੍ਹਿ ਤਾਂ ਸੁਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ
ਨਰਕੇ ਵਿਚ ਪਵੰਨਿ ਨਿੰਦਕ ਕੂੜਿਆਰ
ਜਗਿ ਆਏ ਤੇ ਧੰਨ ਕਮਾਵਣ ਨੇਕੀਆਂ
ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਦਿਸੰਨਿ ਜੁ ਰਤੇ ਰਾਮ ਨਾਲਿ
ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਜਿਨੀ ਜੋੜੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ
ਚਹੁ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਿ ਵਹ ਜ ਦੇ ਡਿਠਿਆ ।੨।

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੀਐ
ਕੂੜੇ ਦਾ ਕੱਚਾ ਨਾਉਂ ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ
ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਿ ਨਿਆਉ ਸਚਾਵਾ ਨਿਬੜੈ
ਸ਼ੁਧ ਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਂਉਂ ਜੇ ਗੰਗ ਨਵਾਲ੍ਹੀਐ
ਉਜੜ ਜਾਉ ਗਿਰਾਉਂ ਜਾਂ ਸਾਧ ਨ ਹੋਵਨੀ
ਗੁਰਮੂਰਤਿ ਤੋਂ ਬਲਿ ਜਾਉ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾਂ ਆਸਰਾ ।੩।

ਬੇਮੁਖ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨ ਉਧਰੈ
ਸਾਧਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੂਰਖ ਨ ਕਰੈ
ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਨੀਤ ਤਿਸਨੋ ਸੰਮਲੈ
ਗਯਾ ਅਵਧਿ ਬਿਤੀਤ ਸੁਧ ਨ ਲੱਧੀਆ
ਲੈਸਾਂ ਤੁਧਨੋ ਜੀਤ ਭੁਲਾ ਹੈਂ ਗਾਫਲਾ
ਸਾਧੂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਰੀਤਿ ਸਚਿ ਵਰਤੀਐ ।੪।

ਕੀਰੇ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਤੇ ਰਾਮੁ ਅਰਾਧੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗ ਛਡਿ ਇਆਣਪਾਂ
ਮਥੈ ਹੋਵੀ ਭਾਗੁ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਮਝਿ ਤੂ
ਕਲਿਜੁਗ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਵੇਖੈ ਡੰਗਸੀ
ਜਿਸਦਾ ਮੱਥੈ ਦਾਗੁ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਣੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਵੈਰਾਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ
ਕਰਿ ਸਾਚਾ ਬੈਰਾਗੁ ਸਰਪਰਿ ਚਲਣਾ
ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਜਾਗੁ ਕਮਾਵਹੁ ਨੇਕੀਆਂ । ੫ ।

ਜੇ ਗੁਰ ਹੋਏ ਗਰੀਬੁ ਤਾਂ ਸਟਿ ਨ ਘੱਤੀਐ
ਦਾਰੂ ਦੇਇ ਤਬੀਬੁ ਤਾਂ ਦੁਰਮਤਿ ਕੱਟੀਐ
ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਨਸੀਬ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪਾਈਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚ ਮਨੀਬ ਸਾਹਿਬ ਥਾਪਿਆਂ
ਕੂੜਾ ਭਠ ਹਬੀਬ ਜਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਸੰਮਲੈ । ੬ ।

ਚਲਨ ਦਾ ਕਰਿ ਸਾਜ ਜਿੰਦੂ ਨਿਮਾਣੀਐ
ਉਘੜ ਜਾਸੀ ਪਾਜ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਦਿਆਂ
ਜਗ ਵਿਚਿ ਸਚੁ ਜਹਾਜ਼ ਜਿਤ ਚੜ੍ਹਿ ਲੰਘੀਐ
ਦਿਸੈ ਨਿਪਟ ਨਿਲਾਜੁ ਨਿੰਦਕ ਸਾਧ ਦਾ
ਸਭ ਕੂੜਾਣਾ ਰਾਜ ਬਿਨ ਪਰਮੇਸਰੈ
ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਸਿਰਤਾਜੁ ਸਮਾਲੈ ਰਾਮ ਨੋ
ਹੋਇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਜ ਜੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਐ
ਕੀਤਾ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਸੇਵਕ ਰਾਮਰਾਇ । ੭ ।

ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦੀ
ਹਰਨਾਕਸ਼ ਕਰਿ ਵਾਦੁ ਕਿਛੁ ਨ ਵਟਿਓ
ਦੈਂਤਾਂ ਨੋ ਉਦਮਾਦੁ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕੂੜ ਦਾ
ਲਗੋਸੁ ਮਿੱਠਾ ਸਚੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਨੋ
ਭਠਿ ਪਇਆ ਬਕਬਾਦੁ ਜਾਂ ਓੜਕ ਹਾਰੀਐ
ਬੰਦਾ ਬੇਮੁਨਿਆਦੁ ਕਰੈ ਤਕੱਬਰੀ
ਵਜਹਿ ਅਨਹਦ ਨਾਦੁ ਸਾਧੂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ
ਸਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਮਤੀ ਲਗਿਆ। ੮।

ਪਲੈ ਸਚੁ ਨ ਹੋਇ ਤਾਂ ਕੂੜ ਨ ਲਭੀਐ
ਰਹੀਐ ਆਪ ਸੰਗੋਇ ਆਗ ਬਿਲੰਦੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ਬੇਲੀ ਜੀਆਂ ਕਾ
ਲੱਧਾ ਸਚੁ ਪਰੋਇ ਜੀਐ ਵਿਚਿ ਰਖੀਐ
ਸਾਧ ਚਲੈ ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਕੂੜਿਆਰੀ ਹਾਰਿਆ
ਵਿਚਿ ਜਹਾਨੇ ਦੋ ਸੋਇ ਨ ਛਪੈ ਕਿਸੈ ਦੀ
ਸਾਧਾਂ ਪਾਸਿ ਖਲੋਇ ਨ ਮੰਦਾ ਬੋਲੀਐ
ਬੀਜ ਹਲਾਹਲ ਬੋਇ ਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਗੀਐ
ਚਲੈ ਅਵਸਰ ਖੋਇ ਨ ਸਚੁ ਪਛਾਨਣੀ
ਵਤੈ ਹੋਰਤੁ ਲੋਇ ਮਰਗ ਨ ਸੰਮਲੈ
ਕੂੜ ਸਚੇ ਦੀ ਜੋਇ ਬੇਦਾਂ ਵਿਚਿ ਗਾਵੀਐ। ੯।

ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ
ਸਾਹਿਬ ਸਦਾਂ ਦਇਆਲ ਉਪਰਿ ਸਾਧ ਦੇ
ਕੀਤੋਨੁ ਸਭ ਨਿਹਾਲ, ਸੇਵਕ ਆਪਣੇ

ਤਿਨ੍ਹ। ਨ ਵਿੰਗਾ ਵਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੋ ਚਿਤ ਤੂ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰਾ ਹਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੋ ਵਿਸਰਹਿ
ਤਿਸ ਸਿਰਿ ਵਡਾ ਜਵਾਲ, ਜਿ ਬੇਮੁਖ ਰਾਮ ਤੇ । ੧੦ ।

ਦਰਗਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਨ ਸੇਵਕ ਸਾਧ ਦੇ
ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਿ ਰਾਮ ਅਰਾਧਦੇ
ਸੰਧ ਰਹਿਆ ਜਮ ਬਾਣੁ ਲਾਵਣ ਪ੍ਰਾਣੀਐ
ਜਗਿ ਆਇਆ ਮਿਹਮਾਨ, ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੀਐ
ਕਿਛੂ ਨ ਚਲਹਿ ਤ੍ਰਾਣ ਆਗੈ ਰਾਮ ਦੇ । ੧੧ ।

ਸਚ ਪਤੀਜਹਿ ਰਾਮ, ਕੂੜ ਨ ਭਿਜਈ
ਧਰਮੈ ਦਾ ਕਰਿ ਧਾਮੁ, ਨਿਰਮਲ ਵਸੀਐ
ਨਿਹਕੰਚਨ ਨਿਹਕਾਮ, ਪਛਾਣਹਿ ਰਾਮ ਨੋ
ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਬਿਸਰਾਮ; ਨ ਹੋਇ ਕੁਸੰਗਤੀਂ
ਮਰਸੀ ਹੋਇ ਹਰਾਮ, ਕੀਆ ਨ ਜਾਣਈ
ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਸਲਾਮ ਕੀਚਹਿ ਸਾਧ ਨੋ
ਮੁੱਲ ਨ ਲਹਿਸੀ ਦਾਮ ਜੁ ਭੁਲਾ ਸਾਧ ਤੇ । ੧੨ ।

ਸਚੁ ਬੀਚਾਰੇ ਬੇਦੁ ਮੂਰਖ ਨ ਸੁਣਹਿ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ ਭੇਦ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦਾ
ਸਭੇ ਜਾਣ ਬਲੇਦ, ਜੁ ਸਾਧਾਂ ਨੋ ਨ ਨਿਵਹਿ
ਕਾਲੀ ਹੂ ਭਏ ਸੁਪੈਦ, ਨ ਬੁਝਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆ
ਬਾਝੁ ਗੁਨਾਹੇ ਖੇਦੁ ਨ ਦਿਚਹਿ ਕਿਸੈ ਨੋ । ੧੩ ।

ਜੇ ਮਨ ਹੋਵਹਿ ਸਾਧ, ਸਭੋ ਜਗ ਸਾਧੀਐ
ਆਪਿ ਕਰੈ ਅਪਰਾਧੁ ਤ ਕੋਈ ਕਿ ਕਰਹਿ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਅਰਾਧਿ, ਛਡਾਈ ਬਧਿਆਂ
ਕਲਰ ਬੀਜ ਨ ਗਾਧਿ, ਕਿਛੁ ਨ ਜੰਮਸੀ
ਬਿਪਾਂ ਬਾਝੁ ਸਿਰਾਧ, ਜਣੇਂਦਾ ਅਤ੍ਰਿਕੂ ਗਇਆ । ੧੪ ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਲੈ ਸਚੁ ਸੋ ਕੂੜੈ ਨੋ ਕਿ ਕਰਨ
ਨਾਲਿ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਚਿ ਸਵਾਰਨ ਜਨਮ ਨੋ
ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨ ਪਚਿ ਧ੍ਰਕਟਿ ਧ੍ਰੋਹਨੀ
ਲੱਧਾ ਧਰਮ ਖਰਚ ਨਿਬਾਹੂ ਜੀਆਂ ਦਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁੰ ਕੱਚ ਪਲਚਿ ਨ ਗਾਫਲਾ
ਕਿਚਰਕੁ ਲਾਗਹਿ ਗਚ, ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਨੋ
ਉਭਾਖੀ ਕਰਿ ਨਚੁ, ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਕੈ
ਗੁਣ ਗਾਵਨਿ ਨੋ ਮਚ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦੇ । ੧੫ ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਾਲ ਭੁਜੰਗ ਕਿਸੈ ਨ ਛੱਡਈ
ਜਿਸਨੋ ਲਾਇਨਿ ਡੰਗੁ ਸੋ ਕਦੇ ਨ ਪਲਰਹਿ
ਸਚੇ ਦਾ ਕਰਿ ਸੰਗੁ ਕੂੜਹੁੰ ਭੱਜੀਐ
ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਹਿ ਨੰਗੁ ਸਚੇ ਦੇ ਆਸਰੈ
ਜੈਸਾ ਨੀਰ ਨਿਪੰਗੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਐ
ਦਾਨ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਮੰਗ, ਨਿਵਾਸੁ ਧਰੰਮ ਦਾ
ਠਾਕੁਰ ਜਿਸਦਾ ਅੰਗ ਸੋ ਲਿੱਸਾ ਨਾਹੀਓ
ਹੋਵਹਿ ਨਿਪਟ ਨਿਹੰਗ ਜੇ ਮੰਨੈ ਆਖਿਆ
ਏਵਡ ਤਿਨਾਂ ਢੰਗ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪਣਾ

ਸਾਧਾਂ ਨਾਲਿ ਨਿਸੰਗੁ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ
ਹੋਸੀ ਦੇਹ ਕੁਰੰਗ ਜਾਂ ਵਿਚਹੁੰ ਕੱਢੀਐ
ਕਦੇ ਨ ਪਉਸੀ ਭੰਗੁ ਸਾਧੂ ਦੀ ਸੰਗਤੀਂ
ਸਾਧੂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਰੰਗੁ ਸੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ । ੧੬ ।

ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਰਬਾਬ ਵਜਾਵਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉਂ
ਗੁਰ ਨੋ ਕਰੈ ਜਵਾਬ ਸੋ ਕਦੇ ਨ ਸਿਝਸੀ
ਸਰਪਰਿ ਹੋਇ ਖਰਾਬ ਏਵੈਂ ਜਾਣੀਐ
ਸੜਿ ਸੜਿ ਭਇਆ ਕਬਾਬੁ ਅੰਦਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਦ
ਘਿਧੋ ਮੂਲ ਕਬਾਬ ਤੋਟਾ ਲੈਣ ਨੋ
ਨਾਉਂ ਸੱਚਾ ਅਸਬਾਬ ਸਾਧੂਜਨ ਸੰਜਿਆ । ੧੭ ।

ਤਾਂ ਆਵੈ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾ ਹੋਈਐ ਜਾਣਨੋ
ਗੁਰ ਦੀ ਖਾਏ ਲੱਤ ਸੋ ਕਦੇ ਨ ਪਲਰਹਿ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਸਤਿ ਕਿਨਿ ਉੱਥਲੀਏ
ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਝਤਿ ਏਥੈ ਕੱਢਣੀ
ਆਵਣਿ ਨਾਹੀ ਵਤਿ ਕਾਇਤੁ ਲੁੜੀਐ
ਤਿਸਦੀ ਹੋਵਹਿ ਗਤਿ ਸੋ ਕਰਤਾ ਸੰਮਲਹਿ
ਕਦੇ ਨ ਭਲੀ ਅਤਿ ਨ ਕੀਚਹਿ ਗਾਫਲਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਦੀ ਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਨਾਲਿ । ੧੮ ।

ਭੱਠ ਪਇਆ ਬਹੁ ਚਖਾ ਬੇਮੁਖ ਪ੍ਰਾਣੀਆ
ਧਰਮ ਨ ਕੀਤੋ ਨੁ ਰਖਾ ਪਾਪ ਕਮਤਿਐ
ਤਉ ਜੇਹੇ ਮੈਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਹਿਬ ਵਲਿ ਜੀ

ਵਾਦ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖਾ ਕਿਝੁ ਨ ਵਟੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਦਾ ਰਾਖਾ ਰਾਜਾ ਰਾਮਚੰਦੁ । ੧੯ ।

ਵਿਹੁ ਦੀ ਵਲਿ ਨ ਛੇੜ, ਖਲੋਈਐ ਝਕਿਕੈ
ਮੂਲ ਨ ਆਈਐ ਨੇੜ ਪਰਾਈ ਸੁੰਦਰੀ
ਅੱਗੀਂ ਹਥ ਨ ਭੇੜ, ਸੜਸੈਂ ਗਾਫਲਾ
ਸਾਧਾਂ ਨਾਲ ਨ ਝੇੜ ਕਿਝ ਨ ਵੱਟਸੀ
ਬੰਨ੍ਹ ਸਤ੍ਰਾਣੀ ਤੇੜਿ ਲੰਗੋਟੀ ਜਤ ਦੀ
ਦਿਤੀ ਗੱਲ ਨਿਬੇੜ ਸਾਧੂਜਨ ਸੱਚਦੀ । ੨੦ ।

---

੪ ਵਾਰ ਕੇਦਾਰਾ ਕੀ

ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੋ ਸਾਲਾਹੀ, ਧੰਨ ਸਿਰੰਦੇ ਸਾਈਆਂ
ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ, ਖਾਣੀ ਚਾਰਿ ਬਣਾਈਆ
ਸਭਨਾਂ ਰਿਜਕ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਦੇ ਲਾਈਆ
ਕੁਦਰਤੀ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਈਆ । ੧ ।

ਨਾਨਾ ਭਾਂਤਿ ਪਸਾਰਾ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਵਾਰਿਆ
ਮਿਥਿਆ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਠੱਗ ਬਾਜ਼ੀ, ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਿਆ
ਸਭਨਾਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਭਰਵਾਸਾ, ਮਰਣਾ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ
ਕਿਨੇ ਵਿਰਲੇ ਬਾਲੇ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰਿਆ । ੨ ।

ਇਕਨਾ ਸੀਸ ਉਚਾਵਨ ਵਾਹੇ ਮਿਲੀਆਂ ਪੰਡਾਂ ਭਾਰੀਆਂ
ਇਕਨਾ ਨੋ ਐਰਾਕੀ ਘੋੜੇ, ਕਰਦੇ ਨੀ ਅਸਵਾਰੀਆਂ

ਇਕਨੀ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੀਲ ਕਮਾਇਆ, ਇਕ ਕਰਦੇ ਨੀ ਜਾਰੀਆਂ
ਕੁਦਰਤੀ ਬਾਲੇ ਧੰਨ ਤਿਹਾਰੀਆ । ੩ ।

ਇਕਨਾ ਮਹਲ ਰੰਗੀਨ ਸਵਾਰ, ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਕੁੱਲੀਆਂ
ਇਕ ਸਹੀਆਂ ਸੁਖ ਸੇਜਾਂ ਰਾਵਣਿ, ਇਕ ਸਹ ਨਾਲਹੁ ਭੁੱਲੀਆਂ
ਜਿਨਾ ਨੋ ਕਰਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ, ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਅਮੁੱਲੀਆਂ
ਜਣੁ ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਬਾਲੇ ਵੇਲੀਂ ਫੁਲੀਆਂ । ੪ ।

ਇਕ ਦਾਰਿਦ੍ਰੀ ਦਰਿ ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ, ਇਕ ਦਾਤਾਰ ਸਦਾਇੰਦੇ
ਇਕ ਰਾਜੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਹਾਇਨਿ, ਦੇਸਾਂ ਮਾਰਿ ਡਰਾਇੰਦੇ
ਇਕ ਸਾਧੂ ਮਸਕੀਨ ਰਹੇ ਹੋਇ, ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਇੰਦੇ
ਤਾਣ ਹੋਂਦੇ ਤਾਣੁ ਨ ਲਾਇੰਦੇ । ੫ ।

ਇਕਨਾ ਅੰਦਰਿ ਬਹੁਤਾ ਤਾਮਸੁ, ਸੜਦੇ ਬਿਨਾ ਬਸੰਤਰੈ
ਇਕਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸੀਤਲਤਾਈ, ਭ੍ਰਮ ਤਜਿ ਭਏ ਨਿਰੰਤਰੈ
ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਨ ਕਾਰਣ, ਤਿਨਾ ਨੋ ਪ੍ਰਭ ਅਭਿਅੰਤਰੈ
ਤੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਟੰਤਰੈ । ੬ ।

ਦੇਹੁਰੀਆ ਦੇ ਰੰਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸਭ ਖਾਕੂ ਦੀਆਂ ਢੇਰੀਆਂ
ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿ ਕਾਲ ਸਤ੍ਰਾਣਾ, ਫਿਰ ਫਿਰ ਦੇਂਦਾ ਫੇਰੀਆਂ
ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਸੁਣੀਆ, ਸਿਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰੀਆਂ
ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਬਾਲੇ ਸਭ ਭਲੇਰੀਆਂ । ੭ ।

ਘੋੜੇ ਸਣ ਅਸਵਾਰਾਂ, ਜਾਂਦੇ ਹਾਥੀ ਸਣੇ ਮਹਾਵਤਾਂ
ਲਸ਼ਕਰ ਸਣ ਪਤਸ਼ਾਹਾਂ ਜਾਂਦੇ ਰਾਜੇ ਭੀ ਸਣ ਰਾਵਤਾਂ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇ ਬੋਲ ਸਚਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆਂ ਸਮਝਾਵਤਾਂ
ਜਗ ਚਾਰੇ ਬਾਲੇ ਰਹਨਿ ਕਹਾਵਤਾਂ । ੮ । ੧ ।

੫ ਵਾਰ ਮਾਰੂ ਕੀ

ਕੇਹਾ ਖੇਲ ਕੀਤੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਕੈ
ਹੋਰ ਸਰੀਕੁ ਨ ਕੀਤੋ ਕੋਈ ਆਪਣਾ
ਸਭਨਾਂ ਸਿਰ ਤੂ ਸੋਈ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ
ਹੁਕਮ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੋਰ ਨ ਹੋਵਨੀ
ਮੰਗਣਹਾਰ ਖਲੋਈ, ਦੁਨੀਆ ਮੰਗਤੀ
ਤੇਰੀ ਨਿਤ ਰਸੋਈ ਸਭਨਾ ਜੇਵਣਾ
ਜੀਆ ਕਾ ਜਾਣੋਈ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਤੂ
ਜਿਨਾ ਗਰੀਬੀ ਗੋਈ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰ ਕੈ
ਅਮਰ ਕੀਤੀਅਨ ਓਈ ਇਤ ਜਗ ਆਇਕੈ
ਤੇਈ ਲਹਸਨਿ ਢੋਈ ਦਰਗਹ ਦੈਆਲ ਕੀ
ਮਾਲਾ ਕੰਠਿ ਪਰੋਈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਕੀ
ਪਰਜਾ ਮਾਰਿ ਵਿਗੋਈ ਪੰਜੀਂ ਜ਼ਾਲਮੀਂ
ਜੇਹੀ ਖੇਤੀ ਬੋਈ ਤੇਹੀ ਉਗਣੀ
ਜੀਵਣ ਨੋ ਸਭ ਰੋਈ ਪਰ ਕੋਇ ਨ ਜੀਵਿਆ । ੧ ।

ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਤਿਹਾਰੇ ਸਮਝ ਨ ਸਕੀਅਨਿ
ਕਰਕੈ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਓ
ਇਕ ਕੀਤੀਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ

ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਤੇ ਨਿਆਰੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਤੇ
ਮਹਾਂ ਮਗਨ ਮਤਵਾਰੇ ਮਾਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉਂ
ਕਾਮ ਕਲੇਸ਼ ਨਿਵਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਰੀਆ
ਭੈਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਕੈ
ਇਕਿ ਕੀਤੀਆ ਬੁਰਿਆਰੇ ਕਰਸਨ ਬੁਰਿਆਈਆਂ
ਬੇਮੁਖ ਬਿਖੀ ਬਿਚਾਰੇ ਬਧੇ ਬੰਧਨੀ
ਮਾਯਾ ਮੋਲ ਭਿਲਾੜੇ ਕਮਲੇ ਕੀਤੀਅਨ
ਭਾਰ ਉਚਾਇਨ ਭਾਰੇ ਭੈਜਲ ਬੋੜੀਅਨਿ
ਵਜਨਿ ਨਿਤ ਨਗਾਰੇ ਮਲਕੁਲ ਮਉਤ ਦੇ
ਲਦਿ ਗਏ ਵਣਜਾਰੇ ਪਾਸਹੁ ਕੂਚ ਕਰਿ
ਤਊ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਿਆਰੇ ਸੁਰਤਿ ਨ ਸੰਭਲਨ
ਜੋ ਤੁਧ ਆਪਿ ਉਧਾਰੇ ਤੇਈ ਉਧਰੇ
ਤੁਧ ਜਿ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ਸੇ ਕਿਨ ਉਧਾਰੀਅਨ । ੨ ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਹਉ ਸਿਰਜਿਆ
ਨਾਮ ਪੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਪੁਸਤਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਸ਼ਾਂਤਿ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਡੇਰਾ ਦਿਤੋਈ ਦਾਤਿਆ
ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਅੰਧੇਰਾ ਕੀਤੋਈ ਚਾਨਣਾ
ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੈ ਕੇਰਾ ਦ੍ਰਿਗ ਦਿਖਰਾਇਓ
ਤੇਹੈਂ ਚਿਤ ਚਿਤੇਰਾ ਚਰਿਤੀਂ ਖੇਲੀਅਹਿ
ਜੋਨੀਂ ਫਿਰਿਆ ਘਨੇਰਾ ਫੇਰ ਨ ਫੇਰਿਆ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਹਉਂ ਚੇਰਾ ਹੋਂਦਾ ਆਇਆ
ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਮੁਜੇਰਾ ਕਰੀ ਨ ਕਾਲ ਦਾ । ੩ ।

ਆਤਮ ਜਿਤਿ ਅਵਧੂਤੀਂ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ
ਨਿਰਮਲ ਨਿਮ੍ਰੀਭੂਤੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀਆ
ਸੰਮਲ ਸੁਰਤਿ ਸਪੂਤੀ, ਜਨਮ ਸਵਾਰਿਆ
ਕਲਿਜੁਗ ਦੀਆ ਕਰਤੂਤੀਂ ਤਿਨਾ ਨ ਕੀਤੀਓ
ਇਕਨੀ ਕੀਏ ਕਪੂਤੀ ਕਰਮ ਕੁਲੱਖਣੇ
ਅਵਧੀ ਆਇ ਪਹੂਤੀ ਤਿਨਾ ਭਿ ਜਾਵਣਾ

ਭਾਈਬੰਧੀਂ ਪੂਤੀਂ ਮਿਲ ਕੈ ਬਧਿਆ
ਆਗੀਂ ਵਿਚਿ ਅਹੂਤੀ ਵਾਂਗੂੰ ਜਾਲਿਆ
ਬਧਾ ਜਮ ਦੀ ਦੂਤੀਂ, ਪੁਛਨਿ ਲਗਿਓਸੁ
'ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਬਿਭੂਤੀ, ਕਿਧਰ ਤੇਰੀਆਂ'
ਮੁਠਹੁ ਪੰਜੀ ਭੂਤੀਂ ਦੇਨਿ ਸੁ ਛਿ ਬੀਆ
ਕੇਤੜੀਆਂ ਪ੍ਰਸੂਤੀ, ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਇਓ
ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਗੂਤੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇਆ
ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਸੂਤੀ, ਸੁਰਤਿ ਨ ਲੱਧੀਆ । ੪ ।

ਤੁਧ ਜੇਵਡ ਤੂ ਆਪ, ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ
ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਅਮਾਪੇ, ਕਿਨੈ ਨ ਮਾਪੀਅਨਿ
ਜਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਪੇ, ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਕੀਏ
ਸਚੈ ਸਾਹਿਬੁ ਥਾਪੇ, ਸੋ ਕਿਨ ਉਥਾਪੀਅਨਿ
ਫੇਰਿ ਨ ਕਿਨੈ ਸਰਾਪੇ, ਫਿਰਨਿ ਅਨੰਦ ਮੈਂ
ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਨਾਲਿ ਧਾਪੇ, ਭੁੱਖਾਂ ਲੱਥੀਆਂ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਮਕ ਨ ਤਾਪੇ, ਸੀਤਲ ਸਹਿਨਸ਼ੀਲ
ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਇਕਲਾਪੇ, ਸਾਥੀ ਸਿਆਮ ਦੇ
ਕਸਤੂਰੀ ਜਿਉਂ ਨਾਪੇ, ਛਪੇ ਨ ਛਪਨੀਂ

ਸੰਤ ਨ ਕਰਹਿ ਸਿਆਪੇ ਮੁਇਆ ਗਇਆਂ ਦੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ।੫।

ਓਟ ਤੁਸਾਡੀ ਇਕਾ, ਸੱਚਿਆ ਸਾਹਿਬਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਦਾ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਈ ਭਗਤ ਨੋ
ਭਗਤ ਫਿਰਹਿ ਲਾਡਿਕਾ ਜਗ ਵਿਚਿ ਲਾਡਲਾ
ਕੋਇ ਨ ਦੇਵਸਿ ਧਿੱਕਾ, ਹੋਨ ਜੁਹਾਰੀਆਂ
ਕਦੇ ਨ ਬੋਲਹਿ ਫਿਕਾ, ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਸਿਰ ਪਰਿ ਰਖਿਓਨੁ।੬।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਅਗਿ ਭੜਿਕੈ, ਦੁਨੀਆ ਦਝਈ
ਨਿਕਲਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ
ਸਿਰ ਪਰਿ ਕਾਲ ਕੜਕੈ ਸਮਝਿ ਨ ਦੇਖਨੀ
ਅਠੇ ਪਹਰ ਪਲਕੈ ਕਦੇ ਨ ਆਝਵੈ
ਜਿਸਨੋ ਪਕੜਿ ਪਟੱਕੈ, ਫੇਰਿ ਨ ਫੁਰਕਦਾ
ਮਾਰੈ ਸਭਸ ਖਲਕੈ, ਕਿਸੈ ਨ ਛਡਈ
ਪੀਰ ਮੀਰ ਮਲਕੈ, ਸਤਾਣਾ ਸਭ ਦੂ
ਜੀਵਨ ਨੂ ਖਲਕ ਸਹਕੈ ਮਿਲੈ ਨ ਜੀਵਣੀ
ਪਰਹਰ ਤੇ ਪਰ ਹਕੈ ਸੋਈ ਸਿਲ ਸਕਿ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਸ਼ਕ ਮਹਿਕੈ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦਾ।੭।

ਮੁੱਦਤ ਦੇ ਦਿਨ ਪੁੰਨੇ ਓੜਕ ਆਇਆ
ਸੰਮਲ ਨ ਦੇਖਨਿ ਸੁੰਞੇ, ਸੁਰਤਿ ਸੰਮਾਲ ਕੈ
ਮੂਹ ਕਾਲੇ ਸਿਰ ਮੁੰਨੇ, ਨਿੰਦਕ ਸਾਧ ਦੇ

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਅਖੁਨੇ, ਕਰਨ ਬਖੀਲੀਆਂ
ਭਸੜੀਅਰ ਭਿਛੁੰਨੇ, ਭੁੱਲੇ ਭਰਮ ਦੇ
ਭੜਕ ਭਾਂਬੜ ਨਾਲਿ ਭੁੰਨੇ ਹਰੇ ਨ ਹੋਵਣੀ
ਭੰਨੇ ਕਾਲੇ ਕੂੰਨੇ, ਕੰਮ ਨ ਆਵਨੀ
ਝੂਠੇ ਨਾਲਿ ਝੜੁੰਨੇ, ਹੋਣ ਨ ਨਿਰਮਲੇ
ਪਰਵਸਿ ਪੈ ਕੇ ਰੁੰਨੇ ਪਾਪੀ ਪ੍ਰਾਣੀਏ
ਨਦੀਓਂ ਨੀਰ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮਿਲਨ ਨ ਸਾਇਰੇ । ੮ ।

ਜੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਿ ਜੋੜੇ ਪੈਸੇ ਪਾਪੀਆ
ਘੜਿ ਘੜਿ ਇਟਾਂ ਰੋੜੇ, ਕਰਨ ਉਸਾਰੀਆਂ
ਚੂਨੇ ਨਾਲਿ ਚਿਮੋੜੇ, ਚਿਤਿ ਚਿਤੇਰਿਆ
ਕਰਹੇ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਬਧੇ ਅੰਗਨੀ
ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਓੜੈ, ਖਾਇ ਖਾਇ ਜੀਵਣਾ
ਤਿਸਤੇ ਮੁਹਰੇ ਪੌੜੇ ਗਹਲੀਂ ਗਾਫਲੀਂ
ਰਹਨ ਨ ਹਟਕੇ ਹੋੜੇ, ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ।
ਪਾਪੀ ਪਕੜਿ ਪਛੋੜੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ
ਡੂੰਘੇ ਭੈਜਲ ਬੋੜੇ ਫੇਰਿ ਨ ਬਾਹੁੜੇ
ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਿਨ ਥੋੜੇ, ਸਮਝਿ ਨ ਦੇਖਨੀ
ਛੋਡਿ ਨਿਮਾਣੀ ਖੋੜੇ, ਓੜਕ ਜਾਵਣਾ
ਇਕਿ ਗੋਰਾਂ ਵਿਚਿ ਦਬੋੜੇ ਦੱਬੇ ਦੋਸਤੀਂ
ਇਕਿ ਚਿਖਾਂ ਵਿਚਿ ਚਹੋੜੇ ਚਿਣਗਾਂ ਚਮਕੀਆਂ
ਜ਼ਾਲ ਕੀਤੇ ਭਸਮੋੜੇ ਭਾਈ ਬੰਧਪੀਂ
ਸਭਨਾਂ ਤੁਨਕੇ ਤੋੜੇ, ਪਿਛਾਂਹ ਨ ਝਾਕਨੀ

ਝੋਟੇ ਝਟਕਿ ਝਟੋੜੇ, ਜਮ ਦੀ ਜ਼ਾਲਮੀਂ
ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕੀਤੋੜੇ, ਤੇਹੇ ਵਹ ਮਿਲੇ । ੯ ।

ਕਲਿਜੁਗ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਰਾਜ ਚਲਾਇਓਸੁ
ਲਗੈ ਸਚ ਲੜਾਈ, ਕੂੜ ਵਰਤਿਆ
ਬਹੁਤ ਕਰੈ ਬੁਰਿਆਈ, ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ
ਮੰਨੈ ਸਭ ਲੁਕਾਈ, ਤਿਸਦਾ ਆਖਿਆ
ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਇਕ ਏਹ
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਈ, ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ
ਹੋਰ ਕਿਸੈ ਨੋ ਰਾਈ, ਆਂਚ ਨ ਅਪੜੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਸਰਣਾਈ, ਕੋਈ ਜਨ ਉਬਰਹਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਜਾਈ, ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬੈ । ੧੦ ।

—

੬ ਵਾਰ ਪੂਤਨਾ ਕੀ ਲਿਖੀ

ਬੋਲਣਾ ਸਾਧੂਜਨ ਕਾ

ਬੀੜਾ ਲੀਤਾ ਪੂਤਨਾ ਦ੍ਰਿਗ ਡਾਕਨਿ ਵਾਂਙ ਨਿਹਾਰੇ
ਵਿਹੁ ਦਾ ਗੰਢਾ ਰਗੜਕੇ ਥਣ ਊਪਰਿ ਚੰਦ੍ਰੀ ਢਾਲੇ
ਉਸ ਨੀਂਗਰ ਸਭ ਖਪਾਇਓਨੁ, ਗੜ੍ਹ ਮਥਰਾ ਨਗਰ ਦੁਆਲੇ
ਆਇ ਵੜੀ ਵਿਚਿ ਗੋਕੁਲੇ, ਜਿਸ ਆਗੈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਮਾਲੇ
ਜਨਨੀ ਸੁੰਦਰਿ ਸਿਆਮ ਦੀ, ਡਾਹਿ ਪੀੜ੍ਹਾ ਆਣਿ ਬਹਾਲੇ
ਦੇ ਟੇਟੀ ਵੈਣ ਅਲਾਇਆ, ਜਿਸ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੁ ਹਿਆਲੇ
ਨੀਂਗਰ ਸੁਣ ਕੈ ਜੰਮਿਆ, ਮੈਂ ਆਈ ਓਛਲ ਛਾਲੇ

ਕੁੱਛੜ ਮੇਰੇ ਦੇਹਿ ਤੂ, ਮੁਹਿ ਦੇਖਨਿ ਨੋ ਜੀਉ ਭਾਲੇ
ਕੁਛੜ ਲੈ ਕਰਿ ਸਿਆਮ ਨੋ, ਜਨਨੀ ਨੋ ਪਾਸਹੁੰ ਟਾਲੇ
ਪੋਤੜਿਆਂ ਵਿਚ ਬਾਲਕਾ ਵੇਖ ਹੱਸੈ ਚਲਤ ਵਿਖਾਲੇ
ਦੁਹੱਥੜਿ ਮੰਮਾ ਪਕੜ ਕੈ, ਮੁਖ ਅੰਦਰਿ ਸਿਆਮ ਪਖਾਲੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਧਰੂ ਸਰੀਰਹੁੰ ਕੱਢਿਅਨ ਜਣੁ ਮਛ ਫਹਾਏ ਜਾਲੇ
ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਢੱਠੀ ਪੂਤਨਾ, ਥਰਥੱਲਾ ਜਿਉਂ ਭੂੰਚਾਲੇ
ਉਸ ਮਰਦੀ ਹੋਈ ਆਖਿਆ, 'ਬੂ ਖਾਧੀ ਬਿਸੀਆਰ ਕਾਲੇ'
ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ ਉਪਰਿ ਹਿਕ ਦੇ, ਮਨਮੋਹਨ ਦੰਤਾ ਨੋ ਗਾਲੇ
ਚੋਟ ਪਹਿਲੀ ਲਾਈਅਨੁ ਬਾਲੇ । ੧ ।

ਪ੍ਰੋਹਤ ਰਾਜੇ ਕੰਸ ਦਾ ਲੈ ਬੀੜਾ ਗੋਕਲ ਆਇਆ
ਜਨਨੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗ ਕੈ, ਬਮਣੇਟਾ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਇਆ
ਕੁਛ ਇਛਾ, ਭੋਜਨ ਦੇਹਿ ਤੂ, ਬਮਣੇਟੇ ਵੈਣ ਅਲਾਇਆ
ਤਾਜਾ ਗੋਹਾ ਆਣ ਕੈ, ਬਮਣੇਟੇ ਚਉਂਕਾ ਪਾਇਆ
ਲੱਕੜੀਆਂ ਧੋਇ ਚਾੜ੍ਹੀਆਂ, ਦੇਖ ਕਪਟੀ ਕਪਟ ਰਚਾਇਆ
ਵਲਟੋਹਾ ਦੁਧ ਭਰਾਇਕੈ, ਆਪਿ ਹੱਥੀਂ ਚੁਲ੍ਹ ਚੜ੍ਹਾਇਆ
ਬਾਮ੍ਹਣ ਲਗਾ ਪਾਕਸਾਲ ਕਰਿ, ਚਉਕਾ ਜੁਗਤਿ ਬਨਾਇਆ
ਭਰਿ ਪਾਣੀ ਤੂ ਹੈ ਲਿਆਉ ਤੂ ਕਰ ਦਾਨ ਜਿਸੋਦਾ ਮਾਇਆ
ਮਾਤਾ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕੈ, ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਕੁੰਭ ਉਠਾਇਆ
ਉਥਹੁ ਬਾਮਣ ਉਠ ਕੈ, ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਸਿਧਾ ਧਾਇਆ
ਉਸ ਲੋਭੀ ਹਥ ਵਗਾਇਆ, ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭਰਮਾਇਆ
ਗਲ-ਹੱਥਾ ਦੇ ਕਰਿ ਸਟਿਓਨ, ਭੁਇੰ ਉਪਰਿ ਬਾਮ੍ਹਣ ਪਾਇਆ
ਉਸ ਦੇ ਦੰਤ ਬਤੀਹੇ ਭੰਨਿਆ, ਜਣੁ ਮੋਹਲੇ ਧਾਨ ਛਰਾਇਆ
ਮੂਹ ਉਪਰਿ ਖੀਰ ਪਲਟਿਓਨੁ, ਖਾਹਿ ਸੁਆਮੀ ਕੰਸ ਪਠਾਇਆ

ਪੋਤਰਿਆਂ ਵਿਚਿ ਬਾਲਕਾ ਵਾਰਿ ਦੂਈ ਚਲਿਤੁ ਦਿਖਾਇਆ
ਦੇਖਿ ਬਾਮ੍ਹਣ ਰਾਜ ਵੰਡਾਇਆ । ੨ ।

ਘੜੀ ਕੁ ਸਾਬਤ ਹੋਇਕੈ, ਬਮਣੇਟੇ ਸੁਰਤਿ ਸੰਮਾਲੀ
ਉਸ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਨ ਆਵਈ, ਜੀਆ ਮਿਲਿਆਸੁ ਕੁਝ ਭਵਾਲੀ
ਤਦਿ ਵੈਣ ਅਲਾਇਆ ਸ਼ਯਾਮਰੇ, ਸੁੰਦਰ ਸੋ ਬਨਵਾਲੀ
ਜਾਹਿ ਸੁਆਮੀ ਘਰਿ ਆਪਣੇ, ਗਇਿ ਤੇਰੀ ਡਿਠੀ ਭਾਲੀ
ਕਲਿੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਤਟ ਆਇਕੇ, ਜਲ ਅੰਦਰਿ ਦੇਹਿ ਪਖਾਲੀ
ਸੁਇਨ ਮੱਛ ਸਰੂਪ ਹੋਇ, ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤੀ ਆਇ ਵਿਖਾਲੀ
ਉਸ ਲੋਭੀ ਹੱਥ ਚਲਾਇਆ, ਜਿਸ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟ ਹਿਆਲੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਪਹੁੰਚਾ ਕੱਟਿ ਉਤਾਰਿਆ, ਜਣੁ ਰੁੱਖਹੁੰ ਤੁੱਟੀ ਡਾਲੀ
ਸਿਰਿ ਇਲ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿ ਭਵੇਂਦੀਆ, ਬਮਣੇਟੀ ਝੰਗੀ ਜਾਲੀ
ਗੜ੍ਹ ਮਥਰਾ ਅੰਦਰਿ ਅ ਇਆ, ਕਰਿ ਛੁੱਟਾ ਕੁੱਟਿ ਪਰਾਲੀ
ਸਨਮੁਖ ਆਈ ਬਾਮ੍ਹਣੀ, ਜਣੁ ਹਸਤਿ ਚਲੇ ਮਤਵਾਲੀ
ਪੁਛਣਿ ਲਗੀ ਬਾਮ੍ਹਣੀ. ਬਮਣੇਟੀ ਤੇਰਾਂ-ਤਾਲੀ
ਕੁਛ ਆਂਦਾ ਹੀ ਤਾਂ ਦੇਹਿ ਮੋਹ, ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ ਖਰੀ ਸੁਖਾਲੀ
ਕਰਿ ਟੁੰਡਾ ਹਥ ਵਿਖ ਲਿਆ, ਵੰਡ ਰਾਜੇ ਲੈ ਭਿਆਲੀ
ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪੈਮਾਲੀ । ੩ ।

ਖਬਰ ਹੋਈ ਰਾਜੇ ਕੰਸ ਨੋ, ਬਮਣੁ ਦਾ ਮੁਹਿ ਕੁਮਲਾਣੇ
ਪ੍ਰੋਹਤ ਰਾਜੇ ਕੰਸ ਪ ਸਿ ਮੁਹ ਭੰਨੇ ਵੈਣ ਵਖਾਣੇ
ਰਾਜ ਨੀਂਗਰ ਨਾਹਿ ਉਹ ਮਤ ਕੋਈ ਤਿਸ ਰਵਾਣੇ
ਬੀੜਾ ਲਇਅ ਤ੍ਰਿਣਾਵਰਤਿ, ਅਰ ਗਣੇ ਦੰਤ ਸਰਾਣੇ
ਆਇ ਵੜਿਆ ਵਿਚਿ ਗੋਕਲੇ, ਗੜ੍ਹ ਨੰਦ ਮਹਰ ਦੇ ਠਾਣੇ

ਉਨ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਝਖੜ ਛਡ ਕੈ, ਕਰ ਭਗਲ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਆਣੇ
ਕੂਛੜ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਯਾਮ ਨੋ ਦੈਂਤ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅੱਧ ਅਸਮਾਣੇ
ਅਗੈ ਸੁੰਦਰ ਸਿਆਮਰਾ ਸਭ ਜੀਆਂ ਦੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੇ
ਗਲ-ਹੱਥਾ ਦੇ ਕਰਿ ਸਟਿਅਨੁ, ਦੈ ਤ ਢਠਾ ਸਿਰ ਤਲਵਾਣੇ
ਦੀਪਕ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗ ਜਿਉਂ ਦੈਂਤ ਲਗੈ ਮਰਨ ਧਿਙਾਣੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ।੪।

ਭੇਜ ਸੰਦੇਸਾ ਕੰਸ ਨੇ ਗੋਕਲ ਤੇ ਨੰਦ ਸਦਾਇਆ
'ਕਉਲ ਫੂਲ ਦੇ ਆਣ ਕੈ', ਇਹ ਰਾਜੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ
ਨਿਮੋਝਾਣਾ ਹੋਇਕੈ ਨੰਦ ਗੋਕਲ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ
ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਕਉਲ ਫੂਲ, ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਸੁੰਦਰ ਰਾਇਆ
ਮੈਂ ਕਵਲਾਲੀ ਲਿਆਵਸਾਂ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਕਰਹੁ ਨ ਕਾਇਆ
ਟੁੱਭੀ ਮਾਰੀ ਸਿਆਮਰੇ, ਜਲ ਅੰਦਰਿ ਸੀਸੁ ਲੁਕਾਇਆ
ਕਾਲੀ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇਕੈ, ਪ੍ਰਭ ਸਿਧੈ ਫੂਕ ਚਲਾਇਆ
ਓਤੈ ਥਾਂਇ ਹੋਇਆ ਸਿਆਮਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੀ ਰੰਗਿ ਵਟਾਇਆ
ਚੜਿ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾ ਕੰਡ ਦੇ ਫੜ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਨਥਾਇਆ
ਫਣ ਉਪਰਿ ਨਿਰਤ ਅਰੰਭਿਆਸੁ, ਪਗ ਨੂਪਰ ਝੁਰਮਟ ਲਾਇਆ
ਕਾਲੀ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਸਮਝ ਕੈ, ਉਠਿ ਚਰਨਨ ਸਿਉਂ ਲਪਟਾਇਆ
ਕਢਿ ਦਿਤੋਸੁ ਫੂਲ ਕਵਲ ਦੇ ਸਰ ਸਾਗਰ ਸਾਰਾ ਛਾਇਆ
ਕੀਤਾ ਲੋੜੇ ਸੋ ਕਰਹਿ ਤਿਸ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ ਕਾਇਆ
ਕਵਲਾਂਲੀ ਪਿਆਲੋਂ ਲਿਆਇਆ ।੫।

ਛਿੰਝ ਪਵਾਇਅਨਿ ਕੰਸ ਨੇ ਗੋਕਲ ਤੇ ਸਿਆਮ ਸਦਾਇਆ
ਬਲਭਦ੍ਰ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਿਆਮਰਾ, ਉਠਿ ਦੋਵੈਂ ਭਾਈ ਧਾਇਆ

ਕਟਿ ਸੁੰਦਰ ਕੀਚ ਸੁਹਾਵਨੀ. ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਬਨਾਇਆ
ਵਿਚਿ ਫਿਰਦੇ ਮਾਲਰ ਘੱਤਦੇ, ਪਰਚੰਡ ਚੰਡੂਰੇ ਛਾਇਆ
ਛੋਡਿ ਦੁਮਾਲਾ ਸਿਆਮ ਜੀ, ਪਿੜ ਅੰਦਰਿ ਭੜਥੂ ਪਾਇਆ
ਦੇਖਿ ਦਰਸਨ ਸੁੰਦਰ ਸਿਆਮ ਦਾ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ
ਜੜ ਜਾਊ ਰਾਜੇ ਕੰਸ ਦੀ, ਦੇਖ ਕੇਹਾ ਬਾਲ ਅਨਾਇਆ
ਦੇਖਿ ਉਠਿ ਪਿਛਾਂਹਾ ਚਲਿਆ, ਰਾਜੇ ਨੋ ਕਾਲ ਦਿਖਾਇਆ
ਪ੍ਰਭੁ ਲੰਮਾ ਹਥ ਪਸਾਰ ਕੈ ਗਹਿ ਕੇਸਹੁੰ ਲੈ ਪਟਕਾਇਆ
ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਨੋ, ਦੈਂਤਾਂ ਦਾ ਵੰਸ ਗਵਾਇਆ
ਵਿਚਿ ਗੋਕਲ ਮਿਲਨ ਵਧਾਈਆਂ, ਜਿਸਦਾ ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ
ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਲੈ ਲੈ ਵਾਰਨੇ, ਨੰਦ ਬਹੁ ਦਰਬੁ ਲੁਟਾਇਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ । ੬ ।

———

੨ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗਾਂ ਕੇ

ਸਿਰੀ ਰਾਗ

ਸਮਝਿ ਕਦੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੇ
ਜੋਬਨ ਗਇਆ ਬੁਢੇਪਾ ਆਈਆ ਹੋਇਆ ਦੇਹ ਪੁਰਾਨੀ ਵੇ । ੧ ਰਹਾਉ ।
ਕਾਲੀ ਕੇਸੀਂ ਰੰਗੁ ਵਟਾਇਆ ਆਈਆ ਮਰਗ ਨਿਸਾਨੀ ਵੇ
ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸਿ ਤੇਰੇ ਘਟਿ ਭੀਤਰ ਸੰਮਲ ਸਾਰੰਗਪਾਨੀ ਵੇ
ਦੰਦ ਤੇਰੇ ਸਭ ਉਖੜ ਚਲੇ ਜੀਭ ਤੇਰੀ ਥਥਲਾਨੀ ਵੇ
ਕੰਨੀਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚੇਰਾ ਸੁਣੀਐ ਨੈਣੀਂ ਢਲਕਣਿ ਪਾਣੀ ਵੇ । ੨ ।
ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਕਹਾਂ ਬਿਖ ਬੋਵਹਿ ਕੇਹੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਨੀ ਵੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖ ਦਾਤੇ, ਸਾਚ ਕੀ ਬਾਤ ਬਖਾਨੀ ਵੇ । ੩ ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਸਮਾਰ ਵਤਿ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ
ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸੰਮਾਰਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਜਗ ਵਿਚਿ ਤੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ ਗੋਇਲੜਾ ਦਿਨ ਚਾਰਿ । ੧ ।
ਜੀਤਿ ਚਲਹੁ ਭਾਵੇਂ ਹਾਰ ਚਲਹੁ ਏਹੋ ਤੇਰੀ ਵਾਰੁ । ੨ ।
ਪਾਸੇਂ ਤੇਰਿਓਂ ਉਠ ਉਠ ਜਾਂਦੇ ਤੂੰ ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਉਘਾਰਿ । ੩ ।
ਜਿਸ ਤਨੁ ਦਾ ਤੂੰ ਗਰਬ ਕਰੇਨੈ ਸੋ ਜਲਿਬਲਿ ਥੀਸੀ ਛਾਰਿ । ੪ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦਾਸਾ, ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰਿ । ੫ ।

ਅਵੈ ਜੀਅਰਾ ਤੂੰ ਕਿਵੈ ਤੂੰ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਮਾਂਦਾ
ਅਵੈ ਜੀਅਰਾ ਤੂੰ ਕਿਵੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਗਲਿ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਦਰਿ ਦਰਿ ਝਾਤੀਆਂ ਪਾਂਦਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਮੈ ਬਹਰਿ ਬਿਖੁ ਲੈ ਖਾਂਦਾ । ੨ ।
ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਅੰਦਰਿ ਹਿਤ ਕਰਿ ਨੈਤ੍ਰ ਮਿਲਾਂਦਾ । ੪ ।
ਕੂੜੇ ਕੰਮ ਤੂੰ ਨਿਤ ਉਠਿ ਦਉੜਹਿੰ ਸਿਮਰਨ ਨੋ ਅਲਸਾਂਦਾ । ੩ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸਵੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਹਿ ਸਮਝਾਂਦਾ । ੫ ।

ਮਾਝ

ਕੀ ਵੇ ਜਾਨ ਕਰਹਿ ਮਚਲਾਈਆਂ, ਜੀਆ ! ਜਾਨ ਕਰਹਿ ਮਚਲਾਈਆਂ
ਜੋ ਜੋ ਤੈਂ ਕਰਤੂਤੀਂ ਕੀਤੀਓ, ਸਭ ਕੰਮ ਤੁਸਾਡੇ ਆਈਆਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਨੂ ਦੇਖਿ ਹੰਕਰਿਆ, ਇਹ ਰੇਤੂ ਦਾ ਕੋਟ ਉਸਾਰਿਆ
ਇਥਹੁ ਲਡਿ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ, ਫਿਰ ਵਤਿ ਨ ਮਿਲੈਂ ਪਿਆਰਿਆ ।
ਸਭ ਚਲਨਿ ਸਾਥ ਉਜਾੜ ਨੋ, ਕਿਆ ਉਲਝਿਓ ਕੂੜੀ ਰਾੜ ਨੂੰ
ਸਿਰ ਚੁਕਨਿ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ, ਮੂੜ ! ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਸਮਾਲ ਤੂੰ । ੨ ।
ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਜਨਮ ਸਵਾਰੀਐ, ਆਪ ਸੰਗਤਿ ਆਪ ਵਿਗਾੜੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਅੰਦਰਿ ਧਾਰੀਐ ਆਪਿ ਹਥੀਂ ਕਾਜ ਸਵਾਰੀਐ । ੩ ।
ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਜਬ ਲਗਿ ਜੀਜੀਐ ਬੀਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਨਿਤ ਬੀਜੀਐ
ਦਾਸਾ ਸਾਧੂ ਕੇ ਲਾਹਾ ਲੀਜੀਐ, ਭਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਜੀਐ । ੪ ।

ਦਰਿ ਤੇਰੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗਤਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰਿ ਚਿਤਿ ਆਉ ਜੀ
ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾਂ ਚਖਿਆ, ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸੰਤੁ ਸੁਆਉ ਜੀ
ਸਭ ਦਿਸਨਿ ਸਾਥ ਜੁਲੰਦੜੇ, ਕੋਈ ਰਹੈ ਨ ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਜੀ
ਤੁਧ ਚਲਦਿਆਂ ਢਿਲ ਨ ਲਗਈ, ਜਗ ਜਿਉਂ ਵਿਰੋਲਾ ਵਾਉ ਜੀ

ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਲੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਨਿਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ਜੀ
ਕਿਤੁ ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਅਟਕੀਏ ਮਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਪਛੋਤਾਉ ਜੀ
ਤਾਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੈ ਸਾਮ ਦਾ, ਮਨ ਬਦਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਭਾਉ ਜੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਤੇਰਾ ਵਤੁ ਨ ਏਵਡ ਦਾਉ ਜੀ ।

ਅੰਦਰਿ ਝਾਤੀ ਪਾਇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਭਾਲੀਐ
ਦਰਸਨ ਦੇਹਿ ਦਯਾਲ ਸੁਧ ਹਿਆਲੀਐ
ਸੀਲ ਧਰਮ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀਐ
ਇਥਹੁੰ ਜਾਸੀ ਜਿੰਦੁ ਖਰੀ ਸੁਖਾਲੀਐ
ਸੋਈ ਪਲੈ ਪਾਇ, ਜੇਹੀ ਘਾਲ ਘਾਲੀਐ
ਹੋਸੀ ਸਦਾ ਸਹਾਇ, ਮਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਲੀਏ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਦਾਸੁ ਚਾਲ ਨਿਰਮਲ ਚਾਲੀਐ ।

ਹਰਿ ਬੋਲ ਜਿੰਦੂੜੀਏ ਸਰਪਰ ਜਾਣਨੀਏ ਤੂ ਘੁੰਮਿ ਨ ਆਣਨੀਏ । ਰਹਾਉ ।
ਨਾਂਉ ਲਈਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦਾ, ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ
ਕੇਵਡ ਆਖਿ ਸਲਾਹੀਐ, ਕਿਹੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹਿਣ ਨ ਜਾਇ । ੧ ।

ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਏਕ ਅਲੇਖ ਹੈ, ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਨਿਰੰਜਨ ਭੇਖ ਹੈ
ਕਿਸ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਕੌਣ ਬੰਦੀਏ, ਸਭਨਾ ਘਟ ਰਾਮ ਸਮਾਇ । ੨ ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀਆਂ ਕਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ, ਸਭ ਮੰਗਨ ਨੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ
ਸਭਨਾ ਨੋ ਰਿਜਕ ਸਮਾਹਦਾ, ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ । ੩ ।

ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਪਾਈਐ, ਕਿਆ ਸੋਭਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਐ
ਲੈਂਦੀ ਦੁਨੀਆ ਥੱਕੀਐ, ਤੁਹਿ ਦੇਂਦੇ ਓੜ ਨ ਕਾਇ । ੪ ।

ਸਭ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਦਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਚਾਵੇ ਨਾਮ ਦਾ
ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀਐ, ਤਿਸ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ । ੫ ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਪਰਸੀਏ, ਜਿਸ ਮਿਲ ਕਉਲ ਬਿਗਸੀਐ
ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਦੇ, ਜਮ ਥਾਂਵਹੁ ਲਏ ਛਡਾਇ । ੬ ।

ਤੁਧ ਪਾਸਹੁ ਲਦਿ ਸਿਧਾਨਿਆ, ਭੀ ਸਮਝੇ ਨਾਹਿ ਇਆਨਿਆ
ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਨਿਆ, ਤਿਵੇਹੀ ਮਿਲੈ ਸਜ਼ਾਇ । ੭ ।

ਹਰਿ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ ਹੈ, ਸਭਨਾਂ ਸਿਰ ਸਾਹਿਬ ਸੋਇ ਹੈ
ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਦਾ, ਸਚ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਬਤਾਇ । ੮ ।

ਕੋਠੇ ਮੰਮਟਿ ਮਾੜੀਆਂ, ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖਦਿਆ ਉਜਾੜੀਆਂ
ਤੁਧ ਅੱਖੀਂ ਭੀ ਨ ਉਘਾੜੀਆਂ, ਸਚ ਸਾਧ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਇ । ੯ ।

ਮੈਂ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਨ ਆਲਸੀ, ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਨੈ, ਭੈਜਲ ਤੇ ਪਾਰਿ ਲੰਘਇ । ੧੦ ।

ਗਉੜੀ ਮਾਝ

ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੱਜਣੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ, ਪੜਦੇ ਕੱਜਨ ਤੂ ਮੇਰਾ
ਇਥੈ ਉਥੈ ਆਸਰਾ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਤੂੰ ਹੈਂ ਸਜਣੁ ਸਾਕੁ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈ ਮਾਈ ਬਾਪੁ
ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਬੰਧਨ ਕਾਪੁ
ਸਰਣਿ ਤਿਹਾਰੀ ਮਾਧਵਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪਰਤਾਪ । ੧ ।

ਹਉ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਗਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾਰ
ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪ ਜੀਵੀਐ ਤੂੰ ਨਿਰਧਾਰਾਂ ਅਧਾਰੁ
ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾਂਵਲਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ । ੨ ।

ਤੂੰ ਧਨ ਮੇਰਾ ਮਾਧਵਾ ਮਨੁ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ ਮਾਣੁ
ਤੂੰ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਤੂੰ ਤਕੀਆ ਤੂੰ ਤਾਣ
ਤੇਰਾ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਥਕੇ ਬੇਦੁ ਪੁਰਾਣੁ । ੩ ।

ਤੂੰ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤੂੰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਪਤਿ
ਸਭ ਖਲਕ ਮੁਜੇਰੀ ਕੀਤੀਐ ਚੜਿ ਬੈਠੇ ਆਪਿ ਤਖਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਨੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤੁ । ੪ ।

ਕੀ ਵੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਹੀ ਸਮਾਲਦਾ ਕੀ ਵੇ ਰਾਮੈ ਨੋ ਨਾਹਿ ਸਮਾਂਲਦਾ
ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਿਤੁ ਨ ਸਮਾਲੀਐ ਜੋ ਜੀਆਂ ਨੋ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਦਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਚਿਤਿ ਮਰਣਾ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ । ਮਨੁ ਜੀਵਣ ਨੋ ਤਰਸਾਵਈ
ਤਜਿ ਸਾਚੁ ਪਾਖੰਡ ਕਮਾਵਈ । ਜਗੁ ਜਾਂਦਾ ਨੈਣ ਨਿਹਾਲਦਾ । ੧ ।

ਸੰਨੇਹਾ ਸਾਹਿਬ ਘੱਲਣਾ । ਤੁਧੁ ਘਰੁ ਉਜਾੜੀਂ ਮੱਲਣਾ
ਕਿਤੁ ਵੇਲੇ ਇਥਹੁੰ ਚਲਣਾ । ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੇ ਕਾਲ ਦਾ । ੨ ।

ਸੁਪਨਾ ਸਭ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰ ਹੈ । ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਅੰਧਿ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ
ਸਭੁ ਓੜਕਿ ਚਲਣਹਾਰੁ ਹੈ । ਕਿਆ ਗਰਬੁ ਕੂੜਾਵੇ ਮਾਲ ਦਾ । ੩ ।

ਜਗਿ ਭੀਤਰਿ ਜਬ ਲਗਿ ਜੀਵੀਐ । ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੀਵੀਐ
ਸੇਵਕ ਸਭਨੂੰ ਕੋ ਥੀਵੀਐ । ਜਾਚਕੁ ਪਗਿ ਸੰਤਿ ਰਵਾਲ ਦਾ । ੪ ।

ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਰਾਮ ਸਮਾਰੀਐ । ਮਨਸਾ ਅਨਿ ਕਤਹੂੰ ਨ ਧਾਰੀਐ
ਤਨ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਵਾਰੀਐ । ਸਚੁ ਮਾਰਗੁ ਗੁਰ ਵੇਖਾਲਦਾ । ੫ ।

ਤੁਧੁ ਸਰਪਰਿ ਐਥਹੁ ਜਾਵਣਾ । ਕਰਿ ਅਵਗੁਣਿ ਫੇਰਿ ਪਛੁਤਾਵਣਾ
ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਣਾ । ਤੇਵੇਹੋ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਦਾ । ੬ ।

ਜੜ ਜਾਗਿ ਸਵੇਰੇ ਸੋਇਆ । ਤੁਧੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥ ਖੋਇਆ
ਚੇਤਿ ਅਚੇਤੁ ਕਿ ਤੁਧਨੋ ਹੋਇਆ । ਭਜ ਗੋਬਿੰਦ ਜਮ ਨੋ ਟਾਲਦਾ । ੭ ।

ਏਹਿ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਬਿਧਾ ਤਿਆਗੀਐ । ਮਿਲਿ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਜਾਗੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਮਰਣੁ ਲਾਗੀਐ । ਤਜਿ ਧੰਧਾ ਕੂੜਿ ਜੰਜਾਲ ਦਾ । ੮ ।

ਗਾਉ ਲੀਲਾ ਦੀਨਿ ਦਇਆਲ ਦੀ
ਰਾਮ ਵਿਸਾਰੈ ਕਿਆ ਸੋਇਆ ਤੇਰੈ ਸਿਰ ਪਰਿ ਬਰਛੀ ਕਾਲ ਦੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਇਕਨਾ ਥੋਂ ਭਗਤ ਕਰਾਂਇਦਾ । ਇਕਨਾਂ ਨੋ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਇਦਾ
ਤਿਤੁ ਲਾਗਹਿ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਦਾ । ਕੈਸੀ ਬ ਤਿ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖਿਆਲ ਦੀ । ੧ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਭਰਿਆਂ ਨੋ ਸਖਨੀਰ ਦਾ । ਜੇ ਭਾਵੈ ਤਾ ਫਿਰਿ ਵਡੀਰਦਾ
ਕਉਣ ਜਾਣੈ ਅੰਤੁ ਗੰਭੀਰ ਦਾ । ਕੁਛੁ ਸੁਧ ਨ ਉਭਿ ਪਇਆਲ ਦੀ

ਮੂੜ ਉਚੇ ਮਹਲ ਉਸਾਰਿਕੈ । ਮੂੜ ਬੈਠਾ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਕੈ
ਜਮੁ ਆਇਓ ਸੁ ਲੈਣਿ ਵੰਗਾਰਿਕੈ । ਚਹਿ ਚੜਿਆ ਕਰੜੇ ਕਾਲਿ ਦੀ । ੩ ।

ਬਿਨਿ ਸਿਮਰਣੁ ਅਵਧ ਜੋ ਬੀਤੀਐ । ਬਿਖੁ ਬੇਲੜੀਐ ਭਰਿ ਪੀਤੀਐ
ਜੇਹੀ ਜੇਹੀ ਕਰਣੀ ਕੀਤੀਐ । ਤੇਹੀ ਤੇਹੀ ਤਿਹਾਰੇ ਨਾਲ ਦੀ । ੪ ।

ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੇ ਲੋਭਿ ਨ ਲੋਭਿਆ । ਖੜਿ ਖੁਭਣਿ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਖੋਭਿਆ
ਤ੍ਰਿਹੁੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਸੋਭਿਆ । ਜੋਤਿ ਜਗਮਗ ਜਗਮਗ ਭਾਲਿ ਦੀ । ੫ ।

ਪਰਿ ਨਾਰੀ ਦੇ ਬਾਣਿ ਨ ਬੇਧਿਆ । ਕਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕੋਈ ਨ ਨਿਖੇਧਿਆ
ਸੋਈ ਬੈਕੁੰਠਿ ਸਿਧਾ ਸੋਧਿਆ ਤਜਿ ਤਾਤਿ ਬਿਗਾਨੇ ਮਾਲ ਦੀ । ੬ ।

ਘਟਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਗਾਸੀਐ । ਕ੍ਰੋਧ ਭਾਂਬੜ ਨਾਲ ਨ ਲਾਸੀਐ
ਫੇਰਿ ਫਾਹੀ ਮੂਲ ਨ ਫਾਸੀਐ । ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ਦੀ । ੭ ।

ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਤੇ ਨਾਹੀ ਬੀਸਰੈ । ਰੋਮੁ ਰੋਮੁ ਰਮਈਆ ਨੀਸਰੈ
ਕਉਣ ਜਾਣੈ ਵਿਣ ਜਗੁਦੀਸੁਰੈ, ਬਿਧਿ ਸਾਧੂਜਨਿ ਦੇ ਹਾਲ ਦੀ । ੮ ।

ਦੇਖ ਲੀਲ੍ਹਾ ਰਾਮ ਸਮਾਲੀਐ,ਸੁਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੀ
ਖਿਨੁ ਏਕੁ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਾਰੀਐ ਮਨ ਤੇ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ਕਲੇਸੁ ਜੀ । ੯ ।

ਜਿਨ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਜੀ
ਹੁਣਿ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਸਿਝੀਏ ਇਹ ਡੁਬਸਣਿ ਕੂੜੇ ਵੇਸੁ ਜੀ । ੧੦ ।
ਜਾ ਪੂਰਨੁ ਹੋਵਗੁ ਆਰਜਾ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਪਕੜਿ ਖੜੇਸਿ ਜੀ
ਉਥੇ ਬੋਲ ਨ ਸੰਜੇ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇਸੁ ਜੀ । ੧੧ ।
ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਬਹੁਤ ਜਨੰਮ ਕਾ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਖਸ਼ੇਸੁ ਜੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਮੇਰਾ ਨਿਰਭਤ੍ਰੋ ਕੀਜੈ ਦੇਸ ਜੀ । ੧੨ ।

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀ ਮੈ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਅਬਿਨਾਸੀ । ਰਹਾਉ ।
ਪੀਛੇ ਲਾਗਾ ਗੈਲ ਨ ਛਾਡੈ ਲਾਲਚਿ ਲੋਭਿ ਲਿਬਾਸੀ
ਤਾਂਤੇ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਸੁਖੁ ਰਾਸੀ । ੧ ।
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਕਾਰਨਿ ਸਾਖੀ ਦੇਵਨਿ ਝਿਰਕਾ ਝਾਸੀ
ਜਿਨਾਂ ਨਾਮੁ ਨ ਤੇਰਾ ਰਮਣਾ ਤਿਨਾ ਭ੍ਰਮਣਾ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ।
ਤਾਗਾ ਤੂਟ ਨਿਹਾਰਾ ਹੂਆ ਲਾਗੀ ਉਤਰ ਸਾਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਘਰਿ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ਨਹੀ ਉਪਹਾਸੀ ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਈਆ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖਦਾਈਆ
ਲੁੜਦਾ ਸਾਂ ਜੀ ਬੰਨੇ ਲਾਇਆ ਤੇਰੀ ਧੰਨ ਕਮਾਈਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਕਪਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬਾਣਿ ਮਿਟਾਈ, ਭਰਮਤੀ ਮਨਸਾ ਘਰਿ ਠਹਿਰਾਈ
ਤਿਨਾ ਕੋ ਅਵਰ ਨ ਬਿਆਨੇ ਕਾਈ, ਪਰੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ੧ ।
ਕਹੀਅਤ ਹੌਂ ਗੁਰ ਤੁਮਰਾ ਚੇਰਾ; ਰਾਖੋ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੈ ਨੇਰਾ
ਮਿਟਿ ਜਾਇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਝੇਰਾ, ਏਹੁ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈਆ । ੨ ।
ਮੈਂ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਨਾਹੀ, ਕੀਨੇ ਅਵਗੁਣ ਗਣੇ ਨ ਜਾਂਹੀ
ਬਖਸਹੁ ਤੋ ਪਤਿ ਸਿਉਂ ਘਰਿ ਜਾਈ, ਮੇਰੀ ਮੁਦਤਿ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ੩ ।
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਆ, ਤੁਮ ਤੇ ਯਹ ਗਤਿ ਪਾਈਆ । ੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਕਰਨੀ ਕਾ ਸੂਰਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਮਸਰਿ ਪੂਰਾ
ਕੀਤੋਸੁ ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਹਜੂਰਾ, ਐਸੀ ਬਨਤਿ ਬਨਾਈਆ । ੫ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹਿ ਤਾਰੀਐ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹਿ ਤਾਰੀਐ
ਮੈ ਪਾਪੀ ਸੁਣਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਹਿਬਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰੀਐ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮੋਹ ਲਇਆ ਹਉ ਮੋਹਣੀ ਮਾਇਆ, ਜੋ ਘਟ ਵਰਤੈ ਸੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ
ਸਿਰ ਤੇ ਰਖ ਤੁਸਾਡਾ ਸਾਇਆ, ਦੁਲਭ ਜਨਮ ਸਵਾਰੀਐ । ੧ ।

ਟੇਢਾ ਮਨੂਆਂ ਸੀਧਾ ਮੋਰਉ, ਸਭ ਤੇ ਤੂਟੇ ਤੁਮ ਸਿਉਂ ਜੋਰਉ
ਹੋਂਦੀ ਆਈ ਹੈ ਜੀਅ ਤੋਰਤੁ, ਦਾਤੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰੀਐ । ੨ ।

ਘੇਰਾ ਘਾਲ ਰਹੈ ਹੈ ਦਾਈ, ਇਨਤੇ ਛੂਟਨ ਤੁਮ ਸਰਨਾਈ
ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਨਿਬੇਰਉ ਕਾਈ, ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਉਬਾਰੀਐ । ੩ ।

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਨਿਸਤਾਰੇ, ਭੈ ਕੇ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ
ਨਿਪਟਿ ਅਨਾਥ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ, ਜਮ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੀਐਂ । ੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਕਰਨੀ ਕਾ ਸੂਰਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਮਸਰਿ ਪੂਰਾ
ਮਾਂਗੈ ਦਾਸ ਚਰਨ ਕੀ ਧੂਰਾ, ਐਸੀ ਕਰਨਾ ਧਾਰੀਐ
ਮਾਇਆ ਠਗਬਾਜ਼ੀ ਹੈਜੀ ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜੁ ਏਕੈ ਹੀ ਰੰਗੁ
ਖੋਟ ਕਪਟੁ ਕਰਿ ਸੰਜੀਆ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਨ ਚਾਲੈ ਸੰਗਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਅਉਧ ਬਿਹਾਇ
ਦੇਖਦਿਆਂ ਛਲਿ ਜਾਸੀਆ ਹਰਿ ਚੇਤ ਬਿਲੰਬੁ ਨ ਲਾਇ । ੧ ।
ਦੇਖ ਕਿਆ ਹਸਹਿ ਆਰਸੀ, ਦੇਵੈਂ ਕਿਆ ਮੁਛਾਂ ਨੂੰ ਤਾਉ
ਅਚਰਜ ਤੇਰਾ ਜੀਵਣਾ ਜਗੁ ਜਿਵੈ ਵਿਰੋਲਾ ਵਾਉ

ਮਾਇਆ ਬਾਜ਼ੀ ਕੂੜ ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਨ ਲਾਈਏ ਨੇਹੁ
ਕਿਚਰਕੁ ਤੋੜੀਂ ਤਗੀਐ ਜਿਉ ਤੁਟੈ ਛੱਪਰ ਮੇਹੁ । ੩ ।

ਜਿਉ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਉ ਦਾ ਆਇ ਇਕਠਾ ਹੋਆ ਸੰਜੋਗੁ
ਕੰਢੀਂ ਨੇੜੇ ਆਈਆ ਤਾ ਉਜੜਿਆ ਸਭ ਲੋਗੁ । ੪ ।

ਜਿਉਂ ਕਰਿ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਦੇ ਇਕਠੀ ਕਰ ਬਾਂਧੀ ਪੰਡ
ਖੁਲਾ ਬੰਧਨ ਪੰਡ ਕਾ ਤਬ ਹੋਇ ਗਈ ਖੰਡ ਖੰਡ ।

ਜਿਉ ਪੰਖੇਰੂ ਰੁਖ ਤੇ ਆਇ ਇਕਠੇ ਬੈਠੇ ਰਾਤਿ
ਭੋਰੁ ਭਈ ਤਬ ਊਡਰੇ ਕੋਈ ਕਹੂੰ ਕੇ ਸੰਗ ਨ ਜਾਤਿ । ੬ ।

ਪੰਡਿਤ ਗਿਆਨੀ ਬਹੁ ਗੁਣੀ ਕਰਤੈ ਮਨ ਬਹੁਤੁ ਬਿਚਾਰਿ
ਅੰਤ ਨ ਪਾਈਏ ਰਾਮ ਦਾ ਬਿਸਮੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹਾਰਿ । ੭ ।

ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਜੋਗੀਸਰਾਂ ਮੁਨਿ ਜਨ ਦਾਨੋ ਦੇਵ
ਓੜਕ ਸਭਨਾ ਚਲਨਾ ਕਰਿ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ । ੮ ।

ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਭਰਮੁ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਤੇ ਉਬਰੇ ਪੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾਇ । ੯ ।

ਸਿਮਰ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ, ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਵੇ ਭਾਈ
ਅਮਰੁ ਪਦੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਫਿਰ ਜੂਨ ਨ ਆਵੈ ਵੈ ਭਾਈ
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੈਗਾ ਮਨ ਭੂਲੜਿਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਥ ਮਰੋੜ ਪਛੋੜੇ ਮਖੀ ਵੇ ਭਾਈ
ਇਹੁ ਮੂਰਤਿ ਮਾਨਸ ਦੀ ਅਮੁਲਾ ਮੋਤੀ ਵੇ ਭਾਈ

ਤੁ ਆਬ ਉਤਾਰ ਨਾਹੀ ਏਹ ਵਤ ਨਾ ਹੋਤੀਵੇ ਭਾਈ
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂਗਾ ਮਨਿ ਭੁਲੜਿਆ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਜੀਏ ਵਿਚ ਰਖੀਂ ਵੇ ਭਾਈ ੨ ।

ਮਾਇਆ ਮਦ ਮੋਹੜਿਆ ਤੁਧੁ ਪਾਪ ਕਮਤੇ ਵੇ ਭਾਈ
ਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਸਰਿਓ ਆਈਆ ਦੁਰਮਤੇ ਵੇ ਭਾਈ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂਗਾ ਮਨ ਭੂਲੜਿਆ
ਤੂ ਮੁਠੋ ਦੇਖਿ ਦਾਰੂ ਦੀਆ ਅਖੀ ਵੇ ਭਾਂਈ ।੩।

ਏਹੁ ਖੰਡ ਪਲੇਟਿਅੜੇ ਵਿਸੁ ਦੇ ਗੰਡੇ ਵੇ ਭਾਈ
ਜ ਲੇ ਇਤ ਅਗੜੀਏ ਫਿਰ ਹੋਣ ਨ ਠੰਢੇ ਵੇ ਭਾਈ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵਹਿ ਮਨ ਭੂਲੜਿਆ
ਇਹ ਮਹੁਰਾ ਵਤ ਨ ਮੂਲੇ ਚਖੀਂ ਵੇ ਭਾਈ । ੪ ।

ਜੇਹਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜਿਅੜਾ ਤੇਹਾ ਫਲ ਲੈਸੀ ਵੇ ਭਾਈ
ਤੇਰਾ ਓੜਕ ਆਇਅੜਾ ਏਵੈ ਉਠਿ ਵੈਸੀ ਵੇ ਭਾਈ ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂਗਾ ਮਨੁ ਭੂਲੜਿਆ
ਤੂੰ ਹਥੁ ਨ ਘਤੁ ਕੂੜਾਵੀ ਕੱਖੀਂ ਵੇ ਭਾਈ । ੫ ।

ਸੁਰਤਿ ਲਹੁ ਸੁਤੜਿਆ ਸਾਧੂਜਨ ਕਹਿਆ ਵੇ ਭਾਈ
ਜੋ ਇਤ ਜਗ ਆਇੜਆ ਸੋ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਆ ਵੇ ਭਾਈ ।

ਹਰਿ ਬਿਨ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂਗਾ ਮਨ ਭੂਲੜਿਆ
ਇਹ ਅਉਸੁਰ ਵਤ ਨ ਆਵੀਂਗਾ ਲਖੀਂ ਵੇ ਭਾਈ । ੬ ।

ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਛੰਤ

ਕਵਣੁ ਜੁ ਵਿਹਾਜਿਓ ਘਿੰਨਣ ਵਾਹੇ ਤੋਟਾ ਵੇ ਭਾਈ
ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੜੇ ਕੀਤੋ ਕੱਚਕੋਟਾ ਵੇ ਭਾਈ
ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੋਟ ਸਵਾਰੇ ਜਿਉਂ ਬਾਲਕ ਲੈ ਬਾਲੂਆ
ਓੜਕ ਢਹਿ ਢੁਹਿ ਉਜੜਿ ਜਾਂਸੀ ਰੈਣ ਜਿਵਾਹੇ ਝਾਲੂਆ

ਲਾਹੇ ਕਾਰਣ ਇਤ ਜਗ ਆਇਆ ਕੀਤੋ ਕਪਟ ਪਸਾਰਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਗਿ ਝੂਠ ਤਮਾਸਾ ਲਦ ਚਲਿਆ ਵਣਜਾਰਾ। ੧।

ਤੇਰੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ ਤੂੰ ਜਾਗ ਸੁਜਾਣਾ ਵੇ ਸੁਜਾਣਾ
ਤੂੰ ਸੰਮਲੁ ਸੋਧੁ ਨੀਚ ਜਿਥੈ ਤੈਂ ਜਾਣਾ ਵੇ ਜਾਣਾ
ਜਿਥੈ ਤੈਂ ਜਾਣਾ ਖਸਮ ਸੜ੍ਹਾਣਾ ਲੇਖਾ ਲੈਵਣਹਾਰਾ
ਸਚ ਨਿਬੇਰਾ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ਉਸ ਸਚੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰਾ
ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਲੇਖਾ ਲਈਐ ਜੇਹਾ ਜਗਤਿ ਕਮਾਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਗ ਝੂਠ ਤਮਾਸਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਗੁ ਸੁਜਾਣਾ । ੨ ।

ਮਾਇਆ ਮਦ ਮੋਹਿਆ ਨ ਜਾਗੇ ਸੂਤਾ ਵੇ ਭਾਈ
ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਿਓ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿਗੂਤਾ ਵੇ ਭਾਈ
ਅੰਤ ਵਿਗੂਤਾ ਜਾਗਿ ਨ ਸੂਤਾ ਜਾ ਸਭਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ
ਓੜਕ ਆਇਆ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਫਿਰ ਪਛੁਤਾਇਆ ਪ੍ਰਾਣੀਆ
ਜੂਨਿ ਅਨੇਕ ਭਰਮਾਈਐ ਫਿਰ ਫਿਰ ਕੀਚੈ ਕਾਗੀ ਕੂਤਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਗ ਝੂਠ ਤਮਾਸਾ ਗਾਫਲ ਅੰਤ ਵਿਗੂਤਾ । ੩ ।

ਸਦਾ ਨਹੀ ਜੀਵਣਾ ਤੁਧੁ ਓੜਕ ਜਾਣਾ ਵੇ ਜਾਣਾ
ਮਮਤਾ ਤਾਈਂ ਮੇਟੀਐ ਨ ਕੀਚੈ ਮਾਣਾ ਵੇ ਮਾਣਾ
ਕੂੜਾ ਮਾਣਾ ਕਰੇ ਇਆਣਾ ਜਾਣਾ ਮੁਹਲਤ ਪੁੰਨਿਆ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਮਜਾਲਸ ਤੇਰੀ ਓੜਕ ਸਭ ਵਿਛੁੰਨਿਆ
ਜਗੁ ਵਣਜਾਰਾ ਚਲਣਹਾਰਾ ਸੰਮਲ ਸੁਰਤਿ ਸੁਜਾਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਗ ਝੂਠ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਾਣਾ । ੪ ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿੰਦੜੀਏ ਜੋ ਕੁਝ ਵਰਸਾਂਦਾ ਹੀ
ਤੂੰ ਢਿਲ ਨ ਲਾਇ ਜਿੰਦੂ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰ ਜਾਂਦਾ ਹੀ

ਤੂੰ ਭੂਲ ਨ ਜਾਹਿ ਜਿੰਦੋ ਕਲਜੁਗ ਭਰਮਾਂਦਾ ਹੀ
ਤੂੰ ਸਚੁ ਵਿਚਾਰ ਜਿੰਦੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਂਦਾ ਹੀ
ਅਉਸਰ ਵਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ
ਜਮ ਹਰਿ ਬਿਨ ਬੰਨਿ ਚਲਾਂਦਾ ਹੀ ।੧।

ਸਦਾ ਨਹੀ ਜੀਵਣਾ ਤੁਧੁ ਸਰਪਰ ਮਰਨਾ ਜਿੰਦੋ
ਤੂੰ ਕਰਲੈ ਜਿੰਦੜੀਏ ਤੈਂ ਜੋ ਕਿਛ ਕਰਨਾ ਜਿੰਦੋ
ਬਿਨ ਸੇਵਾ ਸਾਧੂ ਦੀ ਤੂੰ ਜੂੰਨੀ ਪੜਨਾ ਜਿੰਦੋ
ਹਰਿ ਨਾਂਮ ਜਹਾਜ ਬਨਾਉ ਭੈਜਲੁ ਤਰਨਾ ਜਿੰਦੋ
ਜੇਹੇ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਹੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ
ਜਮ ਡੰਡੁ ਤਿਵੇਹੋ ਭਰਨਾ ਜਿੰਦੋ ।੨।

ਮਾਇਆ ਮਨਮੋਹਣੀ ਕਪਟ ਕੀ ਫਾਂਸੀ ਹੈ
ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਸੁਧੁ ਰਿਦਾ ਇਹ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੈ
ਸਭੋ ਜਗੁ ਝੂਠਿ ਰਤਾ, ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਉਦਾਸੀ ਹੈ
ਸੋਈ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਚਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਹੈ ।
ਸੰਗਿ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉਧਰੀਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਵਿਸਵਾਸ਼ੀ ਹੈ ।੩।

ਸੋਈ ਜਨੁ ਧੰਨੁ ਸਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਜਸਿ ਗਾਵਹੀ
ਸਗਲ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵਹੀ
ਓਸ ਸਚ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਪਰਪੰਚ ਮਿਟਾਵਈ
ਓਹੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੂਨੀ ਭਰਮੈ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਵਹੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਉਪਰੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦੜੀਏ
ਬਲਿਹਾਰ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਵਹੀ ।੪।

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਤੇਰਾ ਅਉਸਰ ਜਾਂਦੜੋ ਜਾਇ ਮਹਿੰਡੜੇ ਭਾਇਰਾ ਵੇ
ਹਰੀ ਚਿਤ ਚੇਤ ਬਿਲਮ ਨ ਲਾਉ
ਘੰਘਲ ਜੀਉ ਨ ਘਤਣਾ, ਜਗ ਆਵਣ ਜਾਣ ਸੁਭਾਉ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਡਿੰਗੜੀ ਪਗ ਦੁਮਾਲੜੇ ਕਢਨਿ, ਅੰਗ ਚਲੰਦੜੇ ਮੋੜਿ
ਜੋਬਨ ਦੇ ਮਦ ਮਾਤੜੇ ਵਤਣ ਵੈਂਦੜੇ ਨੀ ਵਖਰ ਬੋੜਿ । ੧ ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ਥੀਂਦੇ, ਪੀਂਦੇ ਪਾਣੀ ਵਾਰਿ
ਦੁਖ ਤਿਨ੍ਹਾਂਦੜੇ ਰੋਂਦੜੇ ਡਿਠੇ, ਲੰਮੜੀ ਫੇਰ ਪੁਕਾਰਿ । ੨ ।
ਜਨਮ ਕੁਪਤੜੇ ਜਾਣਿ ਅਵਤੇ, ਜੀਵਣ ਸੰਦੜੇ ਚਾਇ
ਖਾਕੂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਗਡੇਂਦੜੇ ਡਿਠੇ, ਲਡੜੇ ਹੂਅ ਹਵਾਇ । ੩ ।
ਲਾਲਚ ਲਗੜੇ ਲਛਮੀ ਠਗੇ, ਲੋੜਨਿ ਲਖ ਕ੍ਰੋੜਿ
ਨੰਗ ਭੜੰਗ ਸਿਧਾਂਦੜੇ ਡਿਠੇ, ਖੋੜ ਨਿਮਾਣੀ ਨੂ ਛੋੜਿ । ੪ ।
ਨਾਰਿ ਪਰਾਈ ਦੇ ਨੇੜ ਨ ਆਵਣ, ਨਸਿ ਖਲੋਤੇ ਦੂਰਿ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਠਾ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ, ਅੱਠੜੇ ਪਹਿਰ ਹਜ਼ੂਰਿ । ੫ ।
ਸਾਧ ਸੁਖਾਲੜੇ ਆਸਨ ਬੈਠੇ, ਛਡਿ ਪਰਾਈ ਤਾਤਿ
ਤਿਨ੍ਹਾ ਨੋ ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਪਿ ਕਰਤੇ, ਸੁਖੜਾ ਸੰਦੀ ਦਾਤਿ । ੬ ।
ਦੰਦ ਤਿਹੰਡੜੇ ਉਖੜਿ ਚਲੇ, ਬੱਗੜੇ ਥੀਏ ਨੀ ਵਾਲ
ਓੜਕ ਤੇਰਾ ਆਵਨਿ ਲਾਗਾ; ਤੂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸੰਮਾਲ । ੭ ।
ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਪਾਖਰੀ ਪੀੜੇ ਬੱਧੇ ਨੀ ਬੰਕ ਦੁਆਰ
ਉਚੜੇ ਮਹਲ ਉਸਾਰਿ ਵਿਗੁਤੋ, ਕੀਤੀਆ ਕੂਲ ਵਿਗਾਰੁ । ੮ ।

ਡਿਠੜੀ ਗੱਲ ਅਡਿੱਠ ਕਰੇਂਦੇ, ਬੋਲਣ ਮਿਠੜੇ ਬੈਣ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਦੁਰਮਤਿ ਵੈਂਦੀ, ਜਿਉਂ ਰਵਿ ਡਿਠਿਆਂ ਰੈਣ । ੯ ।

ਵੈਂਦੜੇ ਜੋਬਨ ਇਕ ਸਨੇਹਾ, ਦਿਤਾਸੁ ਵੈਣ ਅਲਾਇ
ਉਡੜੇ ਭੰਬੜੇ ਭਉਰ ਵਿਚਾਰੇ, ਬਗ ਬਹਿਠੜੇ ਆਇ । ੧੦ ।

ਸੀਲ ਸੁਧਰਮ ਦੀ ਤੇੜ ਲੰਗੋਟੀ, ਬੰਨਿ ਸਤਾਣੀ ਕਸਿ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਾਧੂਜਨ, ਆਤਮੇ ਨੋ ਕਰਿ ਵਸਿ । ੧੧ ।

ਲਾਹਾ ਲੈਵਣ ਕਾਰਨੇ ਭਾਈ ਵੇ ਆਇਆ ਇਤੁ ਸੰਸਾਰ
ਹਡਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਭਾਈ ਵੇ ਗੋਇਲੜਾ ਦਿਨ ਚਾਰ

ਮੂਲ ਗਵਾਇਨ ਗਾਫਲਾ ਭਾਈ ਵੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਵੇਗਾਰ
ਸੰਮਲ ਸੁਰਤਿ ਸੰਮਲ ਤੂੰ ਵੇ ਵਪਾਰੀਆ ਜੂਏ ਜਨਮ ਨ ਹਾਰ । ੧ ।

ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਲਡੀਂਦਾਈ, ਤੇਰਾ ਪੂਰ ਭਰੀਂਦਾਈ
ਪਾਸੋ ਪਕੜ ਖੜੀਂਦਾਈ, ਤੈਨੂੰ ਜਗਤੁ ਹਿਸੀਂਦਾਈ
ਸਭੋ ਲੋਕ ਠਗੀਂਦਾਈ, ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਬਚੀਂਦਾਈ
ਜਾਂ ਸੇਵ ਕਰੀਂਦਾਈ, ਤਾਂ ਸਦੂ ਸਦੀਦਾ ਈ

ਨਿਰਬਾਣ ਰਹੀਂਦਾਈ, ਤਾਂ ਤਖਤ ਬਹੀਂਦਾ ਈ
ਜਾਂ ਗਰਬ ਕਰੀਂਦਾਈ, ਤਾਂ ਸਟ ਘਤੀਂਦਾਈ
ਮਨਾ ਵਪਾਰੀਆਂ ਸਉਦਾ ਸਮਝ ਕਰੈ

ਬਹੁਤ ਗਵਾਇ ਗਏ ਵਣਜਾਰੇ ਕਲਜੁਗ ਕਪਟ ਪਸਾਰੀਆ
ਮਨ ਸਉਦਾਗਰਾ, ਹਰਿ ਭਜੁ ਆਗਰਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਪੜ ਰੂਪ ਸੁਹਾਵਣਾ ਭਾਈ ਵੇ ਵੇਖਤੇ ਬਿਗਸਾਇ
ਪਬਾਂ ਦੇ ਪਰਣੇ ਚਲਦਾ ਜੀਵਣ ਸੰਦੜੇ ਚਾਇ ।

ਮੂਰਖ ਸੋਝੀ ਨ ਪਵੈ ਗਈ ਸੁ ਅਵਧ ਬਿਹਾਇ ।
ਕੱਖਾਂ ਕੇਰੀ ਝੌਂਪੜੀ ਸੁਤਾ ਅੱਗ ਲਗਾਇ । ੧ ।

ਉਚੇ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰ ਕੈ ਭਾਈ ਵੇ ਬੈਠਾ ਮਰਨ ਵਿਸਾਰ
ਭੁਲਾ ਮਾਇਆ ਦੇਖਕੇ ਭਾਈ ਵੇ ਕੀਤੋ ਸੁ ਗਰਬ ਗਵਾਰ
ਮਾਇਆ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ ਨ ਉਰਵਾਰ ਨਾ ਪਾਰ
ਰਾਮ ਜਹਾਜ਼ ਨ ਚੇਤਿਓ ਵੇ ਡੁਬੋ ਅਧ ਵਿਚਕਾਰ । ੨ ।

ਸੀਲ ਸੁ ਧਰਮ ਗਵਾਇ ਕੈ ਭਾਈ ਵੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣ ਹੋਰੁ
ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ ਮਾਣਸਾ ਭਾਈ ਵੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਚੋਰੁ
ਖੜੇ ਉਡੀਕਣ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਥੰਮ ਤਪੰਦੜੇ ਜ਼ੋਰ
ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਮੋੜੀਅਨਿ ਕਾਮੀ ਕੁਟਲ ਕਠੋਰ । ੩ ।

ਜੋ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ ਸਾਧ ਦਾ ਭਾਈ ਵੇ ਸੁ ਮੂਰਖ ਮਤਿ ਹੀਨ
ਆਪ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਭਾਈ ਵੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਅਧੀਨੁ
ਓੜਕ ਇਉਂ ਸਹਿਕਾਈਐ ਜਿਉ ਜਲ ਬਾਝਹੁ ਮੀਨੁ
ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਈਐ ਵੇ ਨ ਤਿਸ ਦੁਨੀ ਨ ਦੀਨ । ੪ ।

ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੇ ਭਾਈ ਵੇ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਜਾਇ
ਵਾਰੀ ਆਈ ਆਂਪਣੀ ਭਾਈ ਵੇ ਰਹੇ ਨ ਰਾਣਾ ਰਾਇ
ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਡਾਢੀ ਮਿਲੇ ਸਜ਼ਾਇ
ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਮੁਹਿ ਉਜਲੇ ਵੇ ਜੋ ਚਲੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇ । ੫ ।

ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵ ਚਲਣ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ
ਹੋਂਦੇ ਤਾਣ ਨਿਤਾਨੜੇ ਧੰਨ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਣ

ਵਜੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ਦੇ ਭਾਈ ਵੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨੀਸਾਣੁ
ਵਿਰਲੇ ਕੋਈ ਭਾਲੀਅਨ ਵੇ ਸਦਾ ਰਹਿਣੁ ਨਿਰਬਾਣ । ੬ ।

ਜਿਉਂ ਪਧਾਣੂ ਪੰਧ ਸਿਰ ਭਾਈ ਵੇ ਰਹਿਨ ਸਰਾਂਈ ਰਾਤ
ਮਾਰਗ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਵੇ ਚਲਨਗੇ ਪ੍ਰਭਾਤ
ਛਾਈਮਾਈਂ ਹੋਣਗੇ ਭਾਈ ਵੇ ਫਿਰ ਨ ਦਿਸਦੇ ਵਾਤ
ਵਿਛੜੇ ਮੇਲਾ ਨ ਥੀਵੈ ਟੂਟੇ ਤਰਵਰ ਪਾਤ । ੭ ।

ਜਿਨਾ ਨੋ ਮਤਿ ਨ ਆਪਣੀ ਭਾਈ ਵੇ ਲਾਈ ਨ ਲਗੰਨਿ
ਪਾਸ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਬੈਠੀਐ ਭਾਈ ਵੇ ਮੰਦੜੇ ਕਰਮ ਕਰੰਨਿ
ਖਾਕ ਵਿਹਾਜੀ ਗਾਫਲਾਂ ਭਾਈ ਵੇ ਮਾਣਕ ਸਟ ਘਤੰਨਿ
ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰ ਕੈ ਵੇ ਸਭ ਕੂੜਾ ਧੰਧੁ ਪਿਟੰਨਿ । ੮ ।

ਹਰ ਚੰਦਉਰੀ ਸੋਹਣੀ ਭਾਈ ਵੇ ਦਿਸੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ
ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਉਜੜੀ ਭਾਈ ਵੇ ਕੂੜ ਕੂੜਾਵੀ ਰਾੜ
ਪਾਸਹੁ ਚਲੇ ਕੂਚ ਕਰ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖ ਉਘਾੜ
ਸਰਪਰ ਇਥੋਂ ਜਾਵਣਾਂ ਵੇ ਹੋਵੇਗੀ ਹਟਤਾੜ । ੯ ।

ਜਿਨਾਂ ਸਚ ਵਿਹਾਝਿਆ ਭਾਈ ਵੇ ਭਲੀ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਸੋਇ
ਖੇਪੁ ਨਿਬਾਹੂ ਲਡਿ ਕਰ ਲਾਹਾ ਲੈਸਨ ਓਇ
ਚੜਿ ਚਲੇ ਸੁਖ ਵਾਸਨੀ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਕਹੈ ਸਭ ਕੋਇ
ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੇ ਠਾਂਢੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ। ੧੦ ।

ਸੁਣਿਅਹੋ ਲੋਕੋ ਧਿਆਨ ਧਰ ਸਾਧੂ ਦਾ ਵੀਚਾਰ
ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਜੀਵਣਾ ਭਾਈ ਵੇ ਭੀ ਤਿਨ ਹੋਸੀ ਛਾਰ

ਅਗੇ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਖੜਾ ਲੇਖਾ ਲੇਵਣਹਾਰੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ਕਰਣਾਨਿਧਿ ਕਰਤਾਰ । ੧੧ ।

ਗਉੜੀ

ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਲੀ ਜੀ । ੧ ।
ਸਿਕ ਸਿਕੰਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰ ਲੱਧਾ, ਜੈਂਦੀ ਸੁਧ ਹੀਆਲੀ
ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਪੁ ਜਪੁ ਜੀਵਾਂ ਜੀਉ ਕਰੀ ਜਪਮਾਲੀ
ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਾਨਣ ਕੀਤਾ ਜਿਉਂ ਅੰਧਿਆਰੇ ਦੀਵੇ
ਆਪਿ ਨਿਵਾਰ ਰਹੇ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਾਧਿ ਦਿਸੀਵੇ
ਸਾਬਣ ਧੋ ਜੈਸੇ ਮੈਲਾ ਕਪੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹਾਛਾ ਹੋਇਆ
... ... ।
ਹਰਫੁ ਹਕਾਣੀ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਸਾਧੂ ਭਗਤ ਰਮਾਣੇ
ਇਸ਼ਕ ਸਾਧੂ ਦਾ ਕਾਮਲ ਹੋਇਆ ਲਗਾ ਨਾਲਿ ਸਚਾਣੇ
ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਇ ਹਕੀਕਤ ਮਨ ਕੀ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਭੁ ਬਿਧਿ ਜਾਣੇ ।

ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ।

ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਗੜੀ ਤੋਂ, ਤੇਰੀ ਪਗੜੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਗੜੀ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਕੇਸਾਂ ਸਚੁ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਥੇ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਮਥੇ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਤੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਟਿਕੇ ਤੋਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਾਏ ਸਿਕੇ ਸੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਟਿਕੇ ਦੇ ਕੇਸਰ ਤੋਂ, ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆ ਭਰਵਟਿਆਂ ਤੇ, ਭਰਵਟਿਆਂ ਨੂਰ ਪਲਟਿਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨੱਕੇ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਨਿਕੇ ਨੂਰ ਝਮੱਕੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਤੋਂ, ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੜੇ ਸੁਆਸਾਂ ਤੋਂ

ਤੇਰੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸੋਹਣੀਆਂ, ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹਣੀਆਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ੍ਰਵਣਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰਿਆਂ ਸ੍ਰਵਣਾਂ ਹਰਿ ਜਸੁ ਰਵਣਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਖੜੇ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਮੁਖੜੇ ਹਰਿ ਰੰਗ ਸੁਖੜੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਅਧਰਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਅਧਰਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮਧੁਰਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਸਨਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਨਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ, ਤੇਰੀ ਬੋਲੀ ਆਲੀ ਭੋਲੀ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਦਸਨਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰਿਆਂ ਦਸਨਾ ਪਾਪੁ ਬਿਨਸਨਾ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸਾਚੇ ਸਿਰਜੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੋ।; ਤੇਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਰਾਮੁ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਠੋਡੀ ਤੋਂ; ਬਿਖਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰਿ ਛੋਡੀ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਤੋਂ; ਤੇਰੇ ਸੀਨੇ ਹਰਿ ਰੰਗ ਭੀਨੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ, ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਪਰਿਹਰ ਛੋਡਿਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਬੇਪਰਵਾਹਾਂ ਤੋਂ । ੩੧ ।
ਬਲਿਹਾਹ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਅਰਕਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਅਰਕਾਂ ਭਵਜਲ ਤਰਕਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਵੀਣੀਆਂ ਤੋਂ,
ਤੇਰੀਆਂ ਵੀਣੀਆਂ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਥੀਣੀਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਹਥਾਂ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਭ ਕਰਨ ਕਰਾਨ ਸਮਰੱਥਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਗਲੀਆਂ ਤੋਂ,
ਤੇਰੀਆਂ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਹਰਿ ਸਿਊਂ ਜੁੜੀਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਨਖਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰਿਆ ਨਖਾਂ ਸਾਚੁ ਪਰਖਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਜੰਘਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਜੰਘਾਂ ਭੇਜਲੁ ਲੰਘਾਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ, ਤੇਰਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ ਪਰਪੰਚ ਛੋਡਿਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆ ਪਿੰਨੀਆਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਪਿੰਨੀਆਂ ਹਰਿਰਸ ਭਿੰਨੀਆ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ, ਤੇਰਿਆਂ ਗਿਟਿਆਂ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿਟਿਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਸਦਿ ਨਿਰਵੈਰਾਂ ਤੋਂ

ਬਲਿਹਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਤੋਂ,
ਤੇਰੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਕੋਮਲ ਕਲੀਆਂ ਤੋਂ।
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਤੋਂ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਨਮੁਖ ਗੱਡੀਆਂ ਤੋਂ।
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਪੱਨੀਆਂ ਤੋਂ, ਤੇਰੀ ਪਨੀਆਂ ਹੱਛੀਆਂ ਬਨੀਆਂ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਇਕਲਾਈ ਤੋਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਧੰਨਿ ਕਮਾਈ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਮੇ ਤੋਂ, ਤੇਰੇ ਜਾਮੇ ਰਤੇ ਨਾਮੇ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਟਕੇ ਤੋਂ, ਲੜ ਦੋਊ ਪਰਸਪਰ ਲਟਕੇ ਤੋਂ
ਤੇਰੀ ਸੁੱਥਣ ਬਨੀ ਚਉਤਾਰ ਦੀ, ਤੇਰਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਤਾਰਦੀ।
ਤੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਲੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ।

ਬਲਿਹਾਰ ਤੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤੋਂ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਤੋਂ
ਬਲਿਹਾਰੀ ਨਖਸਿਖ ਮੂਰਤ ਤੋਂ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਮਨਸਾ-ਪੂਰਤ ਤੋਂ
ਮੈਨੂੰ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਨ ਆਸਰਾ, ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਧਰੀ ਨਿਸ ਬਾਸਰਾ
ਮੈਂ ਬਨੀਆਂ ਮਨੀਆਂ ਕਾਚ ਕਾ,ਗੁਰ ਮੋਤੀ ਕੀਨਾ ਸਾਚ ਕਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀਆ, ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਲੀਆ।

ਕਾਲਕੂਕਾ ਜੇਵੜਾ ਗਲੈ ਮੈਂ ਲੀਏ ਲੀਏ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਕੋਈ ਜਨ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਹੈ
ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਪਰਬੀਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ।੧। ਰਹਾਉ।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤਾ ਮੂਰਖ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹਾਰਿਓ ਹੈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸਮਾਰਿਓ ਹੈ
ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਮਨ ਲਾਗੀ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ
ਮਰਨ ਬਿਸਾਰਿ ਗਵਾਰਿ ਕਹਾਂ ਸਠਿ ਸੋਇਆ ਹੈ
ਧੂੰਏ ਕੇ ਮੰਦਰਿ ਮਹਿ ਮਵਾਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।੩।

ਕਬਹੂੰ ਸਮਝਿ ਮਨ ਅੰਧ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਓ ਹੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਊਠੀ ਭੁਜ ਫੇਰਿ ਸੁਣਾਇਓ ਹੈ । ੪ ।

ਹਰਿ ਭਜਿ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਮਝ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ
ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਕਰੂ ਧਿਆਨ ਜਿਨਿ ਦੀਨੋ ਹੈ—
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ, ਸਮਝ ਮਨਿ ਬਉਰਾ ਰੇ ।
ਕਪਟਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕੀਜੀਐ ਸੁਨਿ ਮਨਿ ਬਉਰਾ ਰੇ
ਹਰਿ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ਸਮਝੁ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਜਿਉਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਵ ਦਾ ਮਨ ਬਉਰਾਰੇ ਇਉਂ ਕੁਟੰਬ ਕਉ ਮੇਲਿ
ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਖੇਲਿ । ੧ ।
ਤਬ ਲਗਿ ਦੀਪਕ ਜੋਤਿ ਹੈ ਜਬ ਲਗਿ ਤੇਲੁ ਸਹਾਇ
ਤੇਲ ਨਿਖੁਟੇ ਬੁਝਿ ਗਇਓ ਇਉ ਤੇਰੀ ਅਵਧਿ ਵਿਹਾਇ । ੨ ।
ਜਿਉਂ ਜਲਿ ਊਪਰਿ ਬੁਦਬੁਦਾ ਇਉਂ ਤੇਰਾ ਤਨਿ ਮਹਿ ਵਾਸੁ
ਛਿਣਕ ਮਾਹਿ ਛਲਿ ਜਾਇਗੋ ਤੂੰ ਹੋਇ ਰਹੁ ਅਬਹਿ ਉਦਾਸ । ੩ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰਹੁ ਜਿਨਿ ਦੀਨਹੁ ਉਪਦੇਸੁ
ਸਾਧੂਧਨ ਤੋਸੋ ਕਹੈ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਆਦੇਸ । ੪ ।

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਬਾਦਿ ਜਨਮ ਗਇਓ
ਤੈਂ ਤਾਂ ਕਬਹੂ ਨ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਰੀ ਭਈਆ
ਤਿਹ ਰਸ ਤੇ ਸੰਤਤਿ ਉਪਜਾਨੀ ਪਟਲੁ ਪੜਿਓ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਭਈਆ ।੧। ਰਹਾਉ
ਲੋਭਿ ਕੀ ਲਹਰ ਕਪਟੁ ਕਉ ਦਉੜੀ
ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨਿ ਨ ਨਿਵਾਰੀ ਭਈਆ । ੨ ।
ਨਿਹਸੰਸੈ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਬਿਬੇਕੀ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਸੰਸਾਰੀ ਭਈਆ
ਸੰਸਾ ਮੇਟਿ ਕਰੈ ਨਿਹਸੰਸਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਭਈਆ । ੩ ।

ਸਤਿਪੁਰੀ ਮਹਿ ਬਸਿ ਰਹੁ ਰੇ ਮਨਿ
ਤਤੇ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤਿਹਾਰੀ ਭਈਆ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਸੋਈ ਸੰਤਿ ਕਹਾਵੈ
ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਭਈਆ ।੪।
ਹੂਆ ਹਰਿ ਜਸ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਭਈਆ । ਰਹਾਉ । ਦੂਜਾ ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਾ । ਕਰਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਾ
ਅੰਤ ਸਮੈ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਚਲਹਿ ਗੋ
ਅਵਸਰੁ ਜਾਇਗੋ ਬੀਤ ਮਨਾ ।੧ ਰਹਾਉ ।
ਸਾਕਤ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਰਹਰੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨ ਬਿਪਰੀਤਿ ਮਨਾ ।
ਜਿਹ ਮਿਲਿ ਰਾਮੁ ਰਸਾਇਣ ਪੀਜੈ ਤੇ ਸਾਜਨ ਤੇ ਮੀਤ ਮਨਾ ।
ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੁ ਕਪਟੁ ਨ ਕੀਜੈ ਯਹ ਤਉ ਭਰਮ ਕੀ ਭੀਤਿ ਮਨਾ।
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਂ, ਅਵਸਰ ਚਲੀਐ ਜੀਤਿ ਮਨਾ ।੨।

ਸੰਤ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ
ਵਣਜ ਕਰਹਿੰ ਨਿਤ ਸਹਜ ਸੁਰਤਿ ਸਿਉ,
ਸਾਚ ਵਿਹਾਜਨਹਾਰੇ ।੧। ਰਹਾਉ ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਲੋਭ ਪਿੰਡ ਮਹਿੰ, ਤੀਨ ਬਸਹਿ ਬਟਵਾਰੇ
ਤਿਨ ਕਾ ਜਤਨ ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਕੀਨਾ, ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਸਿਉਂ ਮਾਰੇ ।੧।
ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਚੜ੍ਹਹਿ ਭੈਜਲ ਮਹਿੰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕੇ, ਆਪ ਹੀ ਕਾਮ ਸਵਾਰੇ ।੨।

ਅੰਦਰਿ ਝਾਤੀ ਪਾਇ ਯਾਰ ਅੰਦਰਿ ਭਾਲ
ਖੋਜ ਕਰਹਿੰ ਤ ਘਰ ਹੀ ਪਾਵਹਿਂ, ਜਿਤ ਸਹੁ ਰੀਝਹਿ ਸੋਈ ਕਮਾਵਹਿਂ
ਸਭ ਛਡ ਕੂੜਾਵੇ ਖਿਆਲ

ਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰਤਿ ਏਥੋਂ ਜਾਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਮਹਿਰਮ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ
ਜੋ ਕਰਸੀ ਸੋ ਚਲੀ ਨਾਲਿ । ੨ ।
ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ਾ । ਉਮਰ ਵਿਹਾਣੀ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ
ਤਿਆਗ ਕਰਉ ਪਰ ਮਾਲ । ੩ ।
ਗੁੱਝ ਰਹਿਨ ਨ ਸਾਧ ਬੇਚਾਰੇ, ਮਿਠਾ ਬੋਲਨਿ ਸਾਹਿਬ ਪਿਆਰੇ
ਦਾਸ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਪਗ ਰਵਾਲ । ੪ ।

ਕੋਈ ਜਨ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਕਉ ਰਾਜਾ
ਤਾਂ ਕਉ ਅਮਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨੋ,ਤੀਨ ਪੁਰੀ ਮਹਿੰ ਬਾਜਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਬਸ ਕਰਿ ਰਾਖਹਿ, ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਰ ਨਿਵਾਰੈ
ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਫਾਂਸੀ ਕਾਟਹਿ, ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ
ਧਰਮ ਕਉ ਧਿਆਨ ਧਰਹਿ ਮਨ ਅੰਤਰਿ, ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਨ ਕਮਾਵੈ
ਸਭ ਤੇ ਨੀਚ ਆਪ ਕਉ ਜਾਨਹਿ, ਸਭਹੂੰ ਕੇ ਊਪਰਿ ਆਵੈ । ੨ ।
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਬਿਬਰਜਤ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਨਿਆਰਾ
ਤਿਸਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ, ਮਿਟ ਗਏ ਸਗਲਿ ਵਿਕਾਰਾ । ੩ ।
ਤਾਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਰਹਿ ਸੋ ਛੂਟਹਿ, ਸਹਜ ਖੰਡ ਕਉ ਵਾਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਹਾਂ ਊਪਰਿ, ਜੋ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੀ । ੪ ।

ਕੋਈ ਜਨ ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ
ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ, ਸ੍ਰਵਨ ਨਿਰਤ ਕਰਿ ਪਾਵੈ
ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਵਹਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਕੀ, ਖਿੰਥਾ ਖ਼ਿਮਾ ਹੰਢਾਵੈ
ਤੇੜਿ ਲੰਗੋਟੀ ਜਤ ਕੀ ਬਾਂਧਹਿ, ਸਿੰਙੀ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੈ । ੧ ।
ਪਤ੍ਰ ਬਿਚਾਰ ਆਹਾਰੁ ਧੀਰਜ ਕਰਿ, ਤਿਸਨਾ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਸਦ ਮਤ ਵਾਲਾ, ਅਚਵਤ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ । ੨ ।

ਸਹ ਖੰਡ ਮਹਿ ਆਸਨ ਕੀਨਾ, ਧਰਮ ਕਉ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਕਤੁ ਆਦੇਸ ਕਰੈ ਨਿਤ, ਯਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਹਿਤਾਵੈ । ੩ ।

ਸੋ ਜੋਗੀ ਪਰਵਾਨ ਜਗਤ ਮਹਿੰ, ਇਉਂ ਕਹਿ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸੋ ਜੋਗੀ, ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਣਹਿ ਸੁਣਾਵੈ । ੪ ।

ਕੋਈ ਜਨ ਐਸੋ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ
ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੋ ਜਸ ਗਾਵਹਿ, ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਕਉ ਵਾਸੀ
ਜਤ ਕੁਪੀਨ ਸਦਾ ਦਿੜ ਰਾਖਹਿ, ਐਸੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ
ਮੋਹ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਉਤਾਰਹਿ, ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਬਿਨਾਸੀ । ੧ ।

ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਅਗਨ ਪ੍ਰਜਾਰ ਨ ਸਾਕਹਿ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਕੀ ਦਾਸੀ
ਬਾਹਰਿ ਸੂਤ ਸਗਲ ਸੋ ਪੂਰਨ, ਅੰਤਰਿ ਸਕਲ ਉਦਾਸੀ । ੨ ।

ਏਕ ਹੀ ਬਾਰ ਦੇਹ ਜੋ ਤਿਆਗੀ, ਬਹੁਰਿ ਭਇਓ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਮਲ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ, ਜਹਾਂ ਵਸਹਿ, ਤਹਾਂ ਕਾਂਸ਼ੀ । ੩ ।

ਬਹੁੜਿ ਬ੍ਰਿਜ ਆਏ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਚੰਦ ਅਸਾਡੜੇ ਜੀਵਨ ਨੰਦ ਕੇ ਨੰਦ
ਬਹੁਰਿ ਬ੍ਰਿਜ ਆਉ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ, ਅਸਾਂ ਮੁਇਆਂ ਕੂ ਵਤ ਜੀਵਾਲਿ
ਸਾਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਆਣਿ ਦਿਖਾਲਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਸਿਰ ਪਰਿ ਮੁਕਟੁ ਮਹਾਂ ਛਬਿ ਛਾਜੈ, ਨਾਗਰ ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ
ਸਯਾਮ ਘਟਾ ਘਨ ਦੇਖਿ ਕਲਾਇਰਿ, ਪਾਇਲ ਪਾਂਦੜੇ ਮੋਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਾਧਵਾ । ਰਹਾਉ । ੧ ।
ਕਾਲੇ ਕੂਲੇ ਘੁੰਗਰਿਆਲੇ, ਅਤਿ ਸੁਹਾਵੜੇ ਵਾਲ
ਜਾਨ ਰਹੇ ਵਲ ਪਾਇ, ਭੁਅੰਗ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਨਾਲਿ । ੨ ।

ਕੰਨ ਸੁਹੰਦੜੇ ਸੁਇਨੇ ਕੁੰਡਲ, ਸਾਂਵਲੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸਿ
ਮੋਹਨ ਸੰਦੜਾ ਮੁਖ ਪਸੀਏ, ਅਸਾ ਕੂੰ ਏਹ ਪਿਆਸ । ੩ ।

ਦਾਮਨੀ ਜਿਵੇਂ ਦਸਨਾ ਮਣੀ ਦਿਸੈਂ, ਖਿਲਨ ਫੂਲ ਝੜੰਨਿ
ਸਾਂਵਲੇ ਛੈਲ ਛਬੀਲੜੇ ਸਜਨ, ਅੱਖੜੀਆਂ ਵਿਚ ਵਸੰਨਿ । ੪ ।

ਮਿਸਰੀ ਖੰਡ ਨਿਵਾਤਹੁੰ ਮਿਠੇ, ਲਾਲਨ ਸੰਦੜੇ ਬੈਣ
ਭੌਂਹਾਂ ਜਾਨ ਭਵਟੜੇ ਸੋਹਨਿ, ਕਵਲ ਫਰਕੰਦੇ ਨੈਣ । ੫ ।

ਸਾਂਵਲੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਬਹੁਟੇ ਫੁੰਮੜੇ ਲਟਕੰਨਿ
ਛਿਜੜੀਆ ਜਨ ਛਡਿ ਦੁਮਾਲੇ, ਮਲਨਿ ਵਲ ਨਚੰਨ । ੬ ।

ਫੂਲ ਅਲਸੀ ਰੰਗ ਸਰਸੇ, ਸੋਹਣਾ ਸ਼ਯਾਮ ਸਰੀਰ
ਚਾਂਦਨੀ ਰੈਣ ਜਿਵੇਂ ਚਮਕੰਦਾ, ਜਾਣ ਸਰੋਵਰਿ ਨੀਰੁ । ੭ ।

ਭੋਤੜੇ ਪੱਟ ਦੀ ਲੱਕ ਤੜਾਗੀ, ਫੁਲੜਿਆਂ ਸੰਦੀ ਮਾਲ
ਪਟ ਪਛੇਵੜੀ ਪੀਲੜਾ ਲਟਕਣ, ਲਟਕ ਚਲੰਦੜਾ ਚਾਲ । ੮ ।

ਕੰਚਨੀ ਘੁਮਰਘੇਰਿ ਘਤੰਦੀ, ਨਚਨ ਲਖੜੇ ਲਾਲ
ਘੁੰਗਰੂਆ ਛਣਕਣ ਛਬੀਲੇ, ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਤਾਲ । ੯ ।

ਦਿਤੜੀ ਕੰਡ ਨ ਵੰਞ ਬਿਹਾਰੀ, ਅਸਾਂ ਕੂ ਤੈ ਡੜਾ ਚਾਉ
ਇਸ ਅਸਾਡੜੇ ਜੀਵਨ ਸੰਦਾ, ਹੋਰ ਨ ਕੁਝ ਉਪਾਉ । ੧੦ ।

ਦਿਹੇਂ ਭੁਖ ਨ ਰਾਤੀਂ ਸਵਣ; ਅੱਠੜੇ ਪਹਿਰ ਉਦਾਸ
ਬ੍ਰਿਹੁੰ ਬਲਾਇ ਸੁਕਾਇ ਘਿਧੋਸੇ. ਹਡੜੀ ਉਤੇ ਮਾਸ । ੧੧ ।

ਕੰਵਲ ਜਿਵੇਂ ਟਹਿਕੰਦੜੇ ਲੋਚਨ, ਅਸਾਂ ਕੂੰ ਵਤ ਦਿਖਾਲ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਜਾ; ਰਾਖਣੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ । ੧੨ ।

ਗਿਰਧਰ ਗਾਈਐ । ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਡਾਈਐ । ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ।
ਨੰਦ ਕੇ ਨੰਦਨਾ । ਸਗਲ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ।
ਮਾਖਨ ਰਸੀਅ ਗੋਕਲ ਬਸੀਆ ਹੋ

ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਹੋ । ਗਿਰਵਰ ਧਾਰੀ ਹੋ
ਸਰਨਿ ਤਿਹਾਰੀ ਹੇ । ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ ਹੋ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕੇਲ ਕਰੇ ਕਲਿੰਦਜ਼ੀ ਕੇ ਤਟਿ ਬਾਂਸੁਰੀ ਬਿਮਲ ਬਜਾਵੈ
ਤਾਂਹੀ ਮਾਹਿ ਅਲਾਪੁ ਸਾਤ ਰਾਗ ਮਧੁਰ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ
ਧੁਨਿ ਸੁਨ ਸੁਧ ਨ ਰਹੈ ਤਨ ਮਨ ਕੀ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਮਿਲਾਵੈ । ੧ ।

ਧੁਨਿ ਸੁਨ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹੇ ਮੋਹੇ ਮੁਨਿ ਬੈਰਾਗੀ
ਮਹਾਂ ਮਗਨੁ ਅਵਧੂਤ ਮਹਾਦੇਉ ਤਿਨ ਹੂੰ ਭੀ ਤਾੜੀ ਤਿਆਗੀ
ਧੁਨਿ ਸੁਨ ਅਚਲੁ ਭਇਓ ਜਮਨਾ ਜਲੁ ਮੁਰਲੀ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ । ੨ ।

ਧੁਨਿ ਸੁਨ ਦੇਵ ਬਿਬਾਣ ਅਚਲ ਭਏ ਪਵਨ ਗਗਨ ਕੇ ਥਾਕੈਂ
ਧੁਨਿ ਸੁਨ ਰਵਿ ਸਸਿ ਗਗਨ ਮਗਨ ਭਏ ਚਲ ਨ ਸਕੈ ਰਥ ਤਾਕੇ
ਐਸੀ ਬੰਸਰੀ ਕੀ ਧੁਨ ਸੁਨਕੈ ਧੀਰਜ ਰਹੈ ਸੁ ਕਾਕੋ । ੩ ।
ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਮਾਥੈ ਪਰ ਸੋਹੈ ਸੁੰਦਰ ਕ੍ਰਾਂਤ ਸਵਾਰੀ
ਲੋਚਨ ਲਲਤ ਕੰਵਲ ਦਲ ਕੀ ਗਤਿ ਲਟਰੀ ਘੁੰਘਰਿਆਰੀ
ਕੁੰਕਮ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟ ਬਿਰਾਜੈ ਸੰਤਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ । ੪ ।

ਕੰਚਨ ਕੁੰਡਲ ਸਰਵਣ ਸੋਹਣੇ ਲਾਗੇ ਨਗ ਨਿਰਮੋਲੇ
ਸੋਭਤ ਸ਼ਿਆਮ ਕਪੋਲਨ ਕੇ ਤਟ ਚੰਚਲ ਜਾਨ ਮਮੋਲੇ
ਜਿਉ ਹਰਿ ਨਾਚੇ ਤਿਤੁੰ ਤਿਉਂ ਡੋਲੰ ਝੂਲੈ ਜਾਨਿ ਹਿੰਡੋਲੇ । ੫ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਧਰ ਅਨੂਪ ਅਰਨਤਾ ਮੰਦ ਮੰਦ ਮੁਸਕਾਵੈ
ਮਾਨੋ ਦਾਮਨੀ ਸਘਨ ਘਟਾ ਮਧ ਦੂਰ ਦੂਰ ਚਮਕ ਦਿਖਾਵੈ
ਨਥਰੀ ਕੇ ਮਧ ਮੋਤੀ ਚਮਕੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ । ੬ ।

ਸਿਆਮੁ ਅੰਗੁ ਪਰ ਪੀਤ ਪਛੇਰੀ ਕੰਠ ਮੁਕਤਾਹਲ ਮਾਲਾ
ਛਾਤੀ ਊਪਰ ਛ ਇ ਰਹੀ ਛਬਿ ਜਗਮਗ ਜਗਮਗ ਵਾਲਾ
ਕਟੁ ਕਛਨੀ ਅਛਦਰ ਘੰਟਿਕਾ ਚੰਦਨ ਖੋੜ ਰਸਾਲਾ । ੭ ।

ਝਾਂਝਰੂ ਝਮਕੇ ਘੁੰਘਰੂ ਘਮਕੈ ਤਾਲ ਪਖਾਵਜ ਬਾਜੈ
ਨਟਵਰ ਭੇਖ ਕੀਆ ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਨਾਥ ਬਿਰਾਜੈ
ਗੁਆਲ ਮੰਡਲੀ ਸਿਉ ਮਿਲ ਖੇਲੈਂ ਅਦਿਭੁਤ ਲੀਲ੍ਹਾ ਸਾਜੈ
ਥੇਈ ਤਾ ਥੇਈ ਤਾ ਤਾਂ ਥੈਈ ਤਾ ਥੇਈ ਲਾਲ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਨਾਚੈ
ਜੋ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਧਰੈ ਗਿਰਧਰ ਕਾ ਬਿਖ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਬਾਚੈ
ਸਾਧੂਜਨਿ ਬਲਿ ਯਾ ਛਬਿ ਊਪਰ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ।

ਆਸਾ

ਜਾਗਹਿ ਕਿਤੁ ਨ ਗਵਾਰੁ । ਭਜਿ ਲੈ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰੁ
ਮੂੜੇ ਜਾਗਿ ਲਹੌਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਅੰਧਾ ਰਚਿਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
ਛਿਨ ਛਿਨ ਅਉਧ ਘਟੇ ਨਿਤ ਤੇਰੀ
ਏਹ ਤਨ ਅੰਤ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ । ਮੂੜੇ ਜਾਗਿ ਲਹੌਂ । ੧ ।

ਐਥੋਂ ਜਿੰਦੜੀ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕੂੜਿ ਲੁਭਾਣਾ
ਓੜਕ ਦੇ ਦਿਹ ਲੈਸੀ ਮਾਣਾ ਮੂੜੇ ਜਾਗਿ ਲਹੌਂ । ੨ ।

ਇਸ ਤਨ ਅੰਦਰ ਮਨ ਵਣਜਾਰਾ । ਅਜੁਕਲਿ ਪੰਖੀ ਉਡਣਹਾਰਾ
ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ । ਮੂੜੇ ਜਾਗ ਲਹੌਂ । ੩ ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ । ਫੇਰ ਨ ਇਕੁ ਜਗ ਹੋਸੀ ਫੇਰਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਚੇਤ ਸਵੇਰਾ ਮੂੜੇ ਜਾਗ ਲਹੌਂ । ੪ ।

੩੧

ਸੁਨਿ ਰੀ ਭੈਣਾ ! ਸਾਧੂ ਕੇ ਬੈਨਾ
ਸਭ ਜਗ ਜਾਤਾ ਦੇਖੀਐ ਨੈਨਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਨਾ ਹਮ ਕਾਹੂੰ ਸਿਉ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ
ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪੈ ਦਿਨ ਰੈਨਾ । ੧ ।
ਪਾਨੀ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਦੇਹ ਤਿਹਾਰੀ
ਤਿਸ ਊਪਰ ਕਿਆ ਗਰਬੁ ਗਾਵਾਰੀ । ੨ ।
ਕਹਾਂ ਭਇਆ ਜੋ ਜੋੜੀ ਮਾਇਆ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਲਾਲਚ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ । ੩ ।
ਇਤ ਉਤ ਤੇ ਇਤ ਭਇਓ ਆਇ ਮੇਲਾ
ਅੰਤ ਸਮੈ ਉਠ ਚਲੈ ਇਕੇਲਾ । ੪ ।
ਅਬ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੋ ਇਕ ਮਨੀਆ
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਸਾਧੂਜਨ ਬਨੀਆ । ੫ ।

੩੨

ਅਬਿ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉਂ ਮਨਿ ਮਾਨਿਆ
ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨਿਆ ।
ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਾਹਿਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦਾ
ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨ ਕਿਛੁ ਅਵਰ ਨ ਦੀਸੈ ਮਿਟਿ ਗਈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ । ੧ ।
ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਵੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਚੈ ਗੋਬਿੰਦ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ
ਗੋਬਿੰਦ ਘੁੰਘਰੂਆ ਪਗਿ ਬਾਧੈ ਬਹੁਬਿਧਿ ਨਿਰਤਿ ਦਿਖਾਵੈ
ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਰਤਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹਰਤਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ ।

੩੩

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਰੇ
ਸੁਆਸ ਭਰੀ ਖਾਲੀ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਕੈਸੋ ਕੀਜੇ ਰੇ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੀਜੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੈ ਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਿਹ ਮੁਖ ਕਉ ਕੋਈ ਮੁਖ ਨ ਲਗਾਵੈ ਰੇ
ਸੋਈ ਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਸਬਹੂੰ ਕੋ ਭਾਵੈ ਰੇ । ੧ ।

ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਕੋਝੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਨਾਹੀ ਰੇ
ਜਗਮਗ ਜੋਤ ਹੋਤੀ ਜੈ ਜੈ ਜਗ ਮਾਹੀ ਰੇ । ੨ ।

ਐਸੋ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਬਹੁੜ ਨ ਹੋਤਾ ਰੇ
ਲੋਭ ਕੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਾ ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਖੋਤਾ ਰੇ । ੩ ।

ਕਉਨ ਕੈ ਭਰੋਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੈਂ ਬਿਸਾਰਾ ਰੇ
ਆਪਨਾ ਜਨਮੁ ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਹੂੰ ਤੈਂ ਹਾਰਾ ਰੇ । ੪ ।

ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਪਤਾਸਾ ਤੈਸੋ ਤਨ ਕੋ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰੇ
ਤਾਕੇ ਬੀਚ ਬਾਸਾ ਤਾਕੀ ਕਹਾ ਕੀਜੈ ਆਸਾ ਰੇ । ੫ ।

ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਦੇਖ ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਭੂਲਾ ਰੇ
ਇਹਤੋ ਐਸੋ ਹੈ ਜੈਸੋ ਬਾਇ ਕੋ ਬਘੂਲਾ ਰੇ । ੬ ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਕੀਜੈ ਪਰਾਨ ਹੂੰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਰੇ
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਰੇ । ੭ ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੀ ਸੋਂ ਜਾਂਕੀ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੇ
ਆਪਿ ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਕੀਨੇ ਹੈ ਪੁਨੀਤਿ ਰੇ । ੮ ।

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਇ ਲੀਆ ਰੇ
ਤਿਨ ਕਉ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਰੇ । ੯ ।

ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਰੇ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਓ ਰੇ । ੧੦ ।

ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਲੀਏ ਮਹਾਂ ਪਤਤਿ ਉਧਾਰੇ ਰੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੀਏ ਐਸੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਰੇ ਰੇ । ੧੧ ।

੩੪

ਬੰਦੇ ! ਜਾਣ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰਿ
ਮਿਹਰ ਦਿਲ ਨਜ਼ਦੀਕ ਬਾਸ਼ਦ ਬੇਮਿਹਰ ਤੇ ਦੂਰਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਆਬਿ ਆਤਸ਼ ਬਾਦਿ ਖੁਨਕੀ ਜ਼ਿਮੀ ਅਰ ਅਸਮਾਨੁ
ਬਾਜਿ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸਾਜੀ ਤਾਸੁ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨੁ । ੧ ।
ਆਪਿ ਕਾਦਰਿ ਕਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੈ ਕਵੁਨ ਸੁਮਾਰ
ਦੇਤ ਹਮਹਿ ਰਵਾਹਿ ਰੋਜ਼ੀ ਪਾਕ ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ । ੨ ।
ਮੀਰ ਮਲਕ ਮਲੂਕ ਉਮਰਾਇ ਖਾਨ ਅਰੁ ਬਾਦਿਸਾਹਿ
ਉਮਰਿ ਦਮ ਦਮ ਕਮ ਸ਼ਵੰਦੀ ਮੇਬੀਨ ਹਮਹ ਫਨਾਹਿ । ੩ ।
ਦੁਨੀਆ ਦਰੋਗ ਹਮਹਿ ਦਿਵਾਨੀ ਨਾ ਸਬਰ ਨਾਪਾਕੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੁਨ ਬੰਦਗੀ ਨਾਪਾਕ ਤੇ ਸ਼ਵ ਪਾਕੁ । ੪ ।

੩੫

ਨਿਰਮਲੁ ਦੇਖੀਐ ਦੀਦਾਰੁ
ਏਕ ਹੋਇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਪਾਕ ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ । ੧ । ਰਹਾਉ
ਆਪਿ ਬਕਤਾ ਆਪਿ ਸੁਨਤਾ ਆਪਿ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰ
ਆਪਿ ਪਰਚੈ ਆਪਿ ਬਿਰਚੈ ਅਲਖੁ ਪੁਰਖੁ ਆਧਾਰ
ਆਪਿ ਮੰਗਤਿ ਜਨ ਕਹਾਵੈ ਆਪਿ ਹੀ ਦਾਤਾਰੁ
ਆਪ ਜਗ ਤੇ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ ਆਪਿ ਸਗਲ ਬਿਥਾਰੁ । ੨ ।
ਆਪ ਹੀ ਬੰਦਾ ਕਹਾਵੈ ਆਪਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ
ਆਪ ਹੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕਮਾਵੈ ਆਪੁ ਕਰੈ ਬਿਕਾਰੁ । ੩ ।
ਆਪਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਉਪਚਾਰੁ
ਕੁਦਰਤੀ ਮੁਸਤਾਕ ਮਉਲਾ ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਤਾਰੁ । ੪ ।

੩੬

ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਸਿਉਂ ਰੰਗ ਲਾਗੋ
ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕਾ ਸੰਸਾ ਭਾਗੋ ।

ਚੂਕੁ ਪੜੀ ਅਬਿ ਕਾਨ ਸਭਨਿ ਕੀ
ਸਕਲੁ ਜਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗੋ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਇਬਾ ਸੁਰਗਿ ਨ ਜਾਇਬਾ ਹਰਿ ਪੁਰ ਕੋ ਜਨੁ ਬਾਸੀ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੇ ਗੁਰ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ । ੧ ।

ਉਸਤਤਿ ਜਿਹਬਾ ਨਿੰਦਿਆ ਤਜਿਬਾ ਤਜਿਬਾ ਕੁਲ ਕੀ ਲਾਜਾ
ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਮਿਲਿਉ ਜਨਿ, ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਕੋ ਰਾਜਾ । ੨ ।

ਮਾਇਆ ਤਜਿਬਾ ਮਮਤਾ ਤਜਬਾ ਤਜਬਾ ਕਪਟੁ ਬਿਕਾਰਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਿਲਬੋ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰਾ । ੩ ।

੩੭

ਬਾਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਂਹਿ ਕਾਇ ਢੰਢੋਲੀਐ
ਢੂੰਢਹੁ ਇਹਿ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਕਤਹੂੰ ਨ ਡੋਲੀਐ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਬ ਲਗਿ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਭਰਮਾਈਐ
ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੇ ਕੋਇ ਅਮਰੁ ਪਦੁ ਪਾਈਐ । ੧ ।

ਰਚਿ ਰਹੁ ਏਕ ਹੀ ਰੰਗਿ ਦੁਬਿਧਾ ਤਿਆਗੀਐ
ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੇ ਸੰਗਿ ਸਿਮਰਨ ਲਾਗੀਐ । ੨ ।

ਲਾਲਚ ਲੋਭੁ ਬਿਕਾਰੁ ਕਪਟੁ ਨਹੀ ਕੀਜੀਐ
ਕਰਿ ਸਾਚਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਲਾਹਾ ਲੀਜੀਐ । ੩ ।

ਚਲੀਐ ਜਨਮ ਸਵਾਰਿ ਸਰਪਰ ਜਾਵਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਬੀਚਾਰ ਬਹੁਰ ਨਹੀ ਆਵਣਾ । ੪ ।

੩੮

ਨਿਸ ਦਿਨ ਭਜੀਐ ਰਾਮੁ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਖਾਈਐ
ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ ਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਬਿ ਲਗਿ ਘਟਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਕਰਿ ਧਿਆਨ ਰਿਦੈ ਸੁਖ ਪਾਈਐ । ੧ ।

ਸੰਤਿ ਜਨਾਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਸਤਕੁ ਲਾਈਐ
ਜਮਪੁਰਿ ਹੋਇ ਨ ਵਾਸੁ ਹਰਿ ਪੁਰ ਜਾਈਐ । ੨ ।

ਰਸਨਾ ਰਟਿ ਗੋਪਾਲੁ ਜਬ ਲਗਿ ਜੀਜੀਐ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਨਿਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੀਐ । ੩ ।

ਸਾਕਤ ਸੰਗਤਿ ਦੇਖਿ ਦੂਰਹੁ ਨਾਸੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਸੰਗਿ ਸਬਦੁ ਪ੍ਰਗਸੀਐ । ੪ ।

੩੯

ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ਰੇ ਮਨਿ ਗਾਇ
ਬਹੁਰਿ ਯਹਿ ਅਵਸਰ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਸਿਮਰੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਇ
ਬਹੁੜਿ ਈਹਾਂ ਨ ਆਵਣਾ ਤੇਰਾ ਕਵਨੁ ਅਵਸਰੁ ਜਾਇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਅਬਿ ਘਰੀ ਛਲਿ ਜਾਇਗੀ ਦੇਹੁਰੀ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲੁ
ਮੂਲ ਜਾਂਕਾ ਕਾਟੀਐ ਕਿਆ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਫੂਲੁ । ੧ ।

ਜਗਤਿ ਕੇ ਜੰਜਾਲਿ ਸੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਾਂਧਿਓ ਜੀਉ
ਨੀਰ ਨੀਤ ਵਿਰੋਲੀਐ ਕਬਹੂੰ ਨ ਨਿਕਸੈ ਘੀਉ । ੨ ।

ਵਣਜ ਕਰ ਵਣਜਾਰਿਆ ਜਾਂ ਜਾਸੁ ਰੰਗੁ ਬਜਾਰਿ
ਬਹੁੜਿ ਵਣਿਜੁ ਨ ਹੋਇਗਾ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਵਣਿਜਨ ਵਾਰਿ । ੩ ।

ਹਾਟਿ ਬੈਸੁ ਬਿਕਾਰ ਤਜਿ ਕਰੁ ਵਣਜ ਸਾਧਾਂ ਸੰਗਿ
ਸਾਚੁ ਸੁਨ ਸਾਧੂਜਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਜੁ ਇਕੁ ਰੰਗਿ । ੪ ।

੪੦

ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਅਰਾਧਿ ਸਿਰਜਣਿਹਾਰ ਨੋ
ਸੁਪਨੇ ਜਿਉਂ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ਸਗਲਿ ਸੰਸਾਰ ਨੋ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਿਆ ਸੋਇਆ ਸਠ ਜਾਗੁ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆਂ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤੈ ਪ੍ਰਾਣੀਆ । ੧ ।

ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੀਐ
ਕਰਿ ਸਚਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਲਾਹਾ ਲੀਜੀਐ । ੨ ।

ਲਾਹੇ ਕਾਰਣਿ ਆਇਉ ਮਨ ਵਣਜਾਰਿਆ
ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਓ ਮੂੜ ਅਉਗੁਣਿਆਰਿਆ । ੩ ।
ਕਚੇ ਕੂੜੇ ਕੰਮ ਜਨਮ ਨ ਹਾਰੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਰਤਾਰ ਕਦੇ ਨ ਬਿਸਾਰੀਐ । ੪ ।

੪੧

ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੈਂ ਹਰਿਜਨ ਜਾਗੈ ਰੇ
ਸਾਧੂ ਕਉ ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਗੈ ਰੇ । ੧ ਰਹਾਓ ।

ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਨ ਕਾਨ ਨ ਕਾਢੇ ਠਾਂਢੀ ਜਨ ਕੈ ਆਗੇ ।
ਜਾਂਕੇ ਜੀਅ ਜੀਵਨ ਕੀ ਆਸਾ ਤਿਸਹੀ ਠਗਨੀ ਠਾਗੇ । ੧ ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹਰਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ
ਆਪੇ ਖੇਲਹਿ ਖੇਲਿ ਦਿਖਾਵਹਿ ਆਪ ਪਿਤਾ ਜਗ ਬਾਲਕ । ੨ ।

ਜਿਸ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵੈ ਜਿਸੈ ਭੁਲਾਵੈ ਸੋ ਭੂਲੈ
ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਝੁਲਾਵੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਝੂਲੈ । ੩ ।

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਤ ਨਿਰੰਜਨ ਮਧਿ ਬਿਬੇਕੀ ਬੋਲੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬਾਵਰੀ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ਸੁ ਖੋਲੈ । ੪ ।

੪੨

ਪਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਨਿ ਕੀ ਬਾਣਿ
ਅੰਤਹਕਰਣ ਮਿਲੇ ਠਾਕੁਰ ਸੋ ਕਿਆ ਕਾਹੂੰ ਕੀ ਕਾਨ

ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਕਰੀ ਪਰਪੰਚਨ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਤੀ ਹਾਨਿ
ਹਰਖ ਸੋਗ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਨਿੰਦਾ ਸਭ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਾਨਿ । ੧ ।

ਕੋਈ ਕਛੁ ਕਹੌਂ ਨ ਕਾਮ ਕਾਹੂ ਸੋ ਲਾਲ ਲੀਓ ਪਹਿਚਾਨਿ
ਪਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਿਰਮਲਿ ਗਤਿ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਧਿ ਕੀ ਖਾਨ । ੨ ।

ਨੈਕੁ ਨ ਨਿਆਰੇ ਹੋਹਿ ਹੀਏ ਤੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨਨਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ
ਹਮ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਸਾਧੂਜਨ, ਕੀਨੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ । ੩ ।

੪੩

ਜਾਤੀ ਪਹਿ ਰਾਮ ਨ ਰੀਝੈ ਰੇ । ਕੋਈ ਸਰਨ ਪਰੈ ਸੋ ਸੀਝੈ ਰੇ । ਰਹਾਉ ।

ਤਾਣੇ ਕਉ ਤਣਨਾ ਬਾਣੇ ਕਉ ਬੁਣਨਾਂ, ਬੁਣਨਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਰੇ
ਜਾਂਕੀ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਣ ਭਈ ਵਹੁ ਕਿਆ ਕੁਲਹੀਣ ਕਬੀਰਾ ਰੇ । ੧ ।

ਭੋਲੇ ਭਾਇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਸੋਂ ਭਈ ਭਗਤ ਕੀ ਭੇਟਾ ਰੇ
ਜਾਕੀ ਧੇਨ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਚਾਰੇ, ਧੰਨਾ ਜਾਤਿ ਜਟੇਟਾ ਰੇ । ੨ ।

ਬਾਲ ਜਤੀ ਅਵਧੂਤ ਭਗਤ ਕਤੁੇ, ਰਹਤਾ ਜਗਤ ਨਿਆਰਾ ਰੇ
ਸੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਆਂਖਹੁ ਦੇਖਿਆ, ਲਟਕਨ ਜਾਤਿ ਲੁਹਾਰਾ ਰੇ । ੩ ।

ਤਾਂਤੇ ਪਲ ਨ ਨਿਆਰੇ ਰਹਤੇ, ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਸਦੀਪਾ ਰੇ
ਜਾਂਕੀ ਛਪਰੀ ਛਾਇਆ ਕੀਨੀ, ਸੋ ਤਉ ਨਾਮਦੇਉ ਛੀਪਾ ਰੇ । ੪ ।

ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿਆ, ਬਾਢੀ ਤੋ ਚਤਰਾ ਨਾਗਾ ਰੇ
ਕਲਿ ਤੇ ਕੂਦ ਕਿਨਾਰੇ ਨਿਕਸਿਆ, ਨਰਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨ ਲਾਗਾ ਰੇ । ੫ ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਪੁਸਤਕ ਕੀਨੇ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਗੁਨੀਆ ਰੇ
ਜਾਂਕੀ ਬਾਨੀ ਜਗਤ ਬਖਾਨੀ, ਸੋ ਤੋ ਦਾਦੂ ਧੁਨੀਆ ਰੇ । ੬ ।

ਦਾਸਨ ਕੋ ਜਨ ਦਾਸ ਕਹਾਇਆ, ਹਰਿ ਜਸ ਮਹਿ ਗਲ ਤਾਮਾ ਰੇ
ਜਾਂਕੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ, ਕਾਨਾ ਜਾਤਿ ਗੁਲਾਮਾ ਰੇ । ੭ ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ, ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਰੇ
ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਢਾਡੀ ਕੋ ਬੇਟਾ, ਕਿਆਂ ਪੀਪਾ ਰਬਾਬੀ ਰੇ । ੮ ।

ਜੂਠੇ ਫਲ ਦਾਈ ਭੀਲਨ ਕੇ, ਮਾਨ ਲੀਏ ਗਿਰਧਾਰੀ ਰੇ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸਰ, ਗਰਬੀ ਕੋ ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ ਰੇ ।੯।
ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਕੁਲ ਕਾ ਊਚਾ, ਨੀਚਹੁ ਨੀਚ ਕਹਾਇਆ ਰੇ
ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਸਭਹੂੰ ਕੇ ਊਪਰਿ, ਤਿਨ ਪਰਮੇਸਰ ਪਾਇਆ ਰੇ ।੧੦।

ਜਾਤਿ ਕਮੀਨ ਕਪਟ ਮਨ ਤਿਆਗਿਆ, ਸਹਿਜ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ਰੇ
ਨਾਈ ਸੈਨ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਇਆ, ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ਰੇ ।੧੧।

ਜਾਕਾ ਸਬਦ ਸੁਨਤ ਜਗਤ ਮਹਿ, ਗਾਵੈ ਗੁਨਿ ਜਨ ਵਾਂਕੋ ਰੇ
ਸੂਰਦਾਸ ਨੈਨਹੁ ਤੇ ਅੰਧੁਲਾ, ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣ ਤਾਂ ਕੋ ਰੇ ।੧੨।
ਆਂਡੇ ਛੀਲੜੇ ਬੱਕਰਾ ਬੋਲਿਆ, ਕਾਹੇ ਬੈਰ ਬਢਾਈਰੇ
ਸੁਨੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਪਾਈ ਮਨ ਸਧਨੇ, ਸੋ ਤੋ ਜਾਤਿ ਕਸਾਈ ਰੇ ।੧੩।

ਜਾਤੀ ਕਉ ਜਾਟੁ ਭਗਤ ਅਲਬੇਲਾ, ਹਸਨਾ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾ ਰੇ
ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਲਮੁ, ਇਉਂ ਜਗ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਾ ਰੇ ।੧੪।
ਜਾਂ ਕੈ ਜਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਗਤ ਮਹਿੰ, ਹੋਤਾ ਜੈਜੈਕਾਰਾ ਰੇ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਸੀਝਿਆ, ਸੋ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਰੇ ।੧੫।

ਕੇਸੋ, ਜੀਵਨ, ਲਾਲ ਖਿਆਲੀ, ਤੀਨੋ ਜਾਤਿ ਸੁਨਾਰਾ ਰੇ
ਭਗਤਿ ਕਰਹਿੰ ਨਾਚਹਿੰ ਅਰ ਗਾਵਹਿੰ, ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਰੇ ।੧੬।
ਕਿਆ ਅਨਾਥ ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤ, ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਪ੍ਰਭ ਆਇਓ ਰੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਭਹੂੰ ਕੋ ਦਾਤਾ, ਸਾਗ ਅਹਾਰ ਅਘਾਇਓ ਰੇ
ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਜਸ ਗਾਇਓ ਰੇ ।੧੭।

੪੪

ਰੰਗ ਬਨਿਆ ਜੀ ਰੰਗ ਬਨਿਆ
ਸਾਧੋ ! ਰੰਗ ਬਨਿਆ । ਮਨ ਲਾਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ,
ਇਹ ਮਨ ਮੇਰਾ ਕਢਿ ਘਿਧੋ ਸੁ,ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ।੧। ਰਹਾਉ ।
ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਚੜੇ ਗਗਨ ਪਰਿ, ਦੇਖੇਤ ਤਾਹਿ ਚਕੋਰੁ

ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਨੈਨ ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਗੁਰ ਓਰ । ੧ ।
ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਕੁਸਮ ਪਰਿ ਮਧੁਕਰ, ਰੀਝ ਰਹੈ ਉਰਝਾਇ
ਤੈਸੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਰ ਮੇਰੋ ਮਨ ਨਿਸ ਦਿਨ ਘੂਮਰ ਪਾਇ । ੨ ।

ਜ਼ੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਲਕ ਸੰਗਿ ਮਾਤਾ, ਕਰਤ ਅਨੰਦ ਕਲੋਲ
ਤੈਸੇ ਹੀਅਰੇ ਅੰਤਹਿ ਲਾਗਹਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰੈ ਬੋਲ । ੩ ।

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਰਖ ਪਰ ਨਾਰੀ, ਕਾਮ ਪ੍ਰਬਲਿ ਅੰਗਿ ਅੰਗਿ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਂ ਮਨ ਲਾਗੋ ਉਪਜਤ ਅਨਤ ਤਰੰਗੁ । ੪ ।

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਨੀ ਸੰਗਿ ਮਛੁਲੀ, ਬਿਛੁਰਿ ਤਰਫਿ ਮਰਿ ਜਾਇ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ, ਬਿਨ, ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਅਕੁਲਾਇ । ੫ ।

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਰੰਕ ਨਾਦ ਸੋਂ, ਅਵਰ ਨ ਰਹਤ ਸਮਾਰਿ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ ਸੁਨਿ ਬਿਸਮੁ ਭਇਓ ਬੀਚਾਰਿ । ੬ ।

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਮਲ ਸੰਗਿ ਅਮਲੀ, ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਪਿਆਸ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਮਰਤ ਸੁਆਸਿ ਸੁਆਸਿ । ੭ ।

ਆਸਾ ਕਾਫੀ

੪੫

ਵਾਹ ਫਕਰ ਪਾਤਸਾਹ ਤੂ, ਤੇਰੀ ਅਜਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਬੇਤਰੱਦਤ ਤੇਰੀ ਸਾਹਬੀ, ਸਦਾ ਹੋਇ ਹਮਰਾਹੀ । ਰਹਾਉ ।

ਤੇਰੋ ਤਖਤੁ ਤੁਰੀਆ ਬਨਿਓ, ਕੁਦਰਤੀ ਭਲੇ ਵਖਤਿ ਆਇਆ
ਤਹਾਂ ਸਰਸਿ ਬੈਠਕੁ ਬਣੀ, ਫਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ । ੧ ।

ਦੀਨ ਦੁਖਹਰਨ ਤੁਝ ਕਉ ਦੀਆ, ਹੀਏ ਹਰਫੁ ਹਕਾਨੀ
ਫ਼ਕਰ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਮੁਲਖ ਮੈਂ; ਭਈ ਅਵਾਦਾਨੀ । ੨ ।

ਤਹਾਂ ਜੋਰ ਜਾਜ਼ਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਭਇਆ ਰਾਜ ਨਿਰਦੁੰਦੀ
ਪਾਂਚ ਤਸਕਰ ਫਕਰ ਪਾਤਸਾਹ, ਪਕੜਿ ਦੀਏ ਹੈਂ ਬੰਦੀ । ੩ ।

ਗਇਆ ਗੁਬਾਰੁ ਚਾਨਣੁ ਭਇਆ, ਜੁਗਤਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ
ਫਕਰ ਕੋ ਰਾਜੁ ਸਾਬਤੁ ਸਦਾ, ਅਦਲ ਕੀਆ ਅਬਿਨਾਸੀ । ੪ ।

ਫ਼ਕਰ ਕੋ ਮਿਲਿਆਂ ਦਰਗਾਹ ਤੇ, ਖਿਮਾ ਖਰਚੁ ਅਥਾਹੀ
ਬਡੀ ਬਖਸ਼ੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਕੀ, ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੁਟ ਨਹੀਂ ਜਾਈ । ੫ ।

ਫਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਆ ਸਹਜ ਸਿਉ, ਕਬਹੂੰ ਖੇਪ ਨਾਹੀ ਖੂਲੇ
ਅਹਲ ਅਲਮਸਤ ਅਨੰਦ ਮੈਂ, ਅਟਲ ਛਤ੍ਰ, ਸਿਰਿ ਝੂਲੇ । ੬ ।

ਫਿਕਰ ਬਿਨ ਫਕਰ ਪਾਤਸਾਹ ਕੋ, ਕੋਈ ਮਰਮੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨੈ
ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਦੋਊ ਜਹਾਨ ਮੈਂ, ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ । ੭ ।

ਦਿਆਲ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਦੇਖੀਐ, ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਬਸੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੋਈ ਬਖਤ ਕਾ ਬਲੀ, ਤੇਰੇ ਦਰਸ ਕੋ [illegible] । ੮ ।

੪੬

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਸਮਾਲ ਵੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀਜੀਐ
ਜੀਅ ਮੈਡੇੜਿਆ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀਜੀਐ । ਰਹਾਉ ।
ਸੋਈ ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਵੇ ਕਦੇ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਨ ਥੀਵੈ । ੧ ।
ਜਲ ਥਲ ਉਭ ਪਇਆਲ ਵੇ, ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ । ੨ ।
ਚਲੀਏ ਨਿਰਮਲ ਚਾਲ ਵੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਸੀਐ । ੩ ।
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲ ਵੇ, ਸਾਸ ਕੇ ਸੂਤ ਪਰੋਈਐ । ੪ ।
ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਜੰਜਾਲ ਵੇ ਜਮ ਕੰਕਰ ਤੇਰੇ ਜੀਆਂ ਦੇ । ੫ ।
ਇਕ ਨ ਚਲੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵੇ, ਜਿਨਾ ਨੋ ਦੇਖਿ ਗਰਬਿਓ । ੬ ।
ਜਮ ਦੀ ਕਉਣ ਮਜਾਲ ਵੇ, ਤੇਰਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇ ਸਕੇ । ੭ ।
ਤੇਰਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਚਰਣ ਰਵਾਲ ਵੇ,
ਨਿਵ ਨਿਵ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ । ੮ ।
ਪੀਚਨ ਚਰਣ ਪਖਾਲ ਵੇ ਹੋਇ ਸਰੀਰ ਸੁ ਪਾਵਨਾ । ੯ ।
ਕਾਫੀ ਰਾਗਨ ਨਾਲ ਵੇ, ਉਮਗ ਉਮਗ ਜਸ ਗਾਈਐ । ੧੦ ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਤਾਲ ਵੇ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਨਾਚੀਏ । ੧੧ ।
ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲ ਵੇ, ਤੋਟ ਨ ਕਬਹੂੰ ਆਵਸੀ । ੧੨ ।
ਸੋਈ ਪਾਸਾ ਢਾਲ ਵੇ ਜਿਤ ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕ ਜੀਤੀਐ । ੧੩ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵੇ, ਖਾਲਕੁ ਖਾਲੀ ਨ ਕਰੈ । ੧੪ ।

ਬਿਹਾਗੜਾ

੪੭

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਜੇਤੇ ਤੇਤੇ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਗਿਨਹਿ ਨ ਜਾਹਿ ਗਰੁੜ ਧੁਜਗਾਮੀ
ਤੁਮਰੇ ਨਿਕਟਿ ਕੈਸੇ ਪਹੁੰਚਨ ਪਾਵਉਂ
ਕਪਟੀ ਕੁਟਲ ਕੁਟੀਚਰ ਕਾਮੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮਾਇਆ ਭਰਮਾਇਆ ਹੋ ਜਤਨ ਕਰਿ ਥਾਕਿਓ
ਤਰਿ ਨ ਸਕਉਂ ਤੇਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਅਤਿਲਾਮੀ
ਜੋ ਜੋ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਚਰਨਨ ਕੀ
ਤੇਊ ਤੇਊ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਿਗਰਾਮੀ । ੧ ।

ਕੇਤੇ ਪਤਿਤ ਤੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਨੇ
ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰੋਂ ਤੁਮਹੋਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਾਮੁ ਮੇਰੋ ਜਗਤਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ
ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਸੁਆਮੀ । ੨ ।

੪੮

ਜਾਗ ਰੇ ਜਾਗਨ ਕੀ ਬੇਲਾ
ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ਜਨਮ ਕਉ
ਹਰਿ ਬਿਸਾਰਿ ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਹੇਲਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਇਹ ਅਉਸਰੁ ਬਡਿਭਾਗੀ ਜਾਗੈ ਆਗੈ, ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਾਚੇ ਸੁਾਮੀ ਸਿਉ
ਤਿਆਗੇ ਕਪਟ ਕਰਨ ਕੇ ਕੇਲਾ ।੧।

ਅਪੁਨਾ ਆਪੁ ਅਮੁਾਪਿ ਕੀਆ ਜਿਨਿ
ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਅਦਭੁਤ ਅਲਬੇਲਾ
ਚੇਤਨ ਤਨ ਚਿਤਵਨਾ ਚੂਕੀ ਚਿਹਨ ਪਰਿਓ ਚੇਤਨ ਕੋ ਚੇਲਾ ।੨।

ਜਾਂਕੇ ਘਟਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਪ੍ਰਗਟਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਬਿਬੇਕ ਬਘੇਲਾ
ਤਾਂਕੇ ਆਗੈ ਕਹਾਂ ਲਉ ਤਾਗੈ
ਲਾਲਚਿ ਲੋਭੁ ਲਿਬਾਸੀ ਲੇਲਾ ।੩।

ਪਾਂਚ ਕੀ ਆਂਚ ਗ੍ਰਸੈ ਕਾਂਇਆ ਕਉ
ਜੈਸੇ ਗ੍ਰਸੇ ਤਰਕਾਰੀ ਕਉ ਤੇਲਾ
ਤਿਨ ਕਉ ਤਜਿ ਹਰਿ ਭਜ ਸਾਧੂਜਨ
ਬਹੁਰਿ ਨਹੀ ਇਆ ਤਨ ਸਿਉ ਮੇਲਾ ।੪।

ਵਡਹੰਸ

੪੯

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਿ ਦੀਆ
ਸੰਤ ਭਇਆ ਮਤਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਆ

ਆਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਬਾਤਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ
ਭਈ ਧਰਮੁ ਕੁਸਲਾਤਿ ਹਰਿ ਜੀ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ

ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਆ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕੀਏ
ਦੀਨਿ ਦਿਆਲ ਕਿਰਪਾਲ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਮੇਲ ਲੀਏ

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੀ ਚਾਲ ਘਟਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਈ
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ਲਈ
ਪੰਚ ਤਤ ਕੋ ਪੁਤਰਾ ਤਾਂਤੇ ਭਿੰਨ ਭਇਆ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਜੀਆ ਤੇ ਉਤਰਿ ਗਇਆ
ਜਾਗਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤਿ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤੁਰੀਆ
ਤਾਂਤੇ ਪਰੇ ਪਰਮ ਤਤ, ਅਬਿਗਤਿ ਕੀ ਪੁਰੀਆ
ਤਹਾਂ ਬਸਹਿ ਸਾਧੂਜਨ ਬਪੁਰੇ ਬਡਭਾਗੀ
ਜਹ ਗਤਿ ਸੋਈ ਕੋਈ ਜਾਣੈ, ਜਾਂਕੀ ਲਿਵਲਾਗੀ । ੧ ।

੫੦

ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਾਣ ਲੈ ਰੰਗ ਰਲੀਆਂ
ਇਹ ਅਉਸਰ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗ ਰੰਗੀਆ
ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਅਲੀਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਸਿਮਰਨਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਕਰਿ ਕਰਤੂਤੀਂ ਭਲੀਆਂ
ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਭੋਗ ਜੋ ਭੋਗੇ
ਜਾਨ ਬਿਖੂ ਕੀ ਡਲੀਆਂ । ੧ ।

ਜੈਸੋ ਬੀਜਿ ਬੀਜੈ ਧਰਤੀ ਮਹਿ ਤੈਸੋ ਪਤ੍ਰੁਸਨਿ ਫਲੀਆਂ
ਜੋ ਜੋ ਤੈਂ ਕਰਤੂਤੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗਿ ਚਲੀਆਂ । ੨ ।

ਬੇਮੁਖੀਆਂ ਅਪੁਨੇ ਮੁਖਿ ਦੁਖੀਆਂ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨਿ ਸੰਗ ਜਲੀਆਂ
ਕਪਟ ਕਮਾਵਣ ਖਸਮ ਨ ਭਾਵਨਿ ਜੀਆਵਤਿ ਝਖਿ ਝਲੀਆਂ । ੩ ।

ਕੁਟਲ ਕੁਟੀਚੜੀਆਂ ਕਲਜੁਗ ਦੀਆਂ ਕਿਨੈ ਬਿਬੇਕੀ ਛਲੀਆਂ
ਦੂਰਹੁ ਦਿਸਨਿ ਜਲ ਜਿਉ ਝਿਲਮਿਲ
ਨੇੜਹੁ ਤਾਪਨਿ ਤਲੀਆਂ । ੪ ।
ਇਹ ਅਉਸਰ ਫਿਰਿ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਫੇਰ ਫਟੀਸੀ ਤਲੀਆਂ

ਤੂਟੇ ਫੂਲਿ ਪਏ ਝੜਿ ਭੁਇੰ ਪਰਿ
ਫੇਰਿ ਨ ਥੀਸਨਿ ਕਲੀਆਂ । ੫ ।
ਅਚਲ ਸੁਹਾਗੁ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਹਰਿ ਸਨਮੁਖਿ ਹੋਇ ਖਲੀਆਂ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਘਟਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰਿ ਗੋਲੁ ਨ ਗਲੀਆਂ । ੬ ।

੫੧

ਅਤਿ ਲਡਬਾਵਲੀ ਬਾਤਿ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੰਤ ਬਿਬੇਕੀ
ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਤੁ ਬਨਿ ਆਈ ਇਕ ਮਨ ਏਕਾ ਏਕੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ, ਮਹਾਂ ਮਗਨਿ ਹਰਿ ਰਸ ਮਤਵਾਲਾ
ਕੰਠਿ ਬਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਪਰੀ ਝਰੋਖੇ ਝਾਤਿ । ੧ ।

ਜਬ ਕੀ ਬਾਤ ਝਰੋਖੇ ਪਰੀਆ, ਤਬ ਕੀ ਚੂਕਿ ਗਈ ਸਭ ਡਰੀਆ
ਘਟਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਨਰਹਰੀਆ, ਭਈ ਪਰਮ ਕੁਸਲਾਤਿ । ੨ ।

ਪਰਮ ਕੁਸਲ ਪਾਇਓ ਅਲਿਬੇਲੇ, ਕੁਸਲੀ ਪਰਮ ਕੁਸਲ ਸਿਉਂ ਖੇਲੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਪਛਾਨਿਆ ਚੇਲੇ, ਭਜਨ ਕਰੈ ਦਿਨ ਰਾਤਿ । ੩ ।

ਹਰਿ ਕੋ ਭਜਨ ਕਰੇ ਬਡਭਾਗੀ, ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਲਾਗੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਪੁਰੇ ਬੈਰਾਗੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਾਤਿ । ੪ ।

ਵਡਹੰਸ ਅਲਾਹੁਣੀਆ

੫੨

ਤੇਰਾ ਮਰਣਾ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਜਿੰਦ ਨਿਮਾਣੀਏ ਨੀ
ਤੂੰ ਜੀਵਨ ਕਾਰਣਿ ਲੋੜਹਿ ਕੂੜ ਲੁਭਾਣੀਏ ਨੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ ਸਰੀਰ ਕੂਚਿ ਕਰ ਜਾਵਣਾ
ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਸਮੇ ਕਿਸੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੰਮੁ ਨ ਆਵਣਾ
ਬਾਲਪਣ ਤਰਣੇਪਾ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉਂ ਗਇਆ

ਹੁਣਿ ਆਜਜ਼ ਕੀਆ ਬੁਢੇਪੇ ਅਤਿ ਦੁਰਬਲ ਭਇਆ । ੧ ।
ਕੜਹਿ ਕੀਆ ਬਿਕਰਾਲ ਬਾਤ ਐਸੀ ਬਨੀ
ਜਬ ਲਗਿ ਘਟਿ ਮਹਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਿ ਸਾਚਾ ਧਨੀ
ਇਹੁ ਲੋਭੀ ਲੰਪਟਿ ਲੋਕੁ ਲਿਬਾਸੀ ਬਹੁ ਘਣੇ
ਤੁਧਨੋ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਡੂੰਘੇ ਡੋਬਨੇ । ੨ ।

ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ
ਕੰਚਨਿ ਅਪਨੇ ਹਾਥਿ ਇਆਣੀ ਰੇਤਿਆ
ਈਵੇਂ ਗਇਆ ਨਿਕੰਮਾ ਥਾਇ ਨ ਲਾਹਿਆ
ਟਾਲੇ ਟੋਲੇ ਕਰਦਿਆਂ ਸੋ ਦਿਨਿ ਆਇਆ । ੩ ।

ਇਸ ਮਨ ਕੂੰ ਪੰਥ ਸੁ ਪੰਥ ਨ ਜੋਲਣਾ
ਬੋਲਣ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸ਼ਬਦੁ ਕੂ ਸਬਦੁ ਨ ਬੋਲਣਾ
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨੁ ਬੋਲਿ ਜੋ ਬੋਲਿ ਗਵਾਵਣਾ
ਤੇਰਾ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਕਿਸੈ ਨ ਬੋਲਿਆ ਭਾਵਣਾ । ੪ ।

ਸੱਤਰ ਗਏ ਬਹੱਤਰਿ ਬੁਢੇਪਾ ਆਇਆ
ਤੇਰਾ ਹੱਸਿਆ ਖੇਡਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹੀਂ ਨ ਭਾਇਆ
ਜੋਬਨ ਹਥਿ ਡੰਗੋਰੀ ਦੇ ਕਰ ਚਲਿਆ
ਮੈਂ ਕੀਤੇ ਜਤਨ ਅਨੇਕ ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਠੱਲ੍ਹਿਆ । ੫ ।
ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲੁ ਬਾਦਿ ਨਹੀ ਖੋਵਣਾ
ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਕੇ ਖੇਤਿ ਕੁਬੀਜਿ ਨ ਬੋਵਣਾ
ਸੋਈ ਸੰਗੀ ਹੋਇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣਾ
ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਪਾਵਣਾ । ੬ ।

ਸਚ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸਿ ਜੀਅ ਵਿਚਿ ਰੱਖਣਾ
ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਧਰਮ ਸੁ ਧਰਮ ਸੁਲੱਖਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ

ਤੇਰੀ ਏਹ ਸਿਮਰਨਿ ਦੀ ਵੇਲਾ ਨਾਥਿ ਨਿਰੰਜਨਾ । ੭ ।
ਵਾਹਿ ਵਿਹੂਣੇ ਸਾਧ ਜੁ ਆਵਣਿ ਕਬ ਘਰੇ
ਮੈਂ ਦੇਨੀ ਹਾਂ ਘਰਿਬਾਰਿ ਜੇ ਆਵਨਿ ਵਤਿ ਫਿਰੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪਤਤਿ ਕੇ ਪਾਵਨਾ
ਤੇਰਾ ਇਹ ਸਿਮਰਣੁ ਦਾ ਵੇਲਾ ਬਹੁੜਿ ਨਹੀ ਆਵਣਾ । ੮ ।

ਧਨਾਸਰੀ

ਪ੩

ਹਾਂਕਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਰਥ ਅਰਜਨ ਕਾ ।
ਭਗਤਿ ਅਧੀਨ ਪਤਿਤ ਕੋ ਪਾਵਨਿ,
ਪ੍ਰਗਟਿ ਨੀਸਾਨਿ ਪਰਯੋ ਯਾ ਪ੍ਰਨ ਕਾ । ਰਹਾਉ ।

ਦੁਸ਼ਟ ਸਭਾ ਮਹਿ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਦੇਖਿਆ,ਦਰਸਨ ਦਰੁਪਤ ਸੁਤਾ ਕੇ ਤਨ ਕਾ
ਖਾਇਓ ਸਾਗ ਬਿਦਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕਾ,ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰਿਓ ਦੁਰਯੋਧਨ ਕਾ । ੧ ।
ਪੂਤ ਕੇ ਹੇਤੁ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਓ, ਸੂਆ ਪੜ੍ਹਾਵਤਿ ਉਧਰੀ ਗਨਕਾ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਬਿਨਸ ਗਏ,
ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਠਨਕਾ । ੨ ।

ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਬਿਨ ਮਰਮ ਕਹਾਂ ਜਾਨੈ ਕੋਊ ਮਨ ਕਾ
ਚਰਨ ਸਰਨ ਪ੍ਰਭ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨਿ ਕੀ, ਇਹੀ ਆਸਰਾ ਸਾਧੂਜਨ ਕਾ । ੩ ।

ਪ੪

ਤੁਲਸੀ ਕੀ ਮਾਲਾ ਹਾਥੀ ਕਬ ਹਾਥਿ ਲੀਨੀ ।
ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਖਲਾਸ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀਨੀ । ੧ ।
ਕਬ ਰਵਿਦਾਸ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਨ ਗਇਓ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨੀ
ਕਿਆ ਕੁਲਹੀਨ ਕਬੀਰ ਕਾਸਬੀ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੀ ਬਾਤੈ ਚੀਨੀ
ਕਵਨ ਕਰਮ ਕੁਸਲੀ ਭਇਓ ਅਜੈਮਲ ਗਨਕਾ ਕਵਨ ਕਰਮ ਪਰਬੀਨੀ
ਤੇ ਬਪੁਰੇ ਭਏ ਬੈਕੰਠ ਬਾਸੀ ਮਾਲਾ ਕੰਠਿ ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬੀਨੀ । ੨ ।

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਉਧਰਨ ਕਾ ਸੰਸਾ, ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਜਾਂਕੀ ਰਸਨਾ ਭੀਨੀ
ਬਨੀਆ ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਿਓ ਸਾਧੂਜਨ
ਤੁਮ ਬਿਨ ਕਹਾਂ ਕਰਤੂ ਅਰਧੀਨੀ। ੩।

ਪਪ

ਅਵਰ ਪਤਿਤ ਹਮ ਤੇ ਸਭ ਊਰੇ
ਮਹਾਂ ਪਤਿਤ ਪਰਿ ਆਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ
ਪਤਤਿ ਉਧਾਰਨਿ ਤੁਮ ਤੋ ਪੂਰੇ। ੧। ਰਹਾਉ।

ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਾ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਤਨ, ਅਜਹੂੰ ਤੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤ ਕੂਰੇ
ਕਪਟ ਕੋ ਭੇਖ ਕੀਆ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ
ਘੁੰਗਰੂ ਬਾਂਧਿ ਬਜਾਵਤ ਤੂਰੇ। ੧।

ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਲਪੇਟ ਲੀਏ ਹੈਂ, ਨਟ ਕੇ ਕਪਿ ਜਿਉਂ ਕੀਏ ਖਲੂਰੇ
ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਕਿਰਤਾਰਥ ਕੀਜੈ, ਦੀਜੈ ਸੰਤ ਚਰਨ ਕੀ ਧੂਰੇ। ੨।

ਇਹ ਤਉ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਪਸਰੀ ਸਰਨ ਪਰੇ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਝੂਰੇ
ਬਨੀਏ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਸਾਧੂਜਨ
ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਸਰਨ ਕੇ ਸੂਰੇ। ੩।

ਪ੬

ਕਾਲੀ ਨਾਥ ਕੇ ਮਾਥੈ ਊਪਰਿ
ਨ੍ਰਿਤਤਿ ਨਾਥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਨਟੂਵਾ। ੧। ਰਹਾਉ।

ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਮਣਿ ਕੰਠ ਮੁਰਲੀ ਮੁਖ, ਕਵਲ ਨੈਨ ਅਦਭੁਤ ਭੇਖ ਬਟਵਾ
ਕੰਚਨ ਕੁੰਡਲ ਸ੍ਰਵਣ ਸੋਹਣੇ ਲੁਰਕਤ ਲਲਤ ਕਪੋਲਨ ਤਟਵਾ
ਬਾਰਜ ਬਦਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਲਟਕਤਿ
ਮਾਨੋ ਅਲ ਗੂੰਜਤਿ ਘੁੰਘਰਾਲੀ ਲਟਵਾ। ੧।

ਅਤਿ ਹਾਛੀ ਕਟਿ ਕੰਚਨ ਕੀ ਛਬਿ ਸਾਮ ਅੰਗ ਪ੍ਰੋਢੇ ਪੀਤ ਪਟਵਾ
ਪਗ ਨੂਪਰ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਬਾਜੈ, ਬਾਢਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਨੇਮੁ ਅਘਟਵਾ । ੨ ।

ਹਮ ਕਾਮੀ ਕਰੋਧੀ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇਰੋ ਕਲਮਲ ਕੋ ਕਟਵਾ
ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਟਵਾ । ੩ ।

੫੭

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉਂ ਨ ਘਟੈ
ਮਿਲੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਬਲਿ ਕਾਟਿ ਕਲਿਮਲਿ
ਸਕਲ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਰਟੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਤਪਤਿ ਤਨ ਤੇ ਗਈ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮਨ ਮੈ ਭਈ, ਪਤਤਿ ਪਾਵਨ ਕੀਏ ਕਰਨਹਾਰੇ
ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਕਠਨਿ ਸਿੰਧੁ ਸੰਸਾਰ ਤੈਂ
ਦੀਨ ਦੁਖ ਹਰਨਿ ਬਿਨੁ ਕਵਨ ਤਾਰੇ । ੧ ।

ਪਰਮ ਸੰਤੋਖੁ ਪਾਇਓ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ
ਰਹੀ ਲਿਵਲਾਗ ਨਹੀਂ ਟਰਤ ਟਾਰੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਰਨਿ ਅਘ ਹਰਨ ਗੋਪਾਲ ਕੀ
ਮਿਟੈ ਸੰਸਾ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ । ੨ ।

੫੮

ਆਰਤੀ

ਮੇਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋ ਬੰਦਨਾ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੀਏ ਮੇਲ ਪਾਰਸ ਲੀਏ
ਕਾਟ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਫੰਧਨਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਰਹਉਂ ਅਲਮਸਤ ਉਨਮਨ ਉਦੇ ਅਸਤਿ ਲਉਂ

ਜਲ ਕਮਲ ਜਿਉਂ ਬਸਉਂ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਾਂਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕਉ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇਂ
ਬਹੁੜਿ ਜੰਜਾਲਿ ਮੈਂ ਪੜਉਂ ਨਾਹੀ ।
ਭਗਤ ਭਉ ਖੰਡਨਾ ਦੁਸਟ ਕਉ ਡੰਡਨਾ
ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਕਿਰਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨ ਕਾ ਭਰਮ ਭਗਿਓ
ਭਏ ਨਿਰਭੈ ਕੀਏ ਪਾਰ ਗ੍ਰਾਮੀ । ੨ ।

੫੯

ਗੁਣਿ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ, ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੀ ਨ ਜਾਇ
ਤੂੰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ
ਕੈਸੀ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰਉਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਲੇਖ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਨਿਧਿ ਕਰਤਾਰ
ਮੈਂ ਮਤਹੀਨ ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਗਾਵਉਂ ਤੇਰਾ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵਉਂ ਪਾਰ । ੧ ।

ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਸੁਆਮੀ ਅਵਗੁਣਿ ਮੇਟਿ ਮਿਲਾਇ
ਭਗਤਿ ਦਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਜੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ । ੨ ।

੬੦

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਕਰਉਂ ਤੇਰੀ ਕਰਣਹਾਰ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਚੰਦ ਸੂਰਜ
ਗਗਨ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਧਾਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਬਿਧਿ ਬਿਸਥਰਿਓ ਅਗਮ ਗਤਿ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਨਿਆਰੇ
ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰੇ ਸਭ ਕੇ ਬਾਹਰੇ ਅਦਿਭੁਤ ਚਰਿਤ ਦੀਸਹਿ ਤਿਹਾਰੇ । ੧ ।

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜਾ ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਸਗਲ ਗਿਣਤ ਤਾਰੇ

ਜੈਜਾਵੰਤੀ

ਦੀਨਾਬੰਧੁ ਦੀਨਾਨਾਥ ਸਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨ ਹੋ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਦਰੋਪਤੀ ਕਉ ਕਠਨਿ ਬਨੀ, ਲਾਜ ਧਰੀ ਤੋਹਿ ਧਨੀ
ਭੈ ਹਿਤ ਓਹ ਚਰਨਨ ਲਾਗੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰਨ ਹੋ । ੧ ।
ਗਜਪਤਿ ਰੋਕੈ ਜਲ ਮੈਂ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਪਲ ਮੈ
ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਨ ਮਾਹਿ ਅਰਾਧੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਚਰਨ ਹੋ । ੨ ।

ਭੀਖਮ ਜੂ ਪ੍ਰਨ ਕੀਨੋ ਧਾਨ ਛਾਡਿ ਸਸ਼ਤ੍ਰ ਲੀਨੋ
ਭਗਤ ਕੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ਨਾਥ ਪਤਿਤ ਕੇ ਉਧਰਨ ਹੋ । ੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਰਨਿ ਆਏ ਸੁਖ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ
ਭਜਨ ਤੇ ਪੁਨੀਤਿ ਕੀਨੇ ਦੇਖੈ ਨਾਂਹੀ ਬਰਨ ਹੋ । ੪ ।

੬੨

ਐਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਥ ਧਿਆਨ ਹੂੰ ਮੈਂ ਧਿਆਵਣਾ
ਇਹੀ ਅਵਸਰਿ ਈਹਾ ਬਾਰ ਬਹੁਰਿ ਨਹੀ ਆਵਣਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਪਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮ ਸੋ ਪਾਵਨਾ
ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਹਰਿ ਹੀਅਰੇ ਹਿਤਾਵਣਾ । ੧ ।

ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਦੇਖਿ ਕਾਹੇ ਕਉ ਡੋਲਾਵਣਾ
ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਛਾਈਂ ਮਾਈਂ ਹੋਇ ਜਾਵਣਾ । ੨ ।

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਜਾਂਕੋ ਤਾਕੋ ਜਸੁ ਗਾਵਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਣਾ । ੩ ।

ਟੋਡੀ

੬੩

ਸਹਨੇ ਕੋ ਸਾਗਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਗਿ ਤਰਨਾ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਗਰੜ ਗਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦ
ਆਤਮੇ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਬ ਤੇਂ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਨ ਕਛੂ ਕੀਆ
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੋ ਦੀਆ ਸੋਈ ਮਾਥੈ ਪਰ ਧਰਨਾ
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕੀਜੈ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੀਜੈ
ਆਪਨੀ ਭਗਤਿ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਨ ਕਰਨਾ । ੧ ।

ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਸੂਲੇ
ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਬਿਸਰਿ ਗਇਓ ਮਰਨਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਸਮਾਲਿ ਬਿਰਦੁ ਤੇਰੋ ਕਿਰਪਾਲ
ਕਾਹੇ ਨ ਕੀਜੈ ਨਿਹਾਲ ਆਇਓ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ । ੨ ।

੬੪

ਹਰਿ ਕੋ ਭਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਪਰਾਨੀਆ
ਸੁਆਸ ਹੂੰ ਕੋ ਸੂਤ੍ਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਜ ਮਨੀਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਕੋ ਚਕੋਰ ਚਕਵੀ ਚਿਤਵਤਿ ਭੋਰੁ
ਤੈਸੇ ਮਿਰਗ ਮੋਹੈ ਧੁਨਿ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨਨੀਆ
ਐਸੋ ਹੀ ਤੇਰੋ ਧਿਆਨੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਇਓ ਪਰਵਾਣੁ
ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਾਹਤ ਜੈਸੇ ਘਨ ਕੋ ਪਰਨਨੀਆ । ੧ ।

ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੂਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੂਸਰੋ ਨ ਕੋਊ ਨੇਮ
ਤੁਮਰੋ ਸੁ ਜਸੁ ਰਸੁ ਰਟਤੀ ਰਸਨੀਆ

ਜੀਵਨ ਯਹ ਹਮਾਰੀ ਟਰੈ ਨ ਕਾਹੂ ਕੀ ਟਾਰੀ
ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਦਾਮ ਗਨੈ ਜੈਸੇ ਬਨਨੀਆ। ੨।

ਜਲ ਬਿਨ ਮੀਨ ਕੈਸੇ ਜੀਵਹਿ ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ
ਦੀਨ ਕੇ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਦਾਰਦ ਦਲਨੀਆ

ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਪਰਤੀਤਿ ਪਤਿਤ ਭਏ ਪੁਨੀਤ
ਬਿਰਦ ਸੁਨੀਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਢੀ ਬਹੁ ਘਨੀਆ। ੩।

੬੫

ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਮਿੱਠੜਾ ਸਾਈਂ
ਜਿਨਾ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦਿਤੋ, ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਥੋਂ ਬਲਿ ਜਾਈਂ। ਰਹਾਉ।

ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ਭਗਤਿ ਦਾ ਸਾਹਿਬਾ, ਫਿਰਿ ਨ ਭ੍ਰਮ ਭੁਲਾਈਂ
ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਫਿਰਾਂ ਇਤੁ ਆਹਰ, ਲਾਗਿ ਤੁਸਾਡੜੀ ਪਾਈਂ। ੧।

ਜਿਧਰਿ ਗੱਲ ਤੁਸਡੜੀ ਸੁਣੀਐ, ਤਿਧਰਿ ਤਿਧਰਿ ਜਾਈ
ਮੱਥੇ ਦਾਗ ਤੁਸਾਡਾ ਅਸਾਂ ਕੂ, ਕਿਸ ਦਾ ਹੋਰ ਸਹਾਈ। ੨।

ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤਿ ਲਾਲ ਬਿਹਾਰੀ, ਅਸਾਂਕੂੰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਦਾਸ ਉਧਾਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਰਿ ਭਾਈ। ੩।

੬੬

ਜੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮੈਂ ਪਾਇਓ
ਸੋ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਸਕਲ ਮੈਂ
ਸਨਮੁਖ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਰੇਗਾਇਓ। ੧। ਰਹਾਉ
ਦੇਖੇ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਦਿਗੰਬਰਿ, ਤਿਨਹੂ ਤੁਮ ਕਿ ਦਰਸਨ ਦਿਖਲਾਇਓ
ਗਿਆਨ ਕਰੰਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦੇਖੇ, ਤਿਨਹੂ ਪਰਸਪਰ ਬਾਦ ਬਢਾਇਓ। ੧।
ਪੁਸਤਕ ਪੜਤੇ ਪੰਡਿਤ ਦੇਖੇ, ਲੋਭ ਕੇ ਲਾਲਚ ਸਿਤੁੰ ਲਲਚਾਇਓ
ਕਥਨੀ ਕਥਤੇ ਕਬਿ ਜਨ ਦੇਖੇ, ਤਿਨਹੂ ਤੋਂ ਕਥਿ ਕਿਛੁ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਓ

ਗਵਨ ਕੀਆ ਤੀਰਥ ਪਰਸਨ ਕਉ, ਗੰਗਾ ਜਾ ਪ੍ਰਾਚੀ ਜਾਇ ਨ੍ਹਾਇਓ
ਸੀਤਲ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਦੀਨੀ, ਦੂਣ ਚਊਣ ਕਲੇਸ ਕਰਾਇਓ । ੩ ।

ਰਾਜ ਕਰੰਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇਖੇ, ਤਿਨ ਕਉ ਸੁਖ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਆਇਓ
ਸਭ ਦੁਖੀਏ ਕੋਈ ਸੁਖੀ ਨ ਦੇਖਿਆ
ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ । ੪ ।

ਦੇਖੇ ਕਲਿ ਕੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਪੰਚੀ, ਤਿਨਹੂੰ ਕਪਟ ਕਰਿ ਜਗ ਡਹਿਕਾਇਓ
ਸਭ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੈ ਸਾਧੂਜਨ, ਕਟਿ ਜੰਜ਼ੀਰ ਫਕੀਰ ਕਹਾਇਓ । ੫ ।

੬੭

ਤਿਲੰਗ

ਰਾਮੁ ਜਪ ਰੇ ਜੀਅ ਰਾਮ ਜਪ ਤੇਰੇ ਜਪਨ ਕੀ ਵੇਲਾ
ਇਹ ਅਉਸਰ ਬਹੁਰਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮੁਝੇ ਦੀਓ ਹੈ ਹੇਲਾ। ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਦਗੈ ਨ ਥੀਵੈਂ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਮੋਲ ਬਿਕਾਵੈ
ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੈ ਸੰਤ ਕਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਵੈ । ੧ ।

ਤੁਰੀਆ ਅਤੀਤ ਗਤਿ ਬਾਂਵਰੀ ਕਟੇ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ
ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਪਾਈਐ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ । ੨ ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਜੈ ਬਸੈ ਸੰਤ ਪਦ ਮਾਹੀ
ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਤਿਹ ਭੇਟੀਐ ਭ੍ਰਮ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾਹੀ । ੩ ।

ਤਾਂਹਿ ਸੋ ਕਪਟਿ ਕੈਸੇ ਬਨੈ ਜੋ ਜੀਅ ਕੀ ਜਾਨੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਸੋ ਤਤੁ ਪਛਾਨੈ । ੪ ।

੬੮

ਗਾਫਲਾ ਗੁਮਾਨ ਛਾਡਿ ਆਖਰ ਮਰਨਾ ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਨਿ
ਹੋਇ ਨ ਅਚੇਤ ਅਵਧ ਬੀਤੀ ਹੀ ਜਾਨ । ੧ ।

ਜ਼ਿਕਰ ਬਿਕੁਨ ਹਰ ਦਮ ਖ਼ੁਦ ਰਾ ਬਿਸ਼ਨਾਸ਼
ਹੇਚ ਨੇਸਤ ਮੁਦਤ ਬੇਖਬਰ ਨ ਬਾਸ਼ । ੨ ।

ਮਾਦਰ ਪਿਦਰ ਬਿਰਾਦਰ ਫਰਜ਼ੰਦ ਯਾਰ ਖੇਸ਼
ਨਾ ਬਿਕੁਨ ਮੁਹੱਬਤ ਦਿਲ ਕਾਮਲ ਦਰਵੇਸੁ । ੩ ।

ਬਿਨ ਗ਼ੁਪਾਲ ਅਵਰ ਧਿਆਨ ਧਰਤ ਨਹੀ ਸਾਧ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਹਤਿ ਲਾਇ ਸਾਚੁ ਕੀ ਸਮਾਧਿ । ੪ ।

੬੯

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਰੇ ਬੰਧੂ ਬਿਲਮ ਨ ਕਰੁ ਰੇ
ਡਗਮਗ ਛਾਡਿ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਡਰੁ ਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਦੇਖਹੁ ਰੇ ਕਤੁੰਤਕ ਕੈਸੋ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਖਿਆਲ ਕਾ
ਕੀਨੋ ਹੈ ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਕੈਸੀ ਕੋਝੀ ਖਾਲ ਕਾ । ੧ ।

ਅਚਰਜ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਲਖੇ ਨ ਜਾਂਹਿ
ਕਾਚੀ ਖਲ ਪਉਣ ਭਰੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਲਾਹਿ । ੨ ।

ਤਾਗਾ ਤੂਟਨਹਾਰਾ ਹੂਆ ਟੂਟੇ ਨਾਹੀ ਤੂਟੈਗਾ
ਕਾਲ ਕੇ ਕਲਾਚੇ ਹੂੰ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਛੂਟੇਗਾ । ੩ ।

ਤੇਰਾ ਤਨੁ ਐਸਾ ਜੈਸਾ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਲੋਨ ਰੇ
ਗਰ ਗਰ ਗਇਓ ਤਬ ਤੇਰਾ ਪਾਛੇ ਕੌਨੁ ਰੇ । ੪ ।

ਪਾਣੀ ਮੈ ਫਲੋੜਾ ਪੜਿਓ ਪਾਣੀਆ ਪਰਿ ਜੈਸੋ ਰੇ
ਸੋਹਨਾ ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਦੇਖੀਓ ਤਤੁ ਤੈਸੋ ਰੇ । ੫ ।

ਪਾਨੀ ਮੈ ਪਤਾਸਾ ਜੈਸਾ ਤਨ ਕਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰੇ
ਤਾਂਕੇ ਬੀਚ ਬਾਸਾ ਤਾਕੀ ਕੈਸੀ ਕੀਜੈ ਆਸਾ ਰੇ । ੬ ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਸਾਧੂਜਨ ਅਵਸਰ ਤੇਰੋ ਏਹੀ ਰੇ
ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨ ਸਨੇਹੀ ਰੇ । ੭ ।

੭੦

ਤਿਲੰਗ ਕਾਫੀ

ਵਾਹ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ! ਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਾਹਿਬੀ ਸਾਚੀ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀਨੀ ਕਈ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਰਾਚੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਖੜੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਵਧੂਤਾ
ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਤੂੰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੋਈ ਪਾਰ ਨ ਪਹੂਤਾ । ੧ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸੁਰ ਸਿਧਿ ਸੇਵੈਂ ਖੜੈ ਪੜੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ
ਸਕਲ ਤੇ ਸਬਲ ਜਗਿ ਲਛਮੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਚੇਰੀ । ੨ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਭਗਤ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਏ
ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਕਰੈਂ ਦਰਿ ਖਰੈ ਕੋਈ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਏ । ੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਫਤ ਕਿਆ ਕਰਿ ਸਕੇ ਬਿਸਮਿ ਭਇਆ ਮਨ ਮਾਂਹੀ।
ਨੀਚ ਤੇ ਨੀਚ ਅਤਿ ਨਾਨੜੋ, ਮੇਰੋ ਬੀਚਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ । ੪ ।

੭੧

ਮੇਲਿ ਲੈ ਲਾਲ ਜੀ ਮੇਲਿ ਲੈ ਤੇਰਾ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ
ਤੇਰਾ ਬਿਰਦ ਨਿਰਮੋਲਾ, ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਹਰਿ ਬੋਲਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੇਰੇ ਮਾਧਵਾ ਮੁਝੈ ਕਰੋ ਮਨ ਮੇਲੀ
ਤੁਝ ਬਿਨ ਅਵਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕਾ ਬੇਲੀ । ੧ ।

ਤਮਕਾ ਤਿਸਨਾ ਬਹੁ ਬਢ ਰਹੀ ਕਬਹੂੰ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨਹੀ ਪਾਵੈ
ਉਲਟ ਸੀਤਲ ਕਰਹੁ ਕੇਸਵਾ ਤੇਰੋ ਬਿਮਲ ਜਸੁ ਗਾਵੈ । ੨ ।

ਕਾਮ ਕੀ ਲਹਿਰ ਤਨ ਕੋ ਗੁਸੈ ਉਠੈ ਰੰਗਿ ਉਨ ਮਾਤੇ
ਤੁਝ ਬਿਨਾਂ ਕਉਣ ਰਖਿਆ ਕਰੈ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤੇ । ੩ ।

ਸ੍ਵਾਨ ਜਿਉਂ ਲੋਭ ਲਾਗਾ ਫਿਰੈ ਸਗਲ ਜਗਤਿ ਧ੍ਰਿਕਾਰੈ
ਤੁਧੁ ਬਿਨ ਕਉਨ ਐਸੀ ਕਰੈ ਮੋਸੇ ਪਤਤਿ ਕਉ ਤਾਰੇ । ੪ ।

ਗੁਣ ਕੋਈ ਸਭ ਕੀਏ ਗੁਣ ਕਰੈ ਕਾਂਕੀ ਪਰਉ ਸਰਨਾਈ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੇਰੇ ਮਾਧਵਾ, ਮੇਰੀ ਮੇਟਿ ਬੁਰਿਆਈ । ੫ ।

ਜਾਂ ਪਹਿ ਜਾਇ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉਂ, ਸੋਈ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਭਰਿਆ
ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ, ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਜਨੁ ਪਰਿਆ । ੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਤੁਮਰਾ ਕੀਆ ਐਸਾ ਪਤਿਤ ਹੋ ਬਨੀਆ
ਸ੍ਵਾਸ ਕੇ ਸੂਤ ਪ੍ਰੋਵਤ ਰਹੋਂ, ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਨਿਜ ਮਨੀਆ । ੭ ।

੭੨

ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਕੈਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਨੀ, ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੀ ਜਾਈ ਜੀ
ਕਿਸ ਹੀ ਜੈਸਾ ਕੋਇ ਨ ਕੀਆ, ਐਸੀ ਕਲਾ ਬਣਾਈ ਜੀ । ਰਹਾਉ ।

ਕਾਂਚਾ ਕਲਸੁ ਕਲੇਵਰ ਕੂੜਾ, ਬੀਚ ਬੰਦੇ ਕਾ ਬਾਸਾ ਜੀ
ਅਪੁਨਾ ਆਪਿ ਸਮਝਿ ਨਹੀਂ ਦੇਖਹਿ, ਐਸਾ ਅਜਬ ਤਮਾਸ਼ਾ ਜੀ । ੧ ।

ਬੰਦਾ ਗੰਦਾ ਬੇਮੁਨਿਆਦਾ, ਬਹੁਤੁ ਬਡਾਈ ਕਰਤਾ ਜੀ
ਮਾਇਆ ਮਾਰਿ ਖਰਾਬ ਕੀਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਰਤਾ ਜੀ । ੨ ।

ਮਾਇਆ ਜੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਿ ਜੋੜੀ, ਕਾਹੂੰ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੀ ਜੀ
ਭੂਲੇ ਭਉਂਦੂ ਭਗਤਿ ਬਿਸਾਰੀ, ਅੰਤਿ ਚਲਿਆ ਉਠਿ ਖਾਲੀ ਜੀ । ੩ ।

ਬਦਫੈਲੀ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਮੈਲੀ, ਸੁਨਹਿ ਨ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ਜੀ
ਬਖਸਹੁ ਤੋਂ ਸਾਧੂਜਨ ਸੀਝੈ, ਪਰਿਆ ਤਿਹਾਰੀ ਪਾਖੀ ਜੀ । ੪ । ੫

ਸੂਹੀ

੭੩

ਜਾਗਿ ਪਿਆਰਿਆ ਜਾਗ ਵੇ ਕਿਆ ਸੁਖ ਭਰਿ ਸੋਇਆ
ਤੇਰੇ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਕਾਲੁ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਸਾਰ ਸਧਿ ਖਲੋਇਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਕਾ ਜਬ ਲਗਿ ਤੇਰੀ ਬੇਲਾ
ਤੂਟੇ ਤਰੁਵਰ ਪਾਤ ਜਿਉਂ ਫਿਰਿ ਨਾਹਿ ਨ ਮੇਲਾ । ੧ ।
ਤੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਨਿਸਿ ਕੀਆ ਬਸੇਰਾ
ਭੋਰ ਭਈ ਉਠਿ ਜਾਇਗਾ ਫਿਰਿ ਕਰਹਿ ਨ ਫੇਰਾ । ੨ ।
ਬੀਤ ਗਇਆ ਜੋਬਨੁ ਬਲੀ ਭਈ ਬਿਰਧ ਵਰੇਸਾ
ਨਉਬਤਿ ਬਾਜੀ ਅੰਤਿ ਕੀ ਸੁਨਿ ਸਾਚਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ । ੩ ।
ਕੈ ਬਰੀਆਂ ਤੁਝਿ ਕਉ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਮਝਤ ਨਾਹੀ
ਮੂੰਡ ਪਰੈਗੋ ਮੂਸਲਾ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਂਹੀ । ੪ ।
ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਥ ਕਾ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਮਣੀਆ
ਸੁਆਸ ਕੇ ਸੂਤ ਪ੍ਰੋਇ ਲੈ ਸਾਧੂਜਨ ਬਨੀਆ । ੫ ।

੭੪

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਵੇਰੇ ਵੋ ਤੇਰਾ ਏਹੋ ਵੇਲਾ ਹੈਈ
ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ਵੋ ਤੈਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਪਦਵੀ ਦੇਈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਤਬ ਲਗਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੈ ਵੋ ਜਬ ਲਗਿ ਅਉਧ ਨ ਨੇੜੈ ਆਈ
ਇਹ ਮਨ ਅਨਤ ਨ ਦੀਜੈ ਵੋ ਹਰਿ ਭਜਿ ਤਜ ਮਨ ਤੇ ਅਲਸਾਈ । ੧ ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵੋ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਬਾਤਿ ਪਛਾਨੈ
ਤ੍ਰਿਭਵਣਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ਵੋ ਕਪਟੀ ਕਉ ਕਬਹੂੰ ਨ ਮਾਨੈ । ੨ ।

ਸੋਈ ਸਾਧੂ ਸੁਖਾਲਾ ਵੋ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਲੀਆ
ਝੂਲੇ ਮਤਵਾਲਾ ਵੋ ਭਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਆ । ੩ ।

ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਰਹੀਏ ਵੋ ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਸੂਆ
ਸੋਈ ਸਾਧੂਜਨ ਕਹੀਏ ਵੋ, ਜਾਂਕਾ ਆਛਾ ਹਿਰਦਾ ਹੂਆ । ੪ ।

ਬਿਲਾਵਲ

੭੫

ਸਤਿਗੁਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ, ਦੇਖ ਬਿਨ ਕਿਉਂ ਜੀਵੇਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਖਟ ਪਦ ਜਿਉ ਜਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉਂ ਧਿਆਨ
ਪਰਸਿ ਪਰਮ ਸੁਖਿ ਪਾਈਐ ਜਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਗਲਤਾਨੁ
ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਜਗਤਿ ਸਮੁੰਦਰ ਸਮਾਨਿ
ਸੇਵਕ ਬਪੁਰੇ ਮੀਨ ਹੈਂ ਤਿਹ ਬਿਛੁਰਤਿ ਨਿਕਸਹਿ ਪ੍ਰਾਨ । ੨ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਚੰਦੂ ਮਹਾਂ ਸੀਤਲ ਸੁਧਿ ਨਿਧਾਨ
ਸੇਵਕ ਨੈਨ ਚਕੋਰਿ ਹੈ ਤਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਰਾਖਹਿ ਆਨ । ੩ ।
ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਵਾਰੀਐ ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਨੈ, ਦੇਹਿ ਦਰਸਨ ਮਾਂਗਉਂ ਦਾਨ । ੪ ।

੭੬

ਜਾ ਹਰਿ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤਬ ਕਵਨ ਸੰਤਾਵੈ
ਤਾਕੋਂ ਚਿੰਤਾ ਕਵਣ ਕੀ ਜਾਂਕੋ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਵੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਨ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਮਲੁ ਜਸੁ ਗਾਵੈ
ਹਰਨਕ ਸੱਪ ਦੇ ਸਾਸਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰਬੁ ਮਿਟਾਵੈ । ੧ ।

ਬੀਚ ਸਭਾ ਕੈ ਦ੍ਰੋਪਤੀ, ਖਲ ਨਗਨ ਕਰਾਵੈ
ਲੱਜਾ ਰਾਖੀ ਰਾਮਰਾਇ, ਜਗਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ।੨।

ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਤਜਹਿ ਨਹੀਂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਬੰਧਾਵੈ
ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ਸਿਆਮ ਰੇ ਸੁਰਹੀ ਜੀਵਾਵੈ । ੩ ।

ਸਰਨਿ ਤਿਹਾਰੀ ਮਾਧਵਾ ਕਲਜੁਗ ਭ੍ਰਮਾਵੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੰਸਾਰਿ ਮਹਿ, ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਕਹਾਵੈ । ੪ ।

੭੭

ਸਾਹਿਬ ਅੰਤਰਿ ਕੇ ਜਾਮੀ ਜੀ
ਕੋਈ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਇ ਸਕੈ ਤੇਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਲਾਮੀ ਜੀ
ਸਿਰਕਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਸਭਹੂ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ । ਰਹਾਉ ।

ਕੈਸੇ ਕਰੀ ਉਤਪਤਿ ਕੋਈ ਕਿਸਹੀ ਨ ਜੈਸਾ ਹੈ
ਐਸੀ ਦੇਖਿ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪ ਜੈਸੇ ਕਾ ਤੈਸਾ ਹੈ । ੧ ।

ਜੇ ਤਉ ਪਤਿਤ ਨ ਭਾਵਤਾ ਥਾ ਤਊ ਭੀ ਨ ਡਾਰ ਦੀਆ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਾਵਨੇ ਕੋ ਅਦਭੁਤ ਕਉਤਕ ਕੀਆ । ੨ ।

ਤਿਧਰਿ ਤਿਧਰਿ ਕੋ ਭੇਜ ਦੀਏ ਜਿਧਰ ਜਿਧਰ ਕੀ ਦਉਰਿ
ਕਹੀਂ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ, ਦੋਹੀ ਤੇਰੀ ਠਉੜਿ ਠਉੜਿ । ੩ ।

ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੋ ਤੈਂ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ
ਤੈਂ ਡੋਰੀ ਆਪਨੇ ਹਾਥਿ ਲੀਨੀ ਸਭਹੂੰ ਨਾਕ ਪਰੋਇ । ੪ ।

ਜਿਨ ਜਿਨ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਨਾਮ ਲੀਆ ਤਿਨਿ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ
ਜੋਈ ਜੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤੈ ਦੀਆ ਸੋਈ ਸਾਧੂਜਨ ਲੀਆ । ੫ ।

੭੮

ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਾਹਿਬੀ ਸਾਚੀ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪੋਥੀ ਸਾਚ ਕਥਾ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਬਾਚੀ ਹੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਫੂਲੇ ਫੂਲਿ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੈਸੇ ਗੁੰਦੇ ਹੈਂ
ਮਾਇਆ ਨ ਦੇਖਨਿ ਦੇਇ ਲੋਕਨ ਕੇ ਲੋਇਨ ਮੂੰਦੇ ਹੈਂ। ੧।

ਮਾਇਆ ਬੁਰੀ ਬਲਾਇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਕਰਤੀ ਹੈ
ਨਖ ਸਿਖ ਲਉ ਬਿਖੁ ਭਰੀ ਨਾਗਨਿ ਜਿਉਂ ਲਰਤੀ ਹੈ। ੨।

ਕੋਈ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਰੀਬੁ ਹੋਇ ਗਾਤਾ ਹੈ
ਸੋਈ ਸਾਧੂ ਨਿਸੰਸੇ ਸੈਸਾਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਪਾਤਾ ਹੈ। ੩।

ਸਿਮਰਨ ਸਿਉਂ ਲਾਗਾ ਹੇਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਆ ਹੈ।
ਸਾਧੂਜਨ ਅਲਮਸਤ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ। ੪।

੭੯

ਹਰਿ ਸਿਉ ਮੀਤ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ
ਸੰਕਟ ਆਇ ਪਰੈ ਜਹਾਂ ਜਨ ਕੋ
ਤਹਿ ਤਹਿ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ। ੧। ਰਹਾਉ।

ਜਨ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਿਓ ਹੀਅਰੈ ਮਾਹਿ ਪਿਰੋਇ
ਭਗਤ ਹੇਤ ਅਵਤਾਰ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭੁ, ਮਹਿਮਾ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਇ। ੧।

ਬੀਚਿ ਸਭਾ ਕੇ ਦੂਖਤ ਧ੍ਰੂ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਊਭੈ ਸੁਆਸੁ ਭਰਤਿ ਦ੍ਰਿਗ ਰੋਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭ ਲੱਜਿਆ ਰਾਖੀ; ਦੁਰਯੋਧਨ ਕੀ ਜੜ੍ਹ ਖੋਇ। ੨।

੮੦

ਪ੍ਰਾਨੀ ! ਤੂੰ ਸੁਪਨਾ ਜਾਨ ਜਹਾਨੁ ਰਾਮੁ ਰਸਿ ਪੀਜੀਐ
ਪ੍ਰਾਨੀ ! ਤੂੰ ਜਗਿ ਆਇਆ ਮਿਹਮਾਨ ਗੁਮਾਨ ਨ ਕੀਜੀਐ। ੧। ਰਹਾਉ।
ਮਨ ਮਹਿ ਬਸਿਓ ਭਇਓ ਨਿਰਮਲ ਤਾਂਹਿ ਸਰੀਰ। ੧।

ਨਾਮਾ ਛੀਂਬਾ ਹਰਿ ਭਜੈ ਮਨਿ ਆਨ ਦੁਰਾਸਾ ਲਾਹਿ
ਹਰਿਜਨ ਕੇ ਬਾਢੀ ਭਏ ਗ੍ਰਿਹਿ ਛਾਨਿ ਛਵਾਈ ਤਾਂਹਿ। ੨।

ਜਨਮ ਕਰਮ ਕਾ ਹੀਨ ਥਾ ਮੋਚੀ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ
ਅਮਰੁ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੁ । ੩ ।

ਮੁਨਿ ਮਨ ਧਿਆਨ ਨ ਆਵਈ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਬਸਿ ਕੀਨ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰਨੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤਨਿ ਕੇ ਆਧੀਨ । ੪ ।

੮੧

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਮਾਧਵਾ ! ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਹਮਾਰੀ
ਕਵਨੁ ਕਵਨੁ ਨਹੀਂ ਉਧਰੇ ਲਗਿ ਸੇਵ ਤੁਮਾਰੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਠਿਨ ਹੈ ਤਰਨੀ ਨਹੀ ਜਾਈ
ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਕੀਜੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਹੁ ਸਹਾਈ । ੧ ।

ਭੂਲੇ ਭਰਮ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਸੁਪਨਾ ਸੰਸਾਰਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਰਾਖਿ ਲੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ । ੨ ।

੮੨

ਗੌਂਡ

ਐਸੋ ਤੋਹਿ ਨਿਹਾਰਉਂ ਰਾਮਾ
ਰਸਨਾ ਜਪਤ ਰਹਉਂ ਤੇਰੋ ਨਾਮਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜੈਸੇ ਸਸੀਅਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਕੋਰੈ, ਉਲਟਿ ਪਰੈ ਪਰ-ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਮੋਰੈ
ਜੈਸੀ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਤੰਗੈ, ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੈ ਨਹੀ ਮੋਰਤਿ ਅੰਗੈ । ੨ ।

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਰਖ ਪਰਨਾਰੀ
ਚਿਤਿਵਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਇਤ ਉਤ ਟਾਰੀ । ੩ ।

ਜੈਸੇ ਘੰਟ ਸ਼ਬਦ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸੋ ਜਨ ਸੋਹੈ । ੪ ।

੯੩

ਜਗਿ ਤੇ ਤੂਟੀ ਹੀ ਬਨਿ ਆਵੈ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹਜਿ ਘਰ ਰਹੀਐ ਯਹ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਤਾਵੈ । ੧ ਰਹਾਉ ।

ਜਗ ਸਿਉਂ ਤੋਰਹੁ ਗੁਰ ਸਿਉਂ ਜੋਰਹੁ ਜਗੁ ਨਿਤਿ ਨਿਪਟਿ ਸੰਤਾਵੈ
ਜਗ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜੀਉ ਪਰਜਾਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਰਨਿ ਮਿਟਾਵੈ । ੧ ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਉ ਤਿਆਗੈ ਚੰਚਲੁ ਮਨ ਠਹਰਾਵੈ
ਧੰਨਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕੋ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹਰਿ ਹੀ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਵੈ । ੨ ।

ਸਭ ਕੋ ਮੀਤੁ ਸਭ ਹੂ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ਸਭ ਤੇਂ ਨੀਚੁ ਕਹਾਵੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣੁ ਗਾਵੈ ਸੋਊ ਅਮਰੁ ਪਦੁ ਪਾਵੈ । ੩ ।

ਇਹ ਕਰਤੂਤਿ ਕਰੈ ਬਡਿਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੰਥ ਬਤਾਵੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਛੂਟੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ । ੪ ।

੯੪

ਹਰਿ ਭਜੁ ਹਰਿ ਭਜੁ ਇਆਨੜਿਆ
ਵੇ ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜਿ ਹਰਿ ਭਜੁ ਇਆਨੜਿਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਤੇ ਜਿਨਿ ਤਨ ਕੀਆ ਜਠਰ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲਨਿ ਨ ਦੀਆ
ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਹਿਤਕਰਿ ਲੀਆ ਹਛੈ ਕਰਮ ਕਮਾਨੜਿਆ । ੧ ।

ਮਾਇਆ ਜੋੜ ਕਰੀ ਬਹੁਤੇਰੀ ਆਸਾ ਧੂਏਂ ਕੇ ਮੰਦਰ ਭਇਆ ਮਵਾਸਾ
ਕੰਠਿ ਪਰਿਆ ਮਮਤਾ ਕਾ ਫਾਸਾ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨੜਿਆ । ੨ ।

ਜਾਂ ਕਉਂ ਤੂ ਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਮੇਰੀ, ਕਾਂਇਆਂ ਅੰਤ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ
ਇਉਂ ਮਤਿ ਭ੍ਰਸਟਿ ਭਈ ਸਠਿ ਤੇਰੀ, ਭੂਲੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੜਿਆ । ੩ ।

ਤੈਂ ਨਰ ਅਤਿ ਊਚਨ ਤੇ ਊਚੇ, ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਸੂਚਨ ਤੇ ਸੂਚੇ
ਭੈ ਸਾਗਰਿ ਤਰਿ ਪਾਰਿ ਪਹੁਚੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਿਤਾਨੜਿਆ । ੪ ।

ਲਾਹੇ ਦੇ ਕਾਰਨਿ ਇਤ ਜਗਿ ਆਇਆ, ਮੂਰਖ ਮਾਹਣੂ ਮੂਲ ਗਵਾਇਆ
ਮਾਇਆ ਕੈ ਕਾਰਣਿ ਕਪਟਿ ਕਮਾਇਆ
ਓੜਕ ਤਿਆਗਿ ਸਿਧਾਨੜਿਆ । ੫ ।

ਸਰਪਰ ਜਾਸੀ ਜਿੰਦੂ ਇਕੇਲੀ, ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬੇਲੀ
ਪੀੜੇਗਾ ਤਿਲ ਵਾਂਗੂੰ ਤੇਲੀ, ਕੀ ਤੁਧੁ ਪਾਪ ਕਮਾਨੜਿਆ । ੬ ।

ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਉਠਾਏਂ, ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਏਂ
ਤੇ ਜਮਕੰਕਰ ਬੰਧਿ ਚਲਾਏ, ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛਤਾਨੜਿਆ । ੭ ।

ਜਾਂਕੈ ਅੰਤਰ ਹਉਮੈ ਹੋਈ, ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰਿ ਵਿਗੂਚੇ ਸੋਈ
ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ,ਪਹੁੰਚ ਭਜਾ ਮਿਹਮਾਨੜਿਆ । ੮ ।

ਆਗੈ ਬਿਖੜਾ ਮਾਰਗ ਸੁਣੀਐ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗੂ ਪੁਣੀਐ
ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਤੇਹਾ ਲੁਣੀਐ, ਖੇਤਿ ਭੱਜਾ ਕਿਰਸਾਨੜਿਆ । ੯ ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਾਂਕੈ ਘਟਿ ਜਾਗੀ, ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਪੁਰੇ ਵਡਭਾਗੀ
ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ, ਹਰਿ ਪਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੜਿਆ । ੧੦ ।

ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਿਨ ਕੇ ਸੁਆਸ਼ ਨਿਖੁਟੈਂ, ਤੇ ਨਰ ਜੋਨਿ ਭਰਮਿ ਤੇਂ ਛੂਟੈਂ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ, ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਨੜਿਆ । ੧੧ ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸਾਧ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ, ਪਰਹਰਿ ਛਾਡਹਿ ਤਾਤ ਪਰਾਈ
ਠਾਕੁਰ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ, ਸਹਜਿ ਫਿਰਹਿ ਬਿਗਸਾਨੜਿਆ । ੧੨ ।

ਪਰਹਰਿ ਛਾਡਹਿ ਤਾਤ ਬਿਰਾਨੀ, ਹਰਿ ਜਸੁ ਉਚਰਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖ਼ਾਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰਪਹਿ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਜੋਪ੍ਰਭ ਕੈ ਮਨ ਭਾਨੜਿਆ । ੧੩ ।

੮੫

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨਿ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ
ਜੇ ਹਮ ਪਤਿਤ ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਹੋਤਿ ਘਨੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਟੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀ ਏਕ ਕਨੀ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਧਮਕ ਜੁ ਲਾਗੀ ਟੂਟਿ ਗਈ ਮੇਰੀ ਤਮਕ ਤਨੀ । ੧ ।

ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਂਗਨਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੀ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਂਹਿ ਬਸੀ ਰਸਨੀ
ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਜਨ ਕੀ ਮੋ ਪੈ ਕਛੂ ਨਾ ਜਾਤ ਬਰਨੀ । ੨ ।

ਧਰਮ-ਧੁਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗਰਬਪ੍ਰਹਾਰੀ ਕਾਹੂੰ ਕੀ ਰਹਨਿ ਨ ਦੇਤ ਮਨੀ
ਬਡੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਨਿਰੰਜਨ,ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਸਾਚੁ ਧਨੀ । ੩ ।

੯੬

ਤਹਾਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਜਹਾਂ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਉਲਟਿ ਮਗਨਿ ਭਇਓ ਆਪਿ ਹੀ ਮਾਹੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਪਾਪੁ ਨਹੀ ਵਰ ਨ ਸਰਾਪ ਨਹੀ ਥਾਪੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਦੂਜਾ
ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂੰ ਸੰਗਿ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ
ਆਪ ਹੀ ਇਕੇਲਾ ਕਰੈ ਆਪਨੀ ਹੀ ਪੂਜਾ । ੧ ।

ਖਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਟਾ ਨਹੀ ਲਾਹਾ ਨਹੀ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ
ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ ਜੋਈ ਹੈ ਸੋਈ
ਕਾਹੂ ਸੋ ਸਮਾਧਿ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂੰ ਸੋ ਉਪਧਿ ਨਹੀਂ
ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਗਤਿ ਐਸੀ ਸੀ ਹੋਈ । ੨ ।

ਜੁਗਤਿ ਨ ਜੋਗੁ ਨਹੀਂ ਭੁਗਤਿ ਨ ਭੋਗ ਨਹੀਂ
ਹਰਖ ਨ ਸੋਗਿ ਨਹੀਂ ਜਾਗੈ ਨਹੀ ਸੋਵੈ
ਨਰਮ ਨਹੀਂ ਗਰਮ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂ ਸੋ ਭਰਮ ਨਹੀਂ
ਜਨਿਆ ਮਰਮੁ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਨ ਖੋਵੈ । ੩ ।

ਅਜਰ ਜਰਨ ਨਹੀ ਅਕਰ ਕਰਨ ਨਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀ ਮੇਰਾ ਨ ਤੇਰਾ
ਕਾਹੂ ਸੋ ਨ ਗੋਸ਼ਟਿ ਗੋਈ ਬਾਵਰੀ ਸੀ ਬਾਤਿ ਹੋਈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੋਈ ਫਿਰ ਕਰੈ ਨ ਫੇਰਾ । ੪ ।

ਸ਼ਰਨਿ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਸ਼ਰਨਿ ਤੇਰੀ
ਕਠਿਨ ਕਲਿਜੁਗ ਕਬੀ ਗੈਲ ਛਾਡੈ ਨਹੀਂ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਜ ਮੇਰੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਬਲਨੀ ਰਹੈ ਲੋਭੀ ਕੀ ਲਹਰ ਘੁੰਮਨ ਘੇਰੀ
ਮੋਹ ਕੀ ਫੰਧ ਮੈ ਅੰਧਿ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਕਹਾਂ ਕੀਜੈ ਪਰੀ ਪਾਂਇ ਬੇਰੀ । ੧ ।

ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰੁ ਭੂਖ ਪਾਪੁਨ ਗ੍ਰਸਿਓ ਗ੍ਰਹਿ ਜਿਉਂ
ਪਾਪ ਕੀ ਪੋਟ ਸਿਰ ਪਰਿ ਘਨੇਰੀ
ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਤਿ ਹੋ ਰਹਿਓ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੂ
ਕਾਮੁ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਘੂਲੈ ਅੰਧੇਰੀ । ੨ ।

ਥਕਾ ਹੌਂ ਥਾਮ ਲੀਜੈ ਬਹਿਆ ਜਾਤ ਹੌ, ਨਹੀਂ ਤੌਂ ਬਾਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਭਲੇਰੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਾਮੁ ਤੁਮਰਾ ਲੀਓ ਨਾਥ ਜੀ
ਤਰਨ ਕਉ ਚਰਨ ਕੀ ਸਰਨਿ ਹੇਰੀ । ੩ ।

੮੮

ਬਾਬਾ ਇਹ ਅਉਸਰ ਮਤਿ ਖੋਈਓ ਰੇ
ਹਰਿ ਜੈਸੋ ਮੀਤ ਕਾਲ ਜੈਸੋ ਬੈਰੀ
ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨ ਸੋਈਓ ਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮਨਿ ਕਿਰਸਾਨ ਧਰਨਿ ਕਰ ਕਾਂਇਆ ਧਰਮ ਬੀਜਿ ਨਿਤਿ ਬੋਈਓ ਰੇ
ਸਾਚਿ ਸਿੰਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਲੁ ਉਪਜੈ ਹਉਮੈ ਕਾਲਰ ਧੋਈਓ ਰੇ । ੧ ।

ਦੂਧ ਬਿਨੁ ਮਾਖਨ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕਾਹੇ ਨੀਰ ਬਿਲੋਈਓ ਰੇ
ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਅਗਨਿ ਕਾ ਭਾਂਬੜ ਤਾਂਤੇ ਆਪਿ ਸੰਗੋਈਓ ਰੇ । ੨ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਸ੍ਵਾਸ ਕੇ ਸੂਤ ਪਰੋਈਓਰੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਈਓਰੇ । ੩ ।

੮੯

ਜੋਗੀ ਕੀ ਨਗਰੀਆ ਸੰਤਪੁਰੀ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੈ
ਮਧੁਰਿ ਮਧੁਰਿ ਧੁਨਿ ਗਾਵਤ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੁਨਿ
ਨਿਜ ਘਰਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ਗਗਨਿ ਗਾਜੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਪਾਇਓ ਹੈ ਪਰਮ ਪਦੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸ਼ਬਦੁ
ਨਿਰਮਲ ਬਾਨੀ ਜਾਂਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਜੈ । ੨ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਐਸੋ ਜੋਗੀ ਕੋਈ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਗੀ
ਭਗਤ ਜਗਤਿ ਤਾਂਕੀ ਸੋਭਾ ਬਿਰਾਜੈ । ੩ ।

ਰਾਗ ਢੋਲਾ

੯੦

ਲੋਕ ਲਡੀ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਸੱਜਣ ਕੇਹਾ
ਭਜੀਆ ਅੱਖੀਆਂ ਲਗ ਵੈਸੀਆ ਲੇਹਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕੰਚਨਿ ਦੇਹੀ ਰਲਿ ਵੈਸੀਆ ਖੇਹਾ । ੧ ।
ਭਜਿ ਲੈ ਤੂੰ ਰਾਮੁ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਏਹਾ । ੨ ।
ਛੇਰਿ ਨ ਥੀਸੀਆ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹਾ । ੩ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਦਾ ਸੁਣਿ, ਤੂੰ ਸੱਚ ਸਨੇਹਾ । ੪ ।

੯੧

ਇਹ ਮਨ ਵਸਿ ਨ ਆਂਵਦਾ ਹੀ
ਵਲ ਛਲ ਜਾਣਦਾ ਬਹੁਤ ਘਨੇਰੇ ਸੋ ਧੰਨ ਜੋ ਮਨ ਠਹਰਾਵਦਾ ਹੀ
ਮਨ ਵਰਜਿਆ ਹਥਿ ਨ ਆਂਵਦਾ ਹੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਪਲਕਿ ਮੈਂ ਜਾਵਈ ਊਭਿ ਪਇਆਲੇ
ਨਿਮਖ ਨ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ
ਸਾਚੁ ਕਉ ਛਾਡਿ ਲੈ ਕੂੜ ਕਉ ਪਾਲੈ
ਬਿਰਥੜਾ ਜਨਮ ਗਵਾਂਵਦਾ ਹੀ ।੧।

ਕਵਨ ਕਾ ਪੂਤ ਏ ਕਵਨ ਕਾ ਪੋਤਾ
ਕਹਾਂ ਜਾਂਕੀ ਜਾਤਿ ਪਾਂਤਿ ਕਵਨੁ ਯਹ ਹੋਤਾ
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਮੈਂ ਕੇਤੜੇ ਸੋਧਿਆ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ਹੀ ।੨।

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇੜਾ ਕਹਾਂ ਏਹ ਜਾਈ
ਕਿਸੈ ਨਹੀਂ ਆਇਕੈ ਖ਼ਬਰ ਸੁਨਾਈ
ਅਗਮ ਲੀਲ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਬਣਾਈ
ਪਾਰ ਕੋਈ ਨ ਪਾਂਵਦਾ ਹੀ ।੩।

ਕਾਮ ਕੈ ਲਾਲਚਿ ਨਰਿ ਸਿਉਂ ਰਾਤਾ
ਬੇਟੀਆਂ ਬੇਟੇ ਕਰੀ ਉਤਪਾਤਾ
ਤਾਂਹਿ ਕੇ ਮੋਹਿ ਨਹੀਂ ਰਾਮੁ ਜਾਤਾ
ਸਹਿਜੇ ਮਾਂਹਿ ਮਰ ਜਾਂਵਦਾ ਹੀ ।੪।

ਝੂਠਿ ਕੀ ਬਾਤਿ ਕਉ ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ
ਮਰਨ ਬਿਸਾਰਿ ਥਿਰ ਜੀਵਣਾ ਜਾਨੈ
ਸਮਝਿ ਨ ਦੇਖਣੀ ਅੰਧਿ ਅਗਿਆਨੈ
ਸਿਰ ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਵਜ ਵਦਾ ਹੀ ੫।

ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕੇਤੜੀ ਗਈਆ
ਤੈਂ ਮੂਰਖ ਸੋਝੀ ਮੂਲ ਨਾ ਪਈਆ
ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਲਿ ਕੌ ਦੇਖ ਤੂੰ ਭਈਆ
ਜਗ ਆਇੜਾ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਂਵਦਾ ਹੀ ।੬।

ਰੇਤ ਕਾ ਕੋਟਲਾ ਹੈ ਤਨ ਭਾਈ
ਬਿਨਸਤੇ ਏਕ ਪਲਕ ਨਹੀਂ ਲਾਈ
ਅੰਧੁਲਾ ਸਮਝਿ ਨ ਦੇਖਈ ਕਾਈ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੭ ।

ਖਾਕੂ ਕਾ ਪੂਤਲਾ ਇਹ ਤਨੁ ਤੇਰਾ
ਤਾਂਹਿ ਕੇ ਮਾਹਿ ਕੀਆ ਪਵਣੁ ਬਸੇਰਾ
ਜਾਇਗੋ ਪਵਨ ਕੋਈ ਆਇ ਨ ਨੇਰਾ
ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਡਰਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੮ ।

ਰੰਗ ਰੰਗੀਲੜੇ ਮਹਲ ਬਣਾਏ
ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਭਾਇ ਉਠਾਏ
ਬਾਰੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ ਅਜਬ ਬਣਾਏ
ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੯ ।

ਤਾਂ ਦਿਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਸੋਝੜੀ ਕਾਈ
ਜ਼ਾਂ ਦਿਨ ਈਹਾਂ ਤੇ ਕੂਚਿ ਕਰਿ ਜਾਈ
ਸੰਗਿ ਨ ਤੇਰੇ ਚਲਸੀਆ ਰਾਈ
ਘੋੜ ਭੀ ਛੋਡਿ ਸਿਧਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੧੦ ।

ਜਨਮੁ ਅਮੋਲਕ ਬਾਦੁ ਗਵਾਵੈਂ
ਲੋਭ ਕੈ ਲਾਲਚਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਂ
ਲਖ ਕਰੋੜਿ ਜੋੜਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਵੈਂ
ਅੱਠੇ ਪਹਰਿ ਬਿਲਲਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੧੧ ।

ਸਾਧਾਂ ਤੈਕੂੰ ਤਾਰਿਆ ਆਖ ਸੁਣਾਈ
ਆਤਮੈ ਧਾਰਿ ਹੋ ਕੂਇਰੁ ਕਨਾਈ
ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖੀਐ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ
ਸਿਆਮ ਤੋਂ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੧੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ
ਨਾਮ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆਂ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਇਆ
ਦਾਸ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ
ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਬਲਿ ਜਾਂਵਦਾ ਹੀ । ੧੩ ।

ਰਾਗ ਪੰਚਮ

੯੨

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਗੋਪਾਲ ਸੰਗਿ ਲਾਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ
ਅਬ ਘਰੀ ਘਟਿ ਜਾਇ ਅਉ ਜਮ ਜੰਜਾਲ ਘੇਰੇ
ਮਾਇਆ ਮੋਹਨੀ ਜਗਤ ਕੋ ਜੋਹਣੀ
ਸੰਗਿ ਨ ਚਲਸੀਆ ਤੇਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਤੇਰਾ ਅਉਸਰ ਜਾਂਦਾ । ਤੇਰਾ ਵਖਤੜਾ ਸਿਧਾਂਦਾ
ਹਰਿ ਜਪੁ ਲੀਜੀਐ । ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੀਐ
ਬਿਖ ਪਰਹਰੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੀਐ । ਹਿਤ ਕਰਿ ਮਾਂਗੈ ਤਾਂਕੋ ਦੀਜੀਐ ।੨।

ਛਿਨ ਛਿਨ ਛੀਜੀਐ । ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੀਐ
ਜਬ ਲਗਿ ਜੀਜੀਐ । ਲਾਹਾ ਲੀਜੀਐ । ੩ ।

ਅਉਸਰ ਬੀਤੀਐ, ਬਹੁਰਿ ਕਿਆ ਕੀਜੀਐ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਰ ਪਤੀਜੀਐ, ਪੱਥਰ ਹਿਰਦਾ ਕਬਹੂੰ ਨ ਭੀਜੀਐ
ਸਾਧੂ ਦਾ ਹੋਕਾ, ਸੁਣਹੁ ਵੇ ਲੋਕਾ
ਤੇਰਾ ਅਉਸਰ ਜਾਂਦਾ ਤੇਰਾ ਵਖਤ ਵਿਹਾਂਦਾ, ਗੁਜਰਾਨ ਵੇ ਜਹਾਨਾ । ੪ ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਕੀਮ ਮੈ ਮਿਤ੍ਰ ਘਨੇਰੇ, ਕੰਮ ਨ ਆਇਓ ਕੋਈ ਮੇਰੇ
ਇਕ ਪਧਾਨੂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਵਸਦਾ, ਦੁਖ ਉਤਾਰੇਗਾ ਸੋਈ
ਗੋਪਾਲ ਸਿਮਰਲੈ, ਦਇਆਲ ਸਿਮਰਿਲੈ ।

ਮਤ ਕੋਈ ਰਾਮ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰੇ
ਅੱਛੇ ਮੇਰੇ ਦਇਆਲ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਪਾਤਸਾਹੁ ਖਾਨ ਮਲਕ ਜੋਧੇ
ਕਾਲ ਕੇ ਸਭੀ ਅਧੀਨ ਕਰਿ ਬਿਚਾਰ ਸੋਧੇ
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨ ਪਾਂਵਦੇ ਕੇਤੀਕੁ ਵਾਰ ਪ੍ਰਬੋਧੇ । ੨ ।

ਸਾਵਣ ਮਾਹ ਸੁਹਾਵੜਾ ਆਇਆ, ਦਿਸਨਿ ਸਾਂਵੜੇ ਤਲੇ
ਸੋ ਭੀ ਭੁਰਿ ਭੁਰਿ ਮਿਟੀ ਥੀਏ, ਦੇਖਦਿਆਂ ਉਠਿ ਚਲੇ
ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਗੋਇਲ ਵਾਸਾ, ਘਰਿ ਕੂੜਾਵੜੇ ਮੱਲੇ । ੩ ।
ਕੰਧਾਂ ਚਿਤ੍ਰਮਿਤ੍ਰ ਲੀਆਂ ਦਿਸਨਿ, ਲਾਲ ਪਟੰਬਰ ਤਾਣੇ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਿ, ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਮਨ ਭਾਣੇ
ਸਾਚ ਪਤੀਜੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ, ਗਾਫਲ ਭਰਮਨਿ ਭੁਲਾਣੇ । ੪ ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗਿ ਜਾਗ ਭਗਤਿ ਮੰਧੇ
ਪਰਹਰਿ ਪ੍ਰਪੰਚ ਧ੍ਰੋਹੁ ਕਾਲ ਬਾਣ ਸੰਧੇ
ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਸਾਥੜੇ ਲਡੀਂਦੇ, ਸਮਝ ਨ ਦੇਖਨਿ ਅੰਧੇ । ੫ ।

ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕੁਝ ਨ ਚਲੇ, ਕਾਈ ਵਾਉ ਸੁ ਝੁਲੀ
ਜਿਧਰ ਜਾਈਐ ਤਿਧਰ ਕਰਕੈ, ਕਿਧਰਿ ਬੱਝੇ ਕੁਲੀ
ਮਾਇਆ ਜੋੜੇ ਜੀਵਿਆ ਲੋੜੇ, ਕੂੜ ਭੋਲਾਵੜੇ ਭੁਲੀ । ੬ ।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਰੰਗੁ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋਈ ਗਾਵੈ
ਤਾਂ ਕੀ ਤੀਨ ਲੋਕ ਬੀਚ, ਜੋਤਿ ਜਗਮਗਾਵੈ
ਤਿਹ ਜਨ ਕਾ ਹਰਿ ਸਦਾ ਹੈ ਸਹਾਈ, ਫਲ ਮਨ ਬਾਂਛਤੇ ਪਾਵੈ । ੭ ।
ਗੁਣਨਿਧਿ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਭੂਲਿ ਗਇਆ ਭੂਲੇ
ਜੈਸੇ ਮਿਰਗ ਮੈਂ ਸੁਬਾਸ, ਆਸਪਾਸ ਟੋਲੇ
ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ, ਲਾਗੀ ਡੋਰੀਆ ਡੋਲੇ । ੮ ।

ਕਲੀਕਾਲ ਵਿਚ ਸਾਧੂ ਆਇਆ, ਕਿਆ ਵਿਹਾਜਨਹਾਰਾ
ਸਚਾ ਨਾਉ ਸਾਂਈ ਦਾ ਘਿਧੋਂ ਸੁ ਮੁਲ ਜਿ ਸੌਦਾ ਭਾਰਾ
ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਵਾਂਙੂ ਝੂਠਾ ਮੋਹ ਦਾ ਪਸਾਰਾ । ੯ ।

ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੇ ਰੈਣਿ ਬਸਿਆ, ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਰਦੇਸੀ
ਸੁਪਨੇ ਮਹਿ ਕੇਲ ਕਰੈ, ਭੋਰ ਕਿਆ ਕਰੇਸੀ
ਜੇਹੀ ਖੇਤੀ ਰਾਧੀਆ, ਫਲ ਤਿਵੇਹੜਾ ਲੈਸੀ । ੧੦ ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਬਲ ਛਲਿ ਬਨਵਾਰੀ
ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਸਦਾਂ ਅਧੀਨ ਮਨਮੋਹਨ ਮੁਰਾਰੀ
ਗਿਰਵਰਧਾਰੀ ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ । ੧੧ ।

੯੪

ਹਉ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਵਾਰਿਆ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੇਰੀ ਨੂਰ ਝਮੰਕੈ, ਮੱਥਾ ਕਤੂਲੇ ਵਾਂਙ ਟਹਕੈ
ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਜਮ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ, ਨਿਰਭਉ ਤਖਤਿ ਬਹਾਲਿਆ । ੧ ।

ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਦਾ ਪੱਟੀ, ਬਹਿੰਦਾ ਕੂੜ ਕਪਟ ਦੀ ਹੱਟੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਕੱਟੀ, ਹਉ ਨਰਕਉਂ ਪਕੜਿ ਨਿਕਾਲਿਆ । ੨

ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ, ਗੋਤੇ ਖਾਂਦਾ ਮਾਇਆ ਮਾਹੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਨੋ ਸਾਲਾਂਹੀ, ਜਿਨ ਚਾਨਣੁ ਕਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ । ੩ ।

ਤੁਧ ਬਿਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਫਿਰਹਿ ਬਿਲਲਾਂਦੀ, ਭਉਜਲ ਭੀਤਰ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੀ
ਤੇਰੇ ਡਿਠਿਆਂ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਂਦੀ, ਮੈਂ ਕਰਿ ਨਿਰਤਿ ਨਿਹਾਲਿਆ । ੪ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਨੋ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਿਤੀ, ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਅੰਮਿਤੀ
ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮਨਸਾ ਜਿਤੀ, ਗੁਰ ਐਸਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲਿਆ । ੫ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਦਾ ਭਰਵਾਸਾ, ਸਫਲ ਭਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਦਿਤੋਈ ਵਾਸਾ, ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਿਆ ।੬।

ਘਟ ਵਿਚਿ ਵਸਨਿ ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਰਸ ਦੇ ਸੁਆਦੀ
ਅਤਿ ਬਲਵੰਤ ਮਹਾਂ ਉਦਮਾਦੀ, ਸੇਵਕ ਦਿਆ ਰਖਵਾਲਿਆ ।੭।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਅਚਰਜ ਲੀਲ੍ਹਾ, ਵਸਗਤਿ ਕੀਤੇ ਤੁਧ ਪੰਚ ਬਖੀਲਾ
ਜਿਸਨੋ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਵਸੀਲਾ,ਸਰਵਰ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨੁਵਾਲਿਆ ।੮।

ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਤੁਧੁ ਬਣਿ ਆਵੈ, ਸੇਵਕ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ
ਸਿਮਰਹਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਹਰਿ ਰਸ ਦਿਆ ਮਤਵਾਲਿਆ ।੯।

ਤੇਰੀ ਪਰਮ ਸੁ ਪਾਵਨ ਪੂਜਾ, ਤੂ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਹੀਰ ਮਰੂ ਜਾ
ਤੇਰੀ ਸਮਸਰਿ ਕੋਈ ਅਵਰ ਨ ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਭੂ ਮੰਡਲ ਭਾਲਿਆ ।੧੦।

ਮੈ ਨੋ ਮੂਹਿ ਨ ਲਗਾਇੰਦਾ ਕੋਈ, ਕਿਤੈ ਥਾਂਇ ਨ ਪਾਇਦਾ ਢੋਈ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਲੀਆ ਹਉ ਸੋਈ, ਫਿਰਦਾ ਸਾਂ ਬੇਤਾਲਿਆ ।੧੧।

ਹੁੰਦਾ ਸਾਂ ਮੈਂ ਨਿਗੁਸਾਂਵਾਂ, ਕਿਸੈ ਦੇ ਮਨਿ ਮੂਲ ਨ ਭਾਵਾਂ
ਉਮਗਿ ਉਮਗਿ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ
ਤੁਧ ਅਪਣਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ । ੧੨ ।

ਸਟਿ ਪਾਇਆ ਸਹਸੇ ਦਾ ਸੰਗਲੁ, ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸਾਂ ਉਦੰਗਲ
ਜੰਮਿਆ ਸਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਜੰਗਲ
ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅਗਨਿ ਸੋ ਜਾਲਿਆ ।੧੩।

ਸਤਿਗੁਰ ਜੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ
ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕਾ ਗਿਆਤਾ
ਸੁਧ ਰਿਦੈ ਨਿਰਮਲ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ, ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ ।੧੪।

ਦਾਰਿਦ ਭੰਜਨ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ, ਕੀਤੋਂ ਈ ਸਫਲ ਮਨੋਰਥ ਮੇਰਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਦਿਤੋਈ ਡੇਰਾ
ਹਉ ਮਹਾਂ ਪਤਿਤ ਨਿਸਤਾਰਿਆ । ੧੫ ।

ਸੋਈ ਕਿਤ ਕਰਹਿ ਜੁ ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਹਿ
ਪਲ ਮਹਿ ਪਰਮੇਸਰ ਸੰਗਿ ਜੋੜਹਿ, ਮੈਂ ਕਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਕਾਰਿਆ । ੧੬ ।

ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵਸੈ, ਨਿਰਖਿ ਨਿਰਖਿ ਮੇਰਾ ਕਵਲ ਵਿਗਸੈ
ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਉਣ ਸੁ ਮਾਰਗ ਦਸੈ, ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਵਾਲਿਆ । ੧੭ ।

ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਮਤਿ ਕਾ ਹੀਨਾ, ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਧੂਜਨ ਕੀਨਾ
ਨਖਸਿਖ ਲਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭੀਨਾ
ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਸਮਾਰਿਆ । ੧੮ ।

ਰਾਮਕਲੀ

੯੫

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਧ ਸੁਖਾਲੇ ਹੈਂ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨਿਰੰਤਰ
ਮੈਂ ਕਰਿ ਨਿਰਤਿ ਨਿਹਾਲੇ ਹੈਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਬਹੂੰ ਕਲੇਸ ਨ ਕਰਹਿ ਕਾਹੂੰ ਸਿਉਂ ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਨਿਰਾਲੇ ਹੈਂ
ਦਰਸਨ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਦਿਖਾਵਹਿ, ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਜਾਲੇ ਹੈ । ੧ ।

ਬਾਲੇ ਭੋਲੇ ਭਗਤ ਨਿਰੋਲੇ, ਜਾਨੇ ਜਗਤ ਬਿਲਾਲੇ ਹੈਂ
ਪੀਆ ਪਿਆਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਾ, ਮਹਾਂ ਮਗਨ ਮਤਵਾਲੇ ਹੈਂ । ੨ ।

ਜਾਗਹਿ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੁਰਤਿ ਸਿਉਂ, ਭੇ ਤਿਨ ਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਹੈਂ
ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ, ਜੁਗਤਿ ਜਗਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ । ੩ ।

ਜਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੇ ਧਿਆਨੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਹੈਂ
ਪਕਰੇ ਪਾਂਚ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਜਕਰੇ. ਬਹੁਰ ਨ ਕਬਹੂ ਸਮਾਲੇ ਰੇ । ੪ ।
ਮਹਾਂ ਬਿਖਮ ਜੰਜਾਲ ਜਾਲ ਤੇ, ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਨਿਕਾਲੇ ਹੈਂ
ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ,ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਡ ਪਖਾਲੇ ਹੈਂ । ੫ ।
ਅਲਬੇਲੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਖੇਲੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਪਾਸੇ ਢਾਲੇ ਹੈਂ
ਜੀਵਤ ਮੂਏ ਹੂਏ ਨਿਰਬੰਧਨ; ਜੀਤ ਜਨਮ ਕੇ ਚਾਲੇ ਹੈਂ । ੬ ।
ਅਪਨੇ ਮਹਲ ਟਹਲ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨੀ, ਬੈਕੁੰਠ ਬੀਚ ਬਹਾਲੇ ਹੈਂ
ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕਾਨ ਨ ਕਰਤੇ, ਅਪਨੇ ਲਾਲ ਕੇ ਲਾਲੇ ਹੈਂ । ੭ ।
ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਕਾ,ਜਗਤ ਮਾਹਿ ਉਜੀਆਲੇ ਹੈਂ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਰਾਚੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਦਿਖਾਲੇ ਹੈਂ । ੮ ।

੯੬

ਅਵਨ ਨ ਜਾਨਾ ਸੰਜਮ ਸੇਵ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਦਇਆਲ ਦੇਵ । ਰਹਾਉ ।
ਨ ਮੈਂ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ , ਨ ਮੈਂ ਕਬਹੂ ਜੋਗ ਕੀਆ
ਨ ਮੈਂ ਕਬਹੂੰ ਜਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ ਨ ਕਬਹੂੰ ਬਨ ਬਾਸ ਲੀਆ
ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਪੂਜੇ ਨ ਕਬਹੂੰ ਕਿਛੁ ਦਾਨ ਕੀਆ । ੧ ।
ਨ ਮੈਂ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਨ੍ਹਾਇਆ, ਨ ਬਦਰੀ ਕੇਦਾਰ ਭਇਆ
ਨ ਮੈਂ ਗ੍ਰਿਹਨ ਕੀਆ ਜਾਇ ਕਾਸ਼ੀ, ਨ ਕਬਹੂੰ ਕੁਰਖੇਤਿ ਗਇਆ
ਗਜਾ ਗੁਦ ਵਰੀ ਨ ਕਬਹੂੰ ਪਰਸੀ, ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਿ ਆਇ ਪਇਆ । ੨ ।
ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ਪੂਤ ਪਿਆਰਾ, ਕੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਭਾਈ
ਕੋਈ ਕਹੈ ਯਹ ਪੁਰਖ ਹਮਾਰਾ, ਬਟਿ ਲੀਆ ਲੋਕਾਈ
ਨ ਯਹ ਹਮਰੇ ਨ ਹਮ ਇਨ ਕੇ, ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ । ੩ ।
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਬਿਰਦੁ ਤਿਹਾਰੋ, ਹਮਸਰਿ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨਾਹੀ

ਜੇਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਮ ਜਗਤ ਮਹਿ ਜਹਾਂ ਸੁਨ ਉਠਿ ਰਮਤੌ ਤਹੀਂ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਉ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ, ਤੁਮ ਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਉ ਕਹੀਂ । ੪ ।

੯੭

ਮੇਲ ਹਰੇ ਧੁਰ ਮੇਲ ਹਰੇ, ਤੁਧ ਉਤਹੁੰ ਜਿੰਦੁ ਘੁਮਾਈ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕੀ ਜੀਵਨ, ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਅਘਾਈ ਜੀ । ਰਹਾਉ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਾਗਾ, ਵਿਛੁੜਿਆ ਮਰ ਜਾਈ ਜੀ
ਗੁੱਝੀ ਵੇਦਨ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ, ਕੈ ਨੋ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈ ਜੀ
ਜਿਚਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਾਂ ਨਾਹੀ, ਮਨਿ ਸੰਤੋਖ ਨ ਪਾਈ ਜੀ
ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਜਾਲਸ ਲੋੜੇ, ਕੰਮ ਪਇਆ ਤਉ ਤਾਂਈ ਜੀ । ੧ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਉਮਾਹੇ ਵਾਤਾਂ, ਜਗ ਵਿਚ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਰਹੀਐ, ਵੰਞਹਿ ਜਨਮ ਅਜਾਈਂ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਕੇ ਜੀਵਨ, ਜਲ ਮਛਲੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁੰ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ, ਕੈ ਨਾਲਿ ਅੰਦਰੁ ਲਾਈ ਜੀ । ੨ ।

ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ, ਜੋੜ ਕੀਏ ਇਕ ਥਾਈਂ ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁੰ ਅੰਤਿ ਬਿਵਸਤਾ, ਹੋਏ ਛਾਈਂ ਮਾਈਂ ਜੀ
ਲੋਕ ਬਖੀਲ ਬੁਰਾ ਕਰਿ ਜਾਣੈ, ਹਮ ਭਾਣੇ ਗੁਰਸਾਈਂ ਜੀ
ਲੋਕਾਂ ਨੋ ਕਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣਾਂ, ਸਰਪਰਿ ਮਿਲਵੈ ਸਾਂਈਂ ਜੀ । ੩ ।

ਤੈਂ ਨਾਲਿ ਨੇਹੁ ਨ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕੀਚੈ, ਲੈਦਾ ਦਾਸ ਕਹਾਈ ਜੀ
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੰਮ ਕਰਾਂ ਮਨ ਅੰਦਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਧਿਆਈ ਜੀ
ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾਂ ਵੰਞਨਿ ਸਭ ਬਲਾਈਂ ਜੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਪਰਿ, ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਈ ਜੀ । ੪ । ੧ ।

੯੮

ਹੈਰਾਨ ਭਇਆ ਹੋ ਹੁਆ ਹੋ ਹੈਰਾਨੀ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਨ ਪਾਵਉਂ
ਐਸੀ ਉਪਜੀ ਬਾਣੀ।੧। ਰਹਾਉ।

ਮੈਂ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਕਹੀਓ, ਹਮਾਰਾ ਅਵਰੁ ਕਹਾਵੈ
ਹਮਰੇ ਕਰਤੇ ਕਾ ਜੋ ਕਰਤਾ, ਕੋਈ ਤਿਸੈ ਬਤਾਵੈ।੧।

ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀਨੀ, ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਿਨਿ ਕੀਆ
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਹੋਂ, ਤਬ ਉਤਰ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਦੀਆ।੨।

ਜੋਤਕ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੋ ਬੂਝਹਿ, ਜੋ ਕਹਤੇ ਸੋ ਹੋਈ
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਹੋਂ, ਉਤਰ ਨ ਦੇਣਾ ਕੋਈ।੩।

ਪਰੇ ਜਾਉ ਤੋ ਪਰੇ ਪਰੇਰੈ ਉਰੈ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਬੀਚੋ ਬੀਚ ਬਿਚਾਰ ਕਰੋ ਤਉਂ ਆਪ ਆਪਿ ਹੀ ਮਾਹੀ।੪।

ਜਾਤਾ ਜਾਤਾ ਤਹਾਂ ਗਇਆ ਹੋਂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਜੋ ਕਹੀਐ
ਕਥ ਕਥਾ ਕਿਛੁ ਜਾਇ ਨ ਜਾਣੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਹੋਇ ਰਹੀਏ।੫।

੯੯

ਘਾਸੀ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ, ਲਾਗੀ ਹੈ ਡਾਢੀ
ਮੂਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ, ਆਗੇ ਹੋਈ ਡਾਢੀ
ਲੋਕ ਕਹੈਂ ਕਮਲਾ ਭਇਆ, ਕੈਸੀ ਬਾਤ ਵਖਾਨੈ
ਕੈ ਜੀਉ ਜਾਨੈ ਜੀਆ ਕੀ, ਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਜਾਨੈ।੧।

ਅੰਧੁਲੇ ਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ, ਪ੍ਰਭੁ ਲੋਇਨ ਦੀਨੇ
ਅੰਧਕਾਰ ਤੇ ਕਾਢ ਕੈ, ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਲੀਨੇ।੨।

ਦੇਹ ਦਿਖਾਵਉ ਜਗਤ ਕਉ, ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਸਿਉ ਲਾਗਾ
ਲਾਗਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬੀਛੁਰੈ, ਟੂਟੈ ਨਹੀਂ ਤਾਗਾ

ਰੋਮ ਰੋਮ ਘਾਇਲ ਕੀਆ, ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਂ ਕੋ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਾਨੈ ਸੋਈ, ਲਾਗੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋ।੪।

ਖਟ ਰਾਮਕਲੀ

ਨਮੋ ਨਿਰੀਕਾਰਾ। ਨਾਥ ਨਿਰੰਕਾਰਾ
ਸਗਲ ਅਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਨਾਥ ਜੀ
ਤੂ ਸਭਨ ਮਹਿ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ।੧।ਰਹਾਉ।

ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਾਪੁ ਤੇ ਭਿੰਨ ਤੂੰ ਆਪੁ ਹੈਂ
ਆਪ ਤੇਂ ਆਪਿ ਕੀਨੋ ਪਸਾਰਾ

ਉਰੇ ਤੇ ਉਰੇ ਹੈਂ ਪਰੇ ਤੇਂ ਪਰੇ ਹੈਂ
ਕਿਆ ਕਉਤਕ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤਿਹਾਰਾ।੧।

ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਐ ਅੰਤਿ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਐ
ਮੱਧਿ ਕਿਛੁ ਦੇਖੀਐ ਚਮਤਕਾਰਾ
ਆਦਿ ਤੂੰ ਅੰਤਿ ਤੂੰ ਮੱਧਿ ਤੂੰ ਰਵਿ ਰਹਿਆਂ
ਅਲਪ ਆਕਾਰ ਕਛੁ ਹੈ ਹਮਾਰਾ।੨।

ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਲੀਲ੍ਹਾ ਤੇ ਪੇਖਿਆ
ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਕੀਆ ਤੂੰ ਕਰਨਹਾਰਾ

ਕਿਸੈ ਕਹੀਐ ਕੋਈ ਸਮਝਿ ਸਾਕੈ ਨਹੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਐਸੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰਾ।੩।

ਨਟ

੧੦੧

ਅਬਿ ਮੋਹਿ ਨਾਥ ਤਿਹਾਰੀ ਓਟਿ
ਜਾ ਪਹਿ ਜਾਉਂ ਸੋਊ ਦੇਇ ਉਤਰਿ
ਹਰਿ ਬਿਨ ਕਤਹੂੰ ਨ ਛੋਟਿ।੧।ਰਹਾਊ

ਦੀਰਘ ਦੋਖਨ ਕੀ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਬਾਂਧਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਿ
ਜੋ ਹਮਰੇ ਅਪਰਾਧ ਬਿਚਾਰਹੁ, ਤਉ ਕਬਹੂੰ ਨ ਆਵਤ ਤੋਟਿ । ੨ ।
ਸਾਚ ਕੋ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਸੁਪਨੰਹਰਿ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨਿਓ ਖੋਟਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਹੁ, ਤੈ ਪਤਤਿ ਉਧਾਰੇ ਕੋਟਿ । ੩ ।

੧੦੨

ਕਰਿ ਮਨ ! ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਕਾਮ ਕਲੇਸ਼ ਕਪਟ ਕੋ ਪਰਿਹਰਿ
ਚਲਤੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਬਿਬੇਕ ਸਾਧੂ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਰਾਖੋ ਚੀਤਿ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਦਵੀ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤਿ । ੨ ।
ਸਹਜ ਕਲਾ ਉਨਮਨ ਮਤਵਾਰੀ ਤੁਰੀਆ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਅਤੀਤ
ਗਗਨ ਮਗਨ ਹੋਇ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ, ਅਦਭੁਤਿ ਅਵਗਤਿ ਗੀਤ । ੩ ।
ਜੋ ਕਹਤਾ ਸੋ ਕਹਨੀ ਰਹਤਾ ਤਉ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਮਿਲਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬਿਛੁਰਹਿ ਤੇਊ ਮਿਲੈਂਗੇ ਮੀਤ । ੪ ।

ਮਾਰੂ

੧੦੩

ਤੁਮ ਸੁਨੀਅਹੁ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁਰਾਇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ
ਹਉ ਆਇਓ ਤਵ ਸਰਨਾਇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।
ਜਗਨਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਜਗਤਿ ਪਤਿ ਜੀਆਂ ਕੀ ਜਲਨਿ ਮਿਟਾਇ
ਪਗ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਬੇੜੀ, ਤਾਂਤੇ ਲੇਹੁ ਛਡਾਇ । ੧ ।
ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਚੰਚਲ ਦਹਦਿਸ ਕਉ ਦਉਰੇ ਕਬਹੂੰ ਪਲ ਨਾ ਠਹਰਾਇ
ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਜਿਉਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਵੈ, ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਉਂ ਬਿਲਲਾਇ । ੨ ।

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਜਗ ਮਾਹਿ ਕਹਾਇਓ ਕੀਨੇ ਪਾਪ ਦੁਰਾਇ
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਿ ਅਵਗੁਨਿ ਮੇਟ ਮਿਲਾਇ । ੩ ।

ਜੇਤੇ ਕੁਟਿਲ ਕਰਮਿ ਜਗਿ ਭੀਤਰਿ ਤੇ ਸਭ ਮੇਰੇ ਭਾਇ
ਓਟਿ ਤਿਹਾਰੇ ਨਾਮ ਕੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ । ੪ ।

੧੦੫

ਬਾਜੈ ਮਾਰੂ ਹਰਿਜਨ ਜੂਝਹਿੰ
ਸੁਰਤਿ ਨਿਰਤਿ ਕਰਿ ਆਪ ਪਛਾਨੈ ਤਾਂਕੋ ਹਰਿ ਪਦੁ ਸੂਝਹਿੰ । ਰਹਾਉ ।

ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਬਿਡਾਰੈ ਪਾਂਚ ਦੂਤ ਘਟਿ ਮਾਂਹੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਂ ਐਸੀ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਨਿਰਭਉ ਸ਼ੰਕਾ ਨਾਹੀਂ । ੧ ।

ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਏਕੋ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਸਾਰੈ
ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤਿ ਧਾਰੈ । ੨ ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ
ਜਗ ਜੀਵਨ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਸਭ ਤੇ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੈ । ੩ ।

ਮਨ ਪਰਗਾਸਿ ਦੁਰਾਸਿ ਸਕਲ ਤਜਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ
ਸੋ ਜੋਧਾ ਪਰਵਾਣੁ ਜਗਤਿ ਮਹਿ ਸਾਧੂਜਨ ਜੀਤਿ ਜਾਵੈ । ੪ ।

੧੦੬

ਅਸਾਡੇ ਸੱਜਣਾ ਵੇ ਅਸਾਂ ਕੂੰ ਤੂੰ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਨਾ ਕਰਿ ਦੂਰਿ
ਅਸਾਂ ਕੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਹਿ ਹਜ਼ੂਰਿ
ਪੰਜੀ ਚੋਰੀਂ ਵੇੜਿਆ ਮੈਨੂੰ ਰਹਣਿ ਨ ਦੇਨਿ ਹਜ਼ੂਰਿ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਅਸਾਂ ਕੂੰ ਆਨਿ ਨ ਆਸਰਾ ਮਤ ਅਉਗਣਿ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ
ਲੜ ਵੈਸਾਉ ਸਾਈਆਂ ਮੈਨੂੰ ਭੈਜਲੁ ਲੁੜਨਿ ਨ ਦੇਇ । ੧ ।

ਜਾਂ ਤੂੰ ਸੱਜਨ ਅਸਾਂ ਵਲ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਸੱਜਣ ਸਭ ਕੋਇ
ਜਾਂ ਤੂੰ ਵਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸੱਜਣ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ । ੨ ।

ਕੇਤੇ ਪਤਿਤ ਜਗਿ ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮਾਲਿ ਸਮਾਲਿ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਿ, ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ । ੩ ।

੧੦੭

ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਪਤਿਤ ਹੋਂ ਜੀ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸੁਆਮੀ
ਤੁਮ ਸੋ ਕਹੀ ਕਪਟਿ ਕੀਏ ਤੁਮਹੋਂ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ । ਰਹਾਉ ।

ਸਿੰਮਲ ਕੇ ਫਲਿ ਨਿਰਖਿ ਨਿਰਖਿ ਹਰਖ ਹੁਆ ਸੂਆ
ਉਨਿ ਚਿੰਚ ਜਬ ਚਲਾਈ ਤਬ ਨਿਕਸਿ ਗਇਓ ਰੂਆ । ੧ ।

ਜਿਨ ਜਿਨ ਸੋਂ ਬੇਮੁਖਿ ਹੋਇ ਬੁਰੇ ਬੋਲ ਬੋਲੈ
ਤੇਊ ਤੇਊ ਤਬ ਆਇ ਫਿਰੈਂ ਡਗਮਗਾਇ ਡੋਲੈ । ੨ ।

ਮੇਰੀ ਚਰਮਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਕਸੂਲੇ
ਤੁਮਰੋ ਭਜਨੁ ਭੂਲਿ ਗਇਓ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭਰਮ ਭੂਲੇ । ੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਭੂਲਿ ਕੈ ਕਹਾਇਓ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੈਂ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਆਇਓ । ੪ ।

੧੦੮

ਪੰਧਿ ਦੁਹੇਲੜੇ ਜਾਣਾ
ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜ ਮੂੜ੍ਹ ਅਜਾਣਾ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪਿ ਨ ਜਪਿਓ ਦਾਰਾ ਸੁਤ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ
ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਮਿਠਿਆਈ ਖਾਧੀ ਮਹੁਰਾ ਹੋਇਕੈ ਧਾਣਾ । ੧ ।

ਚਾਰਿ ਦਿਹ ੜੇ ਕੂੜੀ ਦੁਨੀਆ, ਕੇਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈਂ ਮਾਣਾ
ਕੂੜ ਕੁਟੰਬ ਕੀ ਫਾਹੀ ਫ਼ਾਥੋਂ, ਉਣਦਾ ਸੈਂ ਤਾਣਾ ਬਾਣਾ । ੨ ।

ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਚੰਗਾ ਲੋੜੇਂ, ਪਕੜੇ ਰਾਹਿ ਨਿਮਾਣਾ
ਮੀਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਤੇ ਸੁਲਤਾਨਾਂ, ਸਭਨਾਂ ਏਹੁ ਟਿਕਾਣਾ । ੩ ।
ਇਹ ਘੜੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਵਤ ਨ ਧਰੀਆਂ ਮੁੜਿ ਕਰਿ ਸਮਝਿ ਇਆਣਾ
ਭੂਲਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਆਵੈ ਸੋ ਭੀ ਸਾਹਿਬ ਭਾਣਾ । ੪ ।
ਸਾਰੀ ਉਮਰਿ ਗਵਾਈਆ ਈਵੇਂ, ਗਫਲਤਿ ਨਾਲਿ ਬਿਹਾਣਾ
ਬੇਲੀ ਤੇਰਾ ਕੋਇ ਨ ਹਰਿ ਬਿਨੁ, ਜਮ ਪਕੜਿਆ ਪਛੁਤਾਣਾ । ੫ ।
ਹੋਰੁ ਜਤਨੁ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨ ਚਲਦਾ ਮੁੜਿ ਮੁੜਿ ਸਰਣੀ ਆਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ, ਸਾਚੁ ਕੀ ਬਾਤਿ ਬਖਾਨਾ । ੬ ।

੧੦੯

ਭਇਆ ਦੀਵਾਨਾ ਸਿਆਮ ਕਾ, ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਈ
ਅਕਲ ਬਿਕਲ ਬਾਤਾਂ ਕਰੈ, ਕੋਈ ਸਮਝੈ ਭਾਈ । ਰਹਾਉ ।
ਆਠਿ ਪਹਰ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹਿ, ਮੈਂ ਸਰਪਰ ਮਰਨਾ
ਯਹ ਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿ ਰਹੀ, ਕਿਛ ਜਾਇ ਨ ਕਰਨਾ । ੧ ।
ਤਾਂ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਓੜਿ ਨਿਬਾਹੈ
ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ ਜਗਿ ਰਹੈ, ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਚਾਹੈ । ੨ ।
ਤਾਂ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ; ਜਉ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ
ਹੋਰ ਸਿਆਣਪ ਛਾਡ ਕੈ, ਗੁਰ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ । ੩ ।
ਤਾਂ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ, ਜੁ ਕਹਹਿ ਸੁ ਕਰਣੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ ਫਿਰ ਜਨਮੁ ਨ ਮਰਣੀ। ੪ ।

੧੧੦

ਪੀਆ ਪਿਆਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਮਤਵਾਰਾ ਬੋਲੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਰਚਿ ਰਹਿਆ; ਅਨ ਕਤਹੂੰ ਨ ਡੋਲੈ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮਾਇਆ ਦੀਜੈ ਰੰਗੁਲੀ, ਜਾਂ ਜਾਂ ਜਗ ਮਾਹੀ
ਜਾ ਮਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ, ਜਗਿ ਰਹਿਣਾ ਨਾਹੀ । ੨ ।

ਜਾਂ ਐਥਹੁੰ ਉਠਿ ਚਲਨਾ, ਕਿਛੁ ਅਵਧ ਨ ਤੇਰੀ
ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰੀਐ, ਤਜਿ ਹਉਮੈ ਢੇਰੀ । ੩ ।

ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਭਰਮਿਆ, ਤਬ ਮਾਨਸ ਹੂਆ
ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਭਰਮਸੀ, ਜੋ ਜੀਵਤ ਮੂਆ । ੪ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਨੈ, ਜਿਨਿ ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ
ਸਾਧੂਜਨ ਪਾਵਨ ਕੀਏ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ । ੪ ।

ਕਿਦਾਰਾ

੧੧੧

ਲੜਿਕਿਆ ਮਨੂਆ ! ਸਮਝਿ ਸੁਮਾਰਗਿ ਚਲ ਵੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਹਰਿ ਜਪੁ ਲੀਜੈ ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੈ ਬਿਖੁ ਪਰਹਰੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ
ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸਾਚ ਪਤੀਜੈ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ਨਿਰਮਲੁ ਵੇ । ੧ ।

ਮੀਠੇ ਗੁਣ ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰਿ ਜੀਕੇ, ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵਰ ਸਗਲੂ ਰਸ ਫ਼ੀਕੇ
ਮਹਾਂ ਕਠਨ ਮਾਇਆ ਸੋ ਨੀਕੇ ਕੁੰਡਲ ਤੈਂ ਨੀਕਲੁ ਵੇ । ੨ ।

ਭਾਜਿ ਪਰਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾਂ, ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨ ਪਾਰਿ ਨ ਪਰਨਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨੀ ਲਗਿ ਤਰਨਾਂ ਮਹਾਂ ਕਠਨ ਭੈਜਲੁ ਵੇ । ੩ ।

ਸਭ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲਾ, ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੀਆ ਸੋਈ ਘੂਲਾ
ਦਖੀਅਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਇ ਬਗੂਲਾ, ਬਪੁ ਨਿਰਮੂਲਾ ਛਲੁ ਵੇ । ੪ ।

ਤੇ ਉਧਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ, ਬੂਡੇ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹੂਣੇ ਪ੍ਰਾਨੀ
ਹਰਿ ਬਿਨ ਹਾਰਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ, ਮਾਇਆ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਵੇ । ੫ ।

ਇਹ ਅਵਸਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੈ, ਕਾਰਜ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਸਵਾਰੈ
ਜੀਤਿ ਚਲੈ ਫੁਨਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹਾਰੈ, ਐਸਾ ਪਾਸਾ ਢੂਲ ਵੇ । ੬ ।

ਜੈਸਾ ਤੇਰਾ ਭਾਉ ਤੈਸੀ ਸਿਧਿ ਹੋਈ, ਸਮਝੈ ਜਨ ਬਡਭਾਗੀ ਕੋਈ
ਜੈਸੀ ਤੈਂ ਖਲਿ ਖੇਤੀ ਬੋਈ, ਪਾਵਹਿੰਗਾ ਸੋਈ ਫਲ ਵੇ । ੭ ।

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸਿ ਉਪਾਏ, ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਦੀਪੁ ਦਿਖਾਏ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤ੍ਰ ਬਣਾਏ ਐਸਾ ਰਾਮ ਸਬੱਲੁਵੇ । ੮ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖੀ ਸੁਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ, ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਸੁਖ ਰਾਸੀ
ਸੁਆਸ ਗਿਰਾਸ ਸਿਮਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਰਹੁ ਇਕ ਪਲ ਵੇ । ੯ ।

ਹੋਇ ਰਹੁ ਸਗਲਿ ਜਗਤ ਤੇ ਨਿਆਰਾ, ਪਰਹਰਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ
ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ, ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਰਲ ਵੇ । ੧੦ ।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤਿਆਂ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ, ਕਬਹੂੰ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਨ ਆਇਆ
ਬਹੁੜਿ ਸਮਝੁ ਭਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਆ, ਪਰਹਰੁ ਪਾਪੁ ਪਟਲੁ ਵੇ । ੧੧ ।

ਆਗੈ ਹੋਇ ਨ ਪਾਛੈ ਹੂਆ, ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸਮਸਰਿ ਨਹੀ ਦੂਆ
ਬਾਂਧਿਆ ਜਿਉਂ ਨਲਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ, ਇਉਂ ਪਚਿ ਮੂਆ ਖਲੁ ਵੇ । ੧੨ ।

ਮੈਂ ਤੁਝ ਕਉ ਬਹੁਬਿਧਿ ਸਮਝਾਇਆ, ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਪਸਰੀ ਜਗ ਮਾਇਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿਜਸ ਗਾਇਆ, ਪਾਇਆ ਰਾਜ ਅਟਲ ਵੇ । ੧੩ ।

੧੧੨

ਅਪੁਨਾ ਬਿਰਦੁ ਨ ਬਿਸਾਰੀਐ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ
ਕ੍ਰਿਪਨ ਅਕਿਰਤਘਨੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ ਕੀਜੈ
ਕਿਰਪਾ ਕਟਾਖ ਨਿਹਾਰੀਐ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਲਾਜ ਅਕਾਜਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਧਾਰੀਐ
ਭਰਮਿ ਭੂਲਿਓ ਡਾਕਨਿ ਡਹਕਾਇਓ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਦੂਰਿ ਨ ਡਾਰੀਐ । ੧ ।

ਮੋ ਸੇ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਹੂਆ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜੇ ਜੀਤੁ ਜੀਉ ਪਤ੍ਤਾਰੀਐ
ਪਤਤਿ ਪਾਵਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰਿਆ ਹਉਂ
ਮੇਰਾ ਅਪਰਾਧਿ ਨਿਵਾਰੀਐ ।੨।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਦੀਜੈ ਦੂਖ ਭੰਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸੋ ਬਾਂਧਿ ਨ ਮਾਰਿਐ
ਮੈਂ ਕਪਟੀ ਮੇਰੋ ਨਾਮ ਸਾਧੂਜਨ, ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਕਉ ਪਾਜੁ ਉਘਾਰੀਐ ।੩।

ਭੈਰਉ

੧੧੩

ਹਰੀ ਰਾਮੁ ਹਰੀ ਰਾਮੁ ਹਰੀ ਰਾਮੁ ਹਰੀ
ਹਰੀ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਟੇਵ ਪਰੀ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਹਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਹੀਐ
ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਹਨੇ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਰਹੀਐ ।੧।

ਹਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਰਾਮ 'ਪ੍ਰਾਣ ਹਮਾਰੇ
ਹਰੀ ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਨਨ ਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ।੨।

ਹਰੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰਵਣਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨੈਨਾਂ
ਹਰੀ ਰਾਮ ਹਿਰਦੈ ਹਰੀ ਰਾਮ ਬੈਨਾ ।੩।

ਹਰੀ ਰਾਮ ਪਸਰਿ ਰਹੇ ਅੰਗ ਅੰਗੈ
ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇ ।੪।

ਹਰੀ ਰਾਮ ਜਨ ਕਉ ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਨਾ
ਹਰੀ ਰਾਮ ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਭਉ ਕੀਨਾ ।੫।

੧੧੪

ਨਾ ਹਮ ਕਾਹੂੰ ਕੇ ਨ ਕੋਈ ਹੈ ਹਮਾਰਾ
ਕਾਹੇ ਕਉ ਕੀਜੈ ਬੀਰਾ ਕਪਟੁ ਪਸਾਰਾ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧੁਪ ਸੁਤ ਦਾਰਾ
ਰਿਣ ਸਨਬੰਧ ਮਿਲੈ ਦਿਨ ਚਾਰਾ ।੧।

ਮਾਇਆ ਜੋਰਿ ਕੀਆ ਜੰਜਾਰਾ
ਛਾਡਿ ਚਲੈਗੋ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰਾ ।੨।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚ ਸ਼ਬਦ ਬੀਚਾਰਾ
ਠਗਿ ਬਾਜੀ ਸੁਪਨਾ ਸੰਸਾਰਾ ।੩।

ਹੋਇ ਰਹੁ ਸਗਲ ਜਗਤ ਤੇਂ ਨਿਆਰਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਭਜਿ ਲੈ ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਆਰਾ ।੪।

੧੧੫

ਮਸਤੁ ਭਇਆ ਅਲਮਸਤੁ ਭਇਆ;
ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇਓ, ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਕੋ ਜਸ ਗਾਇਓ
ਮਤਿ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ,
ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ।੧।

ਮਰਣ ਜੀਵਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤਿਆਗੀ; ਮਨ ਕੀ ਲਿਵ ਮਨ ਹੀ ਸੋ ਲਾਗੀ
ਮਰਮੀ ਹੋਇ ਸੁ ਇਸ ਪਦ ਬੂਝੈ, ਮਰਮੁ ਪਛਾਣਹਿ ਬਿਨ ਨਹੀਂ ਸੂਝੈ ।੨।

ਮਥਿ ਕਾਢਿਓ ਯਹ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਮਨ ਮਾਨੇ ਮਨ ਹੀ ਭਗਵਾਨ
ਮਨ ਮਨਸਾ ਕਾ ਜਾਨਿਓ ਭੇਉ;
ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ।੩।

ਮਜਨ ਕੀਆ ਸੁਧਾਸਰਿ ਮਾਹੀ, ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਪਵੀਤ ਸਦਾਹੀ
ਮਲ ਦੁਰਮਤਿ ਕੋ ਕੀਨੋ ਨਾਸ, ਮਗਨ ਤਹਾਂ ਸਾਧੂਜਨ ਦਾਸ ।੪।

੧੧੬

ਮੈਂ ਜਾਚਕੁ ਜਗਦੀਸ਼ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਾਚਉਂ
ਬੂਢਰੋ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਘੁੰਘਰੂ ਬਾਧਿ ਨਾਚਉਂ
ਮਹਾਰਾਜ ਘੁੰਗਰੂ ਬਾਂਧ ਨਾਚਉਂ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕ੍ਰਾਂਤ ਕੀ ਭਈ ਅਵਰੁ ਭਾਂਤਿ ਦਾਂਤਿ ਕੂਚ ਕੀਨਾ
ਜਿਹਬਾ ਥਥਰਾਤ ਕਫਨ ਕੰਠ ਰੋਕੁ ਲੀਨਾ । ੧ ।

ਸੁਚ ਅਸੁਚ ਨ ਸਮਝ ਸਾਕਉਂ ਸੁਧ ਬੁਧ ਬਿਸਰਾਨੀ
ਕਬਹੂੰ ਕਬਹੂ ਨੈਨ ਤੇ ਢਲਕ ਪਰਤ ਪਾਨੀ । ੨ ।

ਥੋਰਾ ਥੋਰਾ ਡੋਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਸੁਨਤੋ ਹੋਂ ਉਚੇਰੋ
ਭਗਤ ਭਗਤ ਜਗਤਿ ਬੀਚਿ ਕਹੀਅਤ ਹੋ ਤੇਰੋ । ੩ ।

ਕੀਨੇ ਹੈ ਬਿਕਾਰ ਕਈ ਕਹਾਂ ਲਉ ਬਖਾਨਉਂ
ਪਤਤਿ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਓ ਅਪਨੋਂ ਬਿਰਦੁ ਬਾਨੋ । ੪ ।

ਜ਼ੈਸੇ ਗਜਰਾਜ ਗ੍ਰਸਿਓ ਤੰਦੂਏ ਕੀ ਤੰਤੀ
ਤੈਸੇ ਮਨ ਮਾਇਆ ਨੇ ਗ੍ਰਸਿਆ ਅਨਕ ਭੰਤੀ । ੫ ।

ਅਤਿ ਅਨਾਥ ਕੋ ਸਨਾਥਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ
ਭੈਜਲਾ ਮੈਂ ਬਹਿਓ ਜਾਤ ਤਾਂਤੇ ਕਾਢਿ ਲੀਜੈ । ੬ ।

ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਕਹਾਂ ਕਹੋਂ ਰਸਨਾ ਮੋਹਿ ਥੋਰੀ
ਦੀਨ ਕੇ ਦਇਆਲ ਨਾਥ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਮੋਰੀ । ੭ ।

ਭੇਖ ਦੇਖ ਬਖਸਿਓ ਤਉਂ ਮੋ ਸਾ ਪਤਿਤੁ ਸੀਝੈ
ਬੂਢਰੇ ਬਿਕਰਾਲ ਊਪਰਿ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਕਉਣੁ ਰੀਝੈ । ੮ ।

ਤੁਮਰੇ ਆਗੈ ਕਹਾਂ ਕਹੋ ਤੁਮਹੋਂ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਸੁਆਮੀ । ੯ ।

੧੧੭

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛਾਡਉ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਕਉ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ। ।ਰਹਾਉ \

ਭਾਵੇਂ ਸਕਲ ਜਗਤ ਮੋਕਉ ਤਿਆਗਹਿ
ਸਾਚ ਸਮਾਧਿ ਮੋਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲਾਗਹਿ ।੧।

ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਜੌ ਧਨ ਜੋਰਉ
ਤਉ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਉ ।੨।

ਜਉ ਤੁਮ ਨਗਨ ਕਰਉ ਜਗ ਮਾਹੀ
ਭਗਤਿ ਭਗਤ ਜਨ ਛਾਡੋ ਮੈ ਨਾਹੀ ।੩।

ਦੂਖ ਸੂਖ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧਉ ਸੁਆਮੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ।੪।

੧੧੮

ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠੜੋ ਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੋ ਪੀਵੈ
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਨ ਜੀਵੈ ਰੇ ਜੀਵੈ ।੧। ਰਹਾਉ

ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪੂਜਾ
ਏਕਾ ਏਕੀ ਟੇਕਾ ਟੇਕੀ ਦੂਰਿ ਰੇ ਦੂਜਾ ।੧।

ਕਬਹੂੰ ਨ ਸੋਵੈ ਜਨ ਜਾਗੈ ਰੇ ਜਾਗੈ
ਅਚਰਜੁ ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗੈ ਤੇ ਆਗੈ ।੨।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਰਿਓ ਬਿਰਦੁ ਰੇ ਜਾਂਕੋ
ਐਸੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾਂ ਬਰਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ ਕਾਂਕੋ ।੩।

ਸਹਿਜ ਸਮਾਧਿ ਲਾਗੀ ਤਿਆਗੀ ਰੇ ਮਾਇਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਾਤਿ ਬੂਝੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੇ ਰਾਇਆ । ੪ ।

੧੧੯

ਮੇਰੋ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਿਉਂ ਲਾਗਉਂ ਰੰਗ
ਜਬ ਤੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਓ ਸਾਧੂਸੰਗ । ੧ ।

ਪਰਪੰਚਨ ਮਾਇਆ ਪਰਹਰੀ
ਮਨਬਸਿ ਰਹਿਓ ਅਨਦਿਨ ਨਰਹਰੀ । ੧ ।

ਪਰਲੋ ਕੀਏ ਦੁਇ ਪਖ ਪੁੰਨ ਪਾਪੁ
ਜਾਂ ਕੋ ਜਗ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਵਰੁ ਸਰਾਪੁ । ੨ ।

ਗਤਿ ਗਦਗਦ ਆਵਰ ਬਾਵਲੀ
ਉਰ ਉਮਗ ਉਠਤਿ ਰੂਮਾਵਲੀ । ੩ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਗਤਿ ਅਤਿ ਅਨੂਪ, ਸਾਧੂਜਨ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਰੂਪ । ੪ ।

੧੨੦

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧਾਂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ
ਮੋਕਉ ਭਰਮ ਤੇਂ ਰਾਖਹੁ ਗੋਪਾਲਰਾਇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮਨ ਚੰਚਲ ਦਹਦਿਸਿ ਧਾਵਤਾ, ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਜਿਉਂ ਨ ਅਘਾਵਤਾ
ਮਨ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਪਾਵਤਾ, ਤੇਰਾ ਜਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪੁਕਾਰਿ ਸੁਣਾਵਤਾ । ੧ ।

ਬਿਖਿ ਬਿਖਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰਿ, ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਂਹੀ ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ
ਤਿਸ ਭੀਤਰਿ ਬਹਿਆ ਜਾਤ ਹੋਂ, ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮ ਆਗੇ ਬਿਲਲਾਤ ਹੋਂ ।੨।

ਪ੍ਰਭੁ ਐਸੀ ਕਰੁਣਾ ਧਾਰੀਐ, ਮੇਰਾ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣ ਨ ਬੀਚਾਰੀਐ
ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਤਾਰੀਐ, ਜਨ ਆਇਆ ਸ਼ਰਨਿ ਤਿਹਾਰੀਐ । ੩ ।

ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਟਉ ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ
ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਲਾਗੈ ਸਾਚ ਧਿਆਨਿ
ਰਸਨਾ ਨਿਰਮਲੁ ਜਸ ਗਾਵਹੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਹੀ। ੪।

੧੨੧

ਚਲੁ ਰੇ ਮਨ ਜਾਈਐ ਖੇਲਨਿ ਫਾਗਿ
ਸੰਤਨਿ ਸਿਉਂ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਸਿ, ਘਰਿ ਗਾਵਤਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤੁ ਰਾਗੁ।੧।

ਜਹਾਂ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਰਬਾਬ ਜੋਰ, ਤਹਾਂ ਘੁੰਘਰੂਓਂ ਕੀ ਘਨਕਘੋਰ
ਜਹਾਂ ਕੁੰਕਮ ਅਗਰ ਉਡੈ ਗੁਲਾਲ, ਉੱਚਰ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਗੁਪਾਲ। ੧।

ਉਪਜੀ ਘਟ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ, ਗੁਨ ਗਾਵਤਿ ਬਿਮਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਿ
ਤਹਾਂ ਬਿਆਪਿਤ ਨਾਹਿਨ ਹਰਖ ਸੋਗ
ਸਾਧੂਜਨ ਭਗਤ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਗ। ੨।

੧੨੨

ਹਿੰਡੋਲ ਕਾਫੀ

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਸੰਮਾਲ ਵੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀਜੀਐ
ਜੀਆ ਮੈਂ ਡੜਿਆ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀਜੀਐ। ੧। ਰਹਾਉ।

ਸੋਈ ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਵੇ ਕਦੇ ਅਨੇੜ੍ਹਾ ਨ ਥੀਵੇਂ। ੧।
ਜਲ ਥਲ ਊਭ ਪਇਆਲਿ ਵੇ, ਪੂਰ ਰਹੇ ਸਰਬੱਤੁ ਮੈਂ। ੨।

ਚਲੀਏ ਨਿਰਮਲ ਚਾਲ ਵੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬੈਸੀਐ। ੩।
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲ ਵੇ ਸਾਸ ਕੇ ਸੂਤ ਪਰੋਈਐ। ੪।
ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਜੰਜਾਲ ਵੇ ਜਮ ਕੰਕਰ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਦੇ।੫।

ਇਕ ਨ ਚਲੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵੇ, ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਗਰਬਿਓ । ੬ ।
ਜਮ ਦੀ ਕਉਣ ਮਜਾਲ ਵੇ ਤੇਰਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੇ । ੭ ।

ਤੇਰਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਰਵਾਲ ਵੇ
ਨਿਵ ਨਿਵ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ । ੮ ।

ਪੀਚਨ ਚਰਨ ਪਖਾਲ ਵੇ ਹੋਇ ਸਰੀਰ ਸੁ ਪਾਵਨਾ । ੯ ।
ਕਾਫੀ ਰਾਗਨ ਨਾਲਿ ਵੇ ਉਮਗੁ ਉਮਗੁ ਜਸ ਗਾਈਐ । ੧੦ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਤਾਲ ਵੇ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਨਾਚੀਐ । ੧੧ ।
ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲ ਵੇ, ਤੋਟ ਨ ਕਬਹੂੰ ਆਵਸੀ । ੧੨ ।
ਸੋਈ ਪਾਸਾ ਢਾਲ ਵੇ, ਜਿਤ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕੁ ਜੀਤੀਐ । ੧੩ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵੇ, ਖ਼ਾਲਕ ਖਾਲੀ ਨ ਕਰੈ । ੧੪ ।

ਸਾਰੰਗ

੧੨੩

ਮੋਹਿ ਚਿੰਤਾ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਕੀ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਜਾਨੈ ਬਿਧਿ ਮਰਮ ਕੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੋਇ ਬਿਖਿਆ ਸੋ ਬਾਧਹਿ ਬਾਤਿ ਬਖਾਨਹਿ ਭਰਮ ਕੀ
ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਏ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਦੇਖੈਂ ਕਾਂਇਆ ਕਾਚੇ ਚਰਮ ਕੀ । ੧ ।

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਮੁਖ ਬਡੇ ਬਿਸ਼ਰਮ ਕੀ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਆਂਚ ਨ ਲਾਗੈ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਕਰਮ ਕੀ । ੨ ।

੧੨੪

ਮੈਂ ਚਾਕੁਰ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਾ ਬਾਗਾ ਪਹਿਰਉਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਾ । ੧ ।

ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ ਬਿਰਧਿ ਬਲੁ ਹਾਰਿਓ ਕਾਂਪਨਿ ਲਾਗੋ ਸੀਸ ਕਾ
ਅਬ ਕੈਸੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਉਂ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ,
ਨਾਂਹਿ ਸਰੀਰੁ ਕਸੀਸ ਕਾ ।੧।

ਜਨਮੁ ਪਾਇਕੈ ਕਰਮ ਨ ਕੀਨੋ ਨ ਕਾਹੂ ਕੀ ਰੀਸ ਕਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਹੈ; ਬਸਿ ਭਇਓ ਬਰਸ ਤੇਤੀਸ ਕਾ ।੨।

੧੨੫

ਹਮ ਆਏ ਹੈਂ ਸਰਨਿ ਦਇਆਲ ਕੀ
ਬਿਖਿ ਬਿਖਿਆ ਸਭ ਮਨ ਤੈਂ ਤਿਆਗੀ,
ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੰਜਾਲ ਕੀ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਕਵਨੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਾਨੇ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਹਾਲ ਕੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰੋਂ ਤਾਂ ਮਿਟ ਜਾਏ ਮਨ ਤੇ, ਲਹਰੈ ਪਾਂਚ ਬੈਤਾਲ ਕੀ ।੧।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਸਭ ਸਿਰਿ ਚੀਰੀ ਕਾਲ ਕੀ
ਅਉਸਰ ਜੀਤਿ ਚਲੇ ਬਡਿਭਾਗੀ, ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਕੀ ।੨।

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਜੈ, ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਸੰਤਨਿ ਚਾਲ ਕੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਾਟਉ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਕੇ ਜਾਲ ਕੀ ।੩।

੧੨੬

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ
ਪਿੰਗੁ ਚੜੈ ਪਲ ਮੈਂ ਪਰਬਤ ਪਰ,
ਗੂੰਗ ਸਕਲ ਪਿੰਗੁਲ ਪੜੈ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਤੀਨ ਲੋਕ ਅੰਧੁਲੇ ਕੋਂ ਸੂਝੈਂ ਨਿਰਧਨ ਕਉਂ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਫੁਰੈ
ਜਿਹ ਮੁਖ ਕਉ ਕੋਈ ਮੁਖ ਨ ਲਗਾਵੈ,
ਸੋਈ ਮੁਖੁ ਹਰਿ ਸਨਮੁਖੁ ਜੁਰੈ ।੨।

ਦਰੋਪਤੀ ਨਗਨਿ ਕਰਨ ਨਹੀ ਦੀਨੀ ਦੁਰਜੋਧਨ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮਰੈ ।
ਕਿਆ ਬਪੁਰੀ ਗਨਕਾ ਅਪਰਾਧਨਿ ਸੂਆ ਪੜਾਵਤਿ ਉਧਰੈ ।੨।
ਧ੍ਰੂ ਧਰ ਧਿਆਨ ਧਰਨੀਧਰਿ ਧਿਆਇਓ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ
ਜਾਂਕੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਰਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਜ ਕਰਤ ਕੈਸੇ ਟਰੈ ।੩।
ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਨਰਹਰਿ ਬਪੁ ਧਾਰਿਓ ਭਗਤਿ ਅਧੀਨ ਬਿਰਦੁ ਪਰੈ ।
ਹਰਿਨਾਖਸ ਹਰਿ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰਿਓ,
ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਭੈ ਹਿਰੈ ।੪।
ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਸੁਰਹੀ ਜਿਵਾਈ ਮਹਾਂ ਕਠਨੁ ਭੈਜਲੁ ਤਰੈ
ਜਾਕੋ ਪ੍ਰਭ ਐਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੋ ਸਾਧੂਜਨ ਕਿਉਂ ਡਰੈ ।੫।

੧੨੭

ਕਿਆ ਤੂੰ ਚਮਰ ਪਰਿਓ ਹੈਂ ਭਰਮੁ ਕੋ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਬਿਨੁ ਕਵਣ ਜਾਨੈ ਮੇਰੇ ਮਰਮ ਕਉ ।੧। ਰਹਾਉ ।
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਏ ਤੋ ਲਾਗੂ ਚਰਮ ਕਉ
ਅਜਹੂੰ ਕਛੂ ਨ ਗਇਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਭਾਜ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨ ਕਉ ।੧।
ਜਿਨਿ ਕਉ ਤੂੰ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਮੇਰੇ ਸੋ ਚਾਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮਰਨ ਕਉ
ਭੂਲੇ ਭਉਂਦੂ ਭਗਤਿ ਬਿਸਾਰੀ ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਨਿਓ ਜਨਮ ਕਉ ।੨।
ਰਿਣ ਸਨਬੰਧੀ ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਕਾਹੇ ਡੂਬਾ ਸ਼ਰਮ ਕਉ
ਸਾਧੂਜਨ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਜਬ ਜੀਤਿ ਲਇਓ ਸਭ ਕਰਮ ਕਉ ।੩।

੧੨੮

ਮਰਨ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ ਅਭਿਮਾਨੀ !
ਸੁਪਨੈ ਨੋ ਤੂੰ ਨਿਹਚਉ ਜਾਣਿਆ,
ਝੂਠ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸਾਚਿ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੈ ਅਬ ਘੜੀ ਕਾਲ ਲਗਾਵੈ ਕਾਨੀ
ਜੋਟੀ ਜੋਈ ਤਰੇ ਸੰਗਿ ਚਲੈਗੋ ਜੋ ਜੋ ਤੈ ਕਰਤੂਤਿ ਕਮਾਨੀ । ੧ ।

ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੇ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਕਬਹੂੰ ਨ ਭਜਿਓ ਰੇ ਅਗਿਆਨੀ
ਕੋਟਿ ਪਤਿਤ ਕੋ ਕੀਓ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ, ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਾਨੀ । ੨ ।

੧੨੯

ਘੜੀ ਘੜੀ ਬਾਜਤਾ ਘੜੀਆਲ, ਘੜੀ ਘੜੀ ਬਾਜਤਾ ਘੜੀਆਲ
ਅਉਧ ਤੇਰੀ ਨਿਕਟਿ ਆਵਹਿ, ਸਾਸ ਗਿਨਤਾ ਕਾਲ । ਰਹਾਉ ।

ਭਲਾ ਕਰੈਂ ਤਾਂ ਤਿਆਗ ਮਨ ਤੇ, ਕੂੜ ਕਪਟ ਜੰਜਾਲ
ਸੰਗਿ ਯਹ ਤੋ ਚਲੈ ਨਾਹੀ, ਦੇਹਿ ਮੰਦਰ ਮਾਲੁ । ੧ ।

ਸੀਲ ਧਰਮ ਸੰਤੋਖ ਅਪੁਨਾ, ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਤੁਝੈ ਮਿਲਤਾ, ਜਨਮ ਮਾਣਸ ਲਾਲ । ੨ ।

ਖੋਜ ਕਰ ਗਹੁ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਕਾ, ਰਾਮ ਘਟ ਮਹਿ ਭਾਲ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਦਾਸ ਸੇਵਕ, ਦਿਆਲ ਕਰਤ ਨਿਹਾਲ । ੩ ।

ਮਲਾਰ

੧੩੦

ਬਾਦਰ ਉਮਡਿ ਆਏ ਚਹੂੰ ਓਰਿ
ਮੂਸਲ ਧਾਰੈ ਬਰਸਨ ਲਾਗੇ ਇੰਦ੍ਰ ਲਾਈ ਘਨਘੋਰ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਉਂਗਰੀ ਗਿਰ ਰਾਖਿਓ ਨਾਗਰ ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ
ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਗੋਕਲ ਅਪਦਾ ਤੇਂ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਮਾਨ ਮਰੋਰ । ੧ ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬਲ ਪਵਨ ਕੋ ਬਾਦਰ ਦੀਏਹੈਂ ਬਿਛੋਰ
ਦਾਦਰ ਨਾਦਰ ਕਰਤ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੂਕਤ ਕੋਕਲ ਮੋਰੁ । ੨ ।

ਇੰਦ੍ਰ ਕਰੀ ਤਬ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਕੁਟਲ ਕਠੋਰ
ਤੁਮ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ ਸਭਹੂੰ ਬਿਧਿ ਮੈਂ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ ਹੋਰੁ

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਤ ਬ੍ਰਿਜਬਾਸੀ ਪਾਇ ਪਰੇ ਕਰਿ ਜੋਰੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ, ਬਿਘਨ ਗਇਓ ਮੁਖ ਮੋਰੁ । ੪ ।

੧੩੧

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਆਉ ਹਮਾਰੀ ਓਰਿ
ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ
ਬਿਨਤੀ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋਰ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਨੀ ਬੂੰਦੈਂ ਬਰਸਤ, ਬਾਦਰ ਕੀ ਘਨਘੋਰ
ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਅਲਾਪਤਿ, ਬੋਲਤ ਦਾਦਰ ਮੋਰੁ । ੧ ।

ਗਹਿਰੀ ਧਾਰੈਂ ਬਰਸਨ ਲਾਗੀ, ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਤਪਤਿ ਮਿਟੀ ਸੀਤਲਤਾ ਉਪਜੀ, ਸੇਵਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ । ੨ ।

ਅਪਨੇ ਬਿਰਦੁ ਕੀ ਹਰਿ ਕਉ ਲਾਜਾ ਜਬ ਕਬ ਰਾਖੈ ਲਾਜ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਉ ਸਰਨਿ ਤਿਹਾਰੀ, ਰਾਮੁ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ । ੩ ।

ਕਾਨੜਾ

੧੩੨

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ ਹੌਂ
ਬਿਰਦੁ ਸੰਭਾਰ ਉਧਾਰ ਅਧਮ ਕਉ
ਮਾਇਆ ਨੇ ਮਹਾਂ ਮਲੀਨ ਕਰਿਆ ਹੌਂ । ੧ ।

ਮੈਂ ਪਰਪੰਚੀ ਪਤਿਤ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਰਤ ਕਰਤ ਕਬਹੂੰ ਨ ਡਰਿਆ ਹੋਂ
ਏਕ ਰੋਮ ਰੀਤੋ ਨਹੀ ਰਾਖਿਓ ਨਖ ਸਿਖ ਲੌਂ ਅਪਰਾਧਿ ਭਰਿਆ ਹੋਂ । ੧

ਲੇਹੁ ਛੁਡਾਇ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸੋਂ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਮਰਿਆ ਹੋ
ਸਾਧੂਜਨ ਤੁਮਰੋ ਕਹੀਅਤ ਹੋ ਏਹੀ ਅਚਰਜ ਤੁਮਕੋ ਬਿਸਰਿਆ ਹੋਂ । ੨ ।

੧੩੩

ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਮਾਂਇਆ ਨੇ ਮਲੀਨ ਕਰੀ ਜੀ
ਬੇਮੁਖ ਕੀਆ ਤੁਮਰੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇਂ
ਅਨੁਬਤਿ ਕੀ ਬਾਨਿ ਪਰੀ ਜੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਰਿ ਪਰਪੰਚ ਜਗਤੁ ਪ੍ਰਬੋਧਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤੁਮਰੀ ਬਿਸਰੀ ਜੀ
ਪਾਹਨ ਪਾਪ ਸਗਲੇ ਇਕਠੇ ਕਰਿ ਤਿਨ ਸੋਂ ਕਪਟ ਕੀ ਨਉਕਾ ਭਰੀ ਜੀ

ਤਾਂਤੇ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਦੁਖਭੰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਓਟਿ ਤੇਰੀ ਪਕਰੀ ਜੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਤੁਮਰੋ ਕਹੀਅਤ ਹੋਂ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ਹਰੀ ਜੀ । ੨ ।

੧੩੪

ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਇ
ਪਾਪ ਮਿਟਾਇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਰਾਇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਜਾਂ ਪਹਿ ਜਾਇ ਕਹੌਂ ਅਪੁਨਾ ਦੁਖੁ ਅਪਨਾ ਸੋਈ ਸੁਨਾਇ
ਨਾਹਿਨ ਕੋ ਦੂਜਾ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾਇ । ੧ ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਓ ਹੈ ਬਤਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨ, ਅਨਤ ਨ ਮਨ ਠਹਿਰਾਇ । ੨ ।

੧੩੫

ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ ਕਾਮ ਨ ਆਵਤੁ
ਅੰਤਿ ਸਮੈ ਸੋਈ ਹੋਤ ਸਹਾਈ
ਜੋ ਕਛੁ ਅਬ ਕਰਤੂਤ ਕਮਾਵਤੁ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਤ
ਭਰਮਿ ਭੂਲੋ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਕਾਚੁ ਕੈ ਬਦਲੈ ਸਾਚ ਬਹਾਵਤੁ । ੧ ।

ਸੋ ਨਿਹਕੰਚਨ ਨਿਕਟਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਜਿਹ ਮਨ ਠਹਰਾਵਤੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸੰਤਨ ਪਰਿ
ਨਿਰਮਲੁ ਜਸ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤ । ੨ ।

੧੩੬

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ
ਪਾਪ ਮਿਟਾਇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭੁ
ਭੈਜਲ ਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਬੰਧਨਿ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਨਿਰਬੰਧਨਿ ਸਗਲ ਜਗਤਿ ਤੇ ਕੀਏ ਨਿਆਰੇ
ਕਰੁਣਾਨਿਧਿ ਪੂਰਨੁ ਬਿਧਿ ਕੀਨੀ ਮਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕਲੇਸ਼ ਨਿਵਾਰੇ । ੧ ।

ਸੇਵਾ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਕੀਜੈ ਜਿਹਿ ਮਿਲਿ ਪਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਲੀਲ੍ਹਾ ਪਰਿ, ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉਂ ਚਰਿਤ ਤਿਹਾਰੇ । ੨ ।

੧੩੭

ਬਿਸਰ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਬਿਰਾਨੀ
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਿ ਕੀਏ ਪਰਮੇਸਰ
ਰਸਨਾ ਉਚਰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਕਾਕਉ ਨਿੰਦਉ ਕਾਕਉ ਬੰਦਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ
ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਾਰ ਅਪਰਮਿਤਿ
ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨੀ ।੧।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਈਐ
ਪਾਵਤ ਪੂਰਨ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਹਕੰਟਕ, ਸਾਚੁ ਸਮਾਧਿ ਰਿਦੈ ਠਹਿਰਾਨੀ ।੨।

੧੩੮

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਥ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ਹਮਾਰਾ
ਤਿਹ ਸਮਸਰਿ ਕੋਈ ਅਵਰਿ ਨ ਦੂਜਾ, ਸਭ ਕੋ ਪੋਖਣਹਾਰਾ ।੧। ਰਹਾਉ

ਮੀਠੇ ਫਲ ਚਾਹੈ ਅਭਿਮਾਨੀ, ਬੀਜ ਲਗਾਵਤ ਖਾਰਾ
ਬੀਤੈਗੀ ਅਵਧ ਪਰੈ ਗੋ ਪਰਬਸ, ਦੇਹਰੀ ਤੇ ਹੋਇਗੋ ਨਿਆਰਾ ।੧।

ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਖਲਾਈ, ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਅਪਾਰਾ
ਕਤੇ ਜੀ ਆਵਹਿ ਕਤੇ ਜੀ ਜਾਵਹਿ, ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਸੋਈ ਪਿਆਰਾ ।੨।

ਜੀਤ ਸਦਾ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਜਨ ਕੀ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਤੀ ਹਾਰਾ
ਸਾਧੂ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰਿ ਪਰਿਆ ਹੌਂ, ਦਾਸੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ ।੩।

ਕਲਿਆਣ

੧੩੯

ਤੂੰ ਲੈ ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨਿ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਿ ਲੈ ਰੇ
ਪਰਹਰਿ ਪਰਪੰਚ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹਨੀ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹੁ
ਚਰਨ ਸਰਨ ਭਾਜ ਪਰਹੁ ਤਾਪ ਕਰਤ ਖੈ ਰੇ ।੧। ਰਹਾਉ ।

ਆਪਿ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਸਾਚੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ
ਭਗਤਿ ਜਾਚੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਤਬ ਹੋਇ ਹੈ ਨਿਰਭਰੈ ਰੇ ।੧।

ਸਾਧੂਜਨ ਸੁਧਿ ਸਮਾਰਿ ਯਹ ਸਮੋ ਨਹੀ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸਿਯਾਮ ਕੋ ਯਹ ਅਵਸਰ ਤੇਰੋ ਹੈ ਰੇ । ੨ ।

੧੪੦

ਜਬ ਲਗਿ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਸੁਆਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰ ਪਰਗ ਸਿ
ਅੰਤਿ ਹੋਇਗੋ ਬਿਨਾਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਲੀਜੀਐ
ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਧਰਮ ਕਰਮ ਬੀਚਿ ਊਚ
ਕਰਮ ਭਰਮ ਛਾਡ ਮਰਮ ਜਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਜੀਐ । ੨ । ਰਹਾਉ ।
ਜੀਤਿ ਜਨਮ ਕੋ ਅਜਾਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਕਹਿਓ ਮਾਨ
ਸਚ ਸਬਦਿ ਕਉ ਪਛਾਨਿ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਛੀਜੀਐ । ੨ ।
ਸਾਧੂਜਨ ਸਮਝਿ ਦੇਖ ਕਵਨ ਜਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸੇਖ ਫਲ
ਤੈਸੋਹੀ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਜੈਸੋ ਬੀਜ ਬੀਜੀਐ । ੩ ।

੧੪੧

ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਮਾਥੈ ਪਰ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਕੰਠਿ
ਥੋਰੀ ਥੋਰੀ ਮੁਸਕਨੀ ਛਬਿ ਦਾਂਤ ਕੀ ਅਦਭੁਤ ਬਨੀ । 1 । ਰਹਾਉ ।
ਘੁੰਘਰੀਆਲੇ ਕੇਸ ਕਨਕ ਕੁੰਡਲ ਕੁਅਲ ਕਪੋਲ
ਕਵਲ ਨੈਨ ਕੇਸਵਾ ਤੂੰ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਕਉ ਧਨੀ । 1 ।
ਮਧਰ ਮਧਰ ਬੰਸੀ ਬਾਜੈ ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ ਮਹਿ ਬਿਰਾਜੈ
ਰਾਗ ਰੰਗਿ ਤਾਨ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਾਨ ਕਉ ਅਖਰ ਖਨੀ । ੨ ।
ਰਾਧਕਾਂ ਕੇ ਹਾਥ ਸਾਥ ਜੋਰ ਨਾਥਿ ਅਪੁਨੇ ਹਾਥ
ਨਿਰਤਤਾ ਗਤਿ ਗੂੰਜਿ ਰਹੀ ਘੂੰਘਰਉ ਕੀ ਘੁਮਕ ? । ੩ ।
ਪੀਤੰਬਰ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ਸੁਖਨਿਧਿ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ
ਲੀਲਾ ਲਾਲਨ ਕੀ ਕਛੂ ਨਾ ਜਾਤਿ ਬਰਨਨੀ । ੪ ।

ਸ਼ੋਭਾ ਬਿਅੰਤ ਸੰਤ ਕਹਾਂ ਲਉ ਕਹਉ ਬਿਰਤੰਤ
ਜੇਤੀ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਤੇਤੀ ਸਾਧੂਜਨ ਭਗਤ ਭਨੀ । ੫ ।

੧੪੨

ਹਰੀ ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਅਪਾਰ ਮੇਰੋ
ਜਲਥਲ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰ ਰਹੀਓ ਪ੍ਰਭ
ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਂਹਿ ਬਸੇਰੋ । 1 । ਰਹਾਉ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇਂ ਮੈਂ ਜਾਨਿਓ ਨੇਰੇ ਹੀ ਤੇ ਨੇਰੋ
ਉਪਜਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਸਿਮਰਨ ਕਉ ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋਤ ਘਨੇਰੋ । 1 ।

ਹਮ ਪਾਪੀ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ
ਸਾਧੂਜਨ ਕਉ ਰਾਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਚੇਰੋ । ੨ ।

ਬਿਭਾਸ ਪਰਭਾਤੀ

੧੪੩

ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਪਰਭਾਤੀ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੀ ਕਾਤੀ । ੧ । ਰਹਾਉ ।

ਦੀਪਕ ਦੇਹ ਦਇਆ ਕਰਿ ਤੇਲੋ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਲਹੁ ਬਾਤੀ
ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਬੈਸੰਤਰ ਮੇਲੋ ਪਾਵਉਂ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਮਾਤੀ । ੧ ।

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਰਿਦ ਭੰਜਨ ਸਿਮਰਤ ਸੀਤਲ ਛਾਤੀ
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੁਖਿ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹੁ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਵੈ ਤਾਤੀ । ੨ ।

ਸਾਂਤਿ ਸਰੋਵਰ ਮਜਨੁ ਕੀਜੈ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੈ ਰਾਤੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਪ੍ਰਭ ਪਤਤਿ ਉਧਾਰਨਿ ਇਹ ਗਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤੀ । ੩ ।

੧੪੪

ਵਾਹਿ ਗਰੀਬੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਜਾਂ ਕੈ ਘਟਿ ਪ੍ਰਗਟਹਿੰ ਵਡਭਾਗਨਿ
ਤਾਂਕੋ ਮਿਲੈ ਅਟਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ। 1। ਰਹਾਉ।

ਤੁਰੀਆ ਤਖਤੁ ਬਿਬੇਕ ਝਰੋਖਾ
ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਧੋਖਾ

ਖਿਮਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਖਰਚ ਅਥਾਹਾ
ਬਖਸ਼ਸ਼ਿ ਕੀਏ ਨਿਖੁਟ ਨ ਜਾਈ। 1।

ਖਿਜਮਤਦਾਰ ਬੈਰਾਗੁ ਬਿਚਾਰਾ
ਦਰਿ ਠਾਂਢਾ ਘਰਿ ਕਾ ਰਖਵਾਰਾ
ਤਸਕਰ ਪਾਂਚ ਪਕਰ ਦੀਏ ਬੰਦੀ
ਨਿਰਭਉ ਰਾਜ ਭਇਆ ਨਿਰਦੁੰਦੀ ।੨।

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਪ ਨਿਵਾਜੀ
ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੀ ਨਉਬਤ ਬਾਜੀ
ਅ ਤਮ ਰਾਮ ਗਤਿ ਪਰਮ ਪਾਈ
ਪਰਜਾ ਪਗ ਪਰਸਨਿ ਕਉ ਆਈ। ੩।

ਸਿਰਿ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕੁਲਹ ਬਿਰਾਜੈ
ਜਗ ਮਗ ਜੋਤ ਮਹਾਂ ਛਬਿ ਛਾਜੈ
ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਜਲਸਿ ਖਾਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਅਲਮਸਤ ਉਦਾਸੀ । ੪ ।

੧੪੫

ਆਏ ਸੰਤਿ ਉਧਾਰਨਿ ਆਏ
ਨਿਰਮਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ। 1। ਰਹਾਉ।

ਦੁਇ ਕਰਿ ਜੋਰ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਆ
ਚਰਨ ਪਖਾਲਿ ਚਰਨਾਂਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ।1।
ਦਰਸਨ ਪਰਸ ਦਿਆਲ ਦਿਖਾਵੈ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵੈ ।੨।
ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਕਲਮਲ ਭਾਗਹਿ
ਹਰਖਿ ਹਰਖਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਹਿ ਜਾਗਹਿ। ੩ ।
ਪਾਰਸ ਮਿਲਿ ਜਿਉਂ ਕਰੈ ਸੁ ਪਾਵਨੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਨ ਕਾ ਇਹ ਆਵਨ ।੪।

੧੪੬

ਗਾਇ ਰੇ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਆਗੈ
ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਲਾਗੈ। 1। ਰਹਾਉ।
ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ
ਤਾਂਕੀ ਭਗਤਿ ਨਾ ਠਾਕੁਰ ਮਾਨੀ। 1।
ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਥਤਾ ਬਾਨੀ
ਤਾਂ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨਾ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ।੨।
ਗਾਵੈ ਗੀਤ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨ
ਤਾਂ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੁ।੩।
ਸਾਧੂਜਨ ਜੋ ਹਉਮੈ ਖੋਵੈ
ਤਿਹ ਜਨ ਰਾਮ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਵੈ ।੪।

੩ ਸਾਖੀ

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ, ਜਾਂਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਬੇਕ
ਸਾਧੂਜਨ ਦੁਬਿਧਾ ਮਿਟੀ, ਸਾਚ ਪਛਾਨਿਓ ਏਕ । 1 ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ, ਜਾਂਕੈ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖ
... ... । ੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸੀਤਲ ਭਜੋ, ਜਹੈ ਸਾਧ ਕੀ ਭਾਂਤਿ
ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਏ ਕਿਆ ਭਇਆ, ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ ਸ਼ਾਂਤਿ । ੩ ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ, ਉਚਰਤ ਸੀਤਲ ਬੈਨ
ਸੁਨਤ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਈਐ, ਸਾਧੂਜਨ ਮਨ ਚੈਨ । ੪ ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ, ਸਾਚੋ ਤਾਂਕੋ ਭੇਖ
ਸਾਧੂਜਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਗਹਹੁ, ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ । ੫ ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ ਜਿਨਿ ਬਸ ਕੀਨੇ ਪਾਂਚ
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਬਸੀ, ਬਿਖਿਆ ਨ ਲਾਗੀ ਆਂਚ । ੬ ।

ਸਾਧੂ ਐਸੋ ਚਾਹੀਐ, ਜੈਸੋ ਧਰਣਿ ਸੁਭਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਤ, ਜੀਤ ਚਲਹਿ ਜਗ ਦਾਇ । ੭ ।

ਸਾਧੂ ਐਸੋ ਚਾਹੀਐ, ਜੈਸੀ ਜਲ ਕੀ ਰੀਤਿ
ਮੈਲ ਉਤਾਰੈ ਮਿਲੈ ਤੇ, ਸਾਚੀ ਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ । ੮ ।

ਸਾਧੂ ਐਸੋ ਚਾਹੀਏ, ਜੈਸੇ ਹੋਇ ਅਕਾਸੁ
ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ ਪਾਈਐ, ਐਸੋ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ । ੯ ।

ਰੇਣੁ ਸਕਲ ਕੀ ਮਨ ਕਰੈ; ਰਹਤਾ ਆਪਿ ਸੰਗੋਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਐਸੋ ਭਗਤੁ, ਕੋਟਾਂ ਮਹਿ ਕੋਈ ਹੋਇ । ੧੦ ।

ਰਿਦੈ ਸੁਧ ਰਸਨਾ ਰਟਤ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਸੰਤ ਕੀ, ਸਾਚੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ । ੧੧ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਤਜਹਿ ਸਗਲਿ ਅਭਿਮਾਨ
ਪਰਹਰਿ ਮਨ ਤੇ ਪਾਪ ਕਉ, ਧਰੈ ਧਰਮ ਕੋ ਧਿਆਨ । ੧੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਤਜਹਿ ਪਖੰਡ ਬਿਕਾਰ
ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਿ, ਤਰਹਿ ਕਠਿਨ ਸੰਸਾਰ । ੧੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹ ਮਨਿ ਸਾਚ ਬੀਚਾਰੁ
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਬਸੀ, ਚਿਤਵਤ ਪਰਉਪਕਾਰ । ੧੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਮਨ ਤੇ ਮਨੀ ਮਿਟਾਇ
ਅਤਿ ਉਦਾਸ ਜਗ ਮੈਂ ਰਹਹਿ; ਜੀਵਤ ਹੀ ਮਰਿ ਜਾਇ । ੧੫ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹ ਮਨਿ ਅਵਰਿ ਨ ਆਸ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਚਿ ਰਹੈ, ਸਿਮਰਤ ਸੁਆਸ ਗਿਰਾਸ । ੧੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹ ਮਨਿ ਅਵਰਿ ਨ ਧਿਆਨ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤਵਤ ਰਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਗਲਤਾਨ । ੧੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸਭ ਆਗੈ ਆਧੀਨ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਰਚਿ ਰਹਹਿ, ਜੈਸੇ ਜਲ ਸਿਉਂ ਮੀਨ । ੧

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹ ਘਟਿ ਉਪਜਿਓ ਪ੍ਰੇਮ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ, ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਿ ਨੇਮ । ੧੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ; ਨਿਹਕੰਚਨ ਨਿਹਕਾਮ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਰਹਹਿ, ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਆਠਹੁ ਜਾਮ । ੨੦ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਾ ਪਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਸਾਚ ਪਛਾਨਹਿ ਸੁਖ ਲਹਹਿ; ਤਜਹਿ ਸਕਲ ਜੰਜਾਲ । ੨੧ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਕਹੀਅਤ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ
ਤਮਕਤ ਆਗ ਸੀਤਲ ਭਇਆ, ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਅਤੀਤੁ । ੨੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਕਰਹਿ ਨ ਪਰਤ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ
ਤਿਹ ਸਾਧੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਉ, ਪਰੈ ਨ ਕਬਹੂੰ ਭੰਗੁ । ੨੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਪਰਧਨ ਕਰੈ ਨ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ, ਨਿਰਮਲ ਜਸ ਨਿਤ ਨੀਤ । ੨੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਤਜਹਿ ਬਿਗਾਨੀ ਤਾਤਿ
ਲਾਗੀ ਸਹਿਜ ਸਮਾਧਿ ਮਨ, ਭਜਨ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ । ੨੫ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਨਿਰਮਲ ਜਾਂ ਕਉ ਚੀਤ
ਵੈਰ ਨ ਕਾਹੂੰ ਸੋਂ ਕਰਹਿ, ਸਭ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮੀਤ । ੨੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਕਬਹੂੰ ਅਚੇਤੁ ਨ ਹੋਇ
ਸਾਚ ਸਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ, ਰਾਖੈ ਰਿਦੈ ਪਰੋਇ । ੨੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਹਰਿ ਸਨਮੁਖ ਜੋ ਹੋਇ
ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਸੋ, ਮੈਲ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ । ੨੮ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹ ਮਨਿ ਭਗਤਿ ਅਖੰਡ
ਭਰਮ ਛਾਡਿ ਨਿਰਭੈ ਭਯੋ, ਭਰੈ ਨ ਜਮ ਕੋ ਡੰਡ । ੨੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਤਿਆਗੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ
ਰਿਦੈ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਗਿ ਵਸਹਿ, ਕਛੂ ਨ ਕਮਾਵਹਿ ਧ੍ਰੋਹੁ । ੩੦ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਕੋਟਨ ਮੱਧੇ ਕੋਇ
ਡਗਮਗ ਮਨ ਤੇ ਛਾਡ ਕੈ, ਨਿਪਟ ਨਿਭਰਮ ਹੋਇ । ੩੧ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਰਚਹਿ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ
ਮਹਾਂ ਕਠਿਨ ਭਵਜਲ ਜਗਤ, ਤਰੀਐ ਤਾਂ ਕੈ ਸੰਗਿ । ੩੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਤਿਆਗਹਿ ਬਿਖਿਆ ਭੋਗੁ
ਅਵਖਧੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪੁ, ਕਾਟੈ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ । ੩੩ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਚਲਹਿ ਧਰਮ ਕੇ ਰਾਹਿ
ਮਿਲਹਿ ਨਿਰੰਤਰ ਰਾਮ ਕਉ, ਭੀਤ ਭਰਮ ਕੀ ਢਾਹਿ । ੩੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ
ਅਉਰ ਸਿਆਨਪ ਛਾਡ ਕੈ, ਰਹਹਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇ । ੩੫ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਾਨਹਿ ਗੁਰ ਕਾ ਭੇਦ
ਤੀਰਥ ਤਾਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੈ, ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਕਾਰਹਿ ਬੇਦ । ੩੬ ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ, ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖ ਪਾਇ
ਤਿਹ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਿ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਜਾਇ । ੩੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਰਾਖਹਿ ਹਰਿ ਸੋਂ ਹੇਤੁ
ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਬੌਛਤੇ, ਸਿੰਚਿ ਧਰਮ ਕੋ ਖੇਤ । ੩੮ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਨਿਰਬਾਨ
ਜਗ ਭੀਤਰ ਐਸੇ ਵਸਹਿ, ਜੈਸੇ ਨਿਸਿ ਮਿਹਮਾਨ । ੩੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸਦਾ ਸਹਜ ਕੇ ਬੀਚ
ਬਿਧਿ ਨਿਖੇਧ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰਹਤ, ਜੀਵਤ ਜਾਨੈ ਮੀਚ । ੪੦ ।

ਤਰੁਵਰ ਜਿਉਂ ਜਗ ਮੈਂ ਬਸਹਿ, ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਕੋ ਨਾਮੁ
ਅਵਰਨਕਉ ਛਾਇਆ ਕਰਹਿ, ਆਪ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਘਾਮੁ । ੪੧ ।

ਸਾਧੂ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਸਾਧ ਕੋ, ਧੰਨ ਕਹੈ ਸਭ ਕੋਇ । ੪੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਾਂ ਕੈ ਧਨ ਗੋਪਾਲ
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸਿਮਰਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ । ੪੩

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜਿਹਿ ਮਨਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ
ਹਰਖ ਸੋਗ ਬਿਆਪਤ ਨਹੀਂ, ਰਿਦੈ ਬਸਿਓ ਨੰਦ ਨੰਦ । ੪੪ ।

ਸਾਧੂ ਐਸੋ ਚਾਹੀਐ, ਜੈਸੇ ਜਨ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਛਾਡਹਿ ਨਹੀਂ, ਐਸੋ ਮਨਿ ਉਦਮਾਦ । ੪੫ ।

ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਅਰਪੈ ਸਕਲ, ਜਗ ਮਹਿ ਬਿਸਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਸੰਤ ਕੀ, ਸਾਚੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ । ੪੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸਭ ਕਹੂੰ ਕਉ ਦਾਸ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਛਾਡਹਿ ਨਹੀਂ; ਜਬ ਲਗ ਪਿੰਜਰ ਸੁਆਸ । ੪੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸਾਚ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਖਾਇ
ਰਾਖ ਟੇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ, ਕਤਹੂ ਨ ਮੰਗਨ ਜਾਇ । ੪੮ ।

ਜਉ ਮਾਂਗਹਿ ਤਉ ਰਾਮ ਕੋ, ਅਵਰ ਨ ਮਾਂਗਹਿ ਕੋਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਸਾਧ ਕੀ, ਜਗ ਮਹਿ ਮਹਿਮਾ ਹੋਇ । ੪੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਜੂਐ ਨ ਖੇਲਨ ਜਾਇ
ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਮਨਿ ਬਸਹਿ, ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ । ੫੦ ।

ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਐ, ਸੁਨ ਮੂਰਖ ਮਨ ਮੰਦ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ, ਪਾਵਹਿ ਪਰਮਾਨੰਦ । ੫੧ ।

ਭਜਨ ਰਚੈ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਬਚੈ, ਪਚੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮੰਧ
ਸਾਧੂਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚੈ, ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਨਬੰਧ । ੫੨ ।

ਭਜਨ ਕਰਹਿ ਭਵਜਲ ਤਰਹਿ, ਭਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੋ ਡੰਡੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਅਜਰ ਜਰਹਿ, ਧਰਹਿ ਸੁ ਧਿਆਨ ਅਖੰਡ । ੫੩ ।

ਭਜਨ ਕਰਹਿ ਭਗਵੰਤ ਕਉ, ਕੀਜਹਿ ਰੁਚਿ ਉਪਜਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਿਨ ਹਰਿ ਭਜਨ, ਬਾਦ ਜਨਮ ਜਗ ਜਾਇ । ੫੪ ।

ਮੈਂ ਅਪਰਾਧੀ ਮੈਂ ਅਪਤੁ, ਭਜਿਓ ਨ ਪਰਮਾਨੰਦ
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ, ਸਾਧੂਜਨ ਮਨ ਮੰਦੁ । ੫੫ ।

ਹਉ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹਉਂ ਕੂੜਿਆਰੁ, ਅਪਰਾਧੀ ਆਧੀਨ
ਸਰਣ ਤਿਹਾਰੀ ਮਾਧਵਾ, ਸਾਧੂਜਨ ਮਤਿ ਹੀਨ । ੫੬ ।

ਤੁਮਰੋ ਸਿਮਰਨ ਛਾਡ ਕੈ, ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ
ਭੂਲੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਖਸ਼ੀਐ, ਜੇ ਭਾਵਹਿ ਰਘੁਰਾਇ । ੫੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਕੋ ਭੇਖ ਧਰਿ, ਕੀਨੇ ਕਪਟ ਬਿਕਾਰ
ਮੋ ਸੋ ਪਤਿਤ ਨ ਦੂਸਰੋ, ਤੂ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨਹਾਰ । ੫੮ ।

ਸਿਮਰਨ ਛਾਡਹਿ ਸਿਆਮ ਕੋ, ਤੇ ਨਰ ਅਧਮ ਗਵਾਰੁ
ਥਿਰ ਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਜੀਵਨਾ, ਮਨ ਤੇ ਮਰਨ ਬਿਸਾਰਿ । ੫੯ ।

ਸਮਝ ਨ ਦੇਖੈ ਅੰਧ ਨਰ, ਜਾਤਾ ਜਗਤ ਨਿਹਾਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਲੈ ਸਿਆਮ ਕੋ, ਜੂਐ ਜਨਮ ਨ ਹਾਰ । ੬੦ ।

ਮਹਿਮਾ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਕੀ, ਕਹੀ ਨ ਜਾਤ ਅਪਾਰੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਭ ਦੇਤ ਸੁਖ, ਕਰੁਨਾਨਿਧਿ ਕਰਤਾਰੁ । ੬੧ ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਿਮਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕਉ, ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਧਰਿ ਧਿਆਨੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਰਸਨਾ ਸੁਜਸੁ ਬਖਨ । ੬੨ ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਿਮਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕਉ, ਜਿਹ ਮਿਲਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰੇਮ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਮਲ ਕੀਏ, ਦੀਓ ਧਰਮ ਕੋ ਨੇਮ । ੬੩ ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਿਮਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕਉ, ਜਿਨਿ ਦੀਨਾ ਸੰਤੋਖ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਮਿਟ ਗਏ ਦੁਰਮਤਿ ਦੋਖ । ੬੪ ।

ਜਬ ਸੰਤੋਖ ਤਬ ਪਰਮ ਸੁਖ, ਬਿਨ ਸੰਤੋਖ ਸੁਖ ਨਾਹਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਹਸਾ ਨਹੀਂ, ਸਮਝ ਦੇਖਿ ਮਨ ਮਾਹਿ । ੬੫ ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ, ਦੂਖਨ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਤ
ਸਾਧੂਜਨ ਮਨ ਭਵਰ ਤਿਹ, ਰਸਿਕ ਰਸਿਕ ਰਸ ਲੇਤ । ੬੬ ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉਂ ਰਚਿ ਰਹਿਓ, ਮਨ ਮਧੁਕਰ ਕੀ ਰੀਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਮਿਲਨਾ ਭਲਾ, ਬਿਛੁਰਨ ਅਤਿ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ । ੬੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਮਧੁਕਰ ਭਏ, ਚਰਣ ਕਮਲ ਗੁਰ ਹੇਤੁ
ਨੈਕੁ ਨ ਨਿਆਰੇ ਹੋਤ ਹੈਂ, ਪਰਸ ਪਰਮ ਸੁਖ ਲੇਤ । ੬੮ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਸੇਵਕ ਨੈਨ ਚਕੋਰ
ਸਾਧੂਧਨ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ, ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕੀ ਓਰ । ੬੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰੂ ਕਲਪਤਰੁ, ਸੇਵਹਿਂ ਸੁਜਨ ਬਿਹੰਗ
ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤੇ, ਰਚਹਿਂ ਰਾਮ ਕੇ ਰੰਗ । ੭੦ ।

ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਮਨ ਮਰਜੀਉੜਾ, ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਆਧੀਨ
ਸਾਧੂਜਨ ਦੀਜੈ ਸੁਮਤਿ, ਕੀਜਹਿ ਖਲ ਪ੍ਰਬੀਨ । ੭੧ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਗਰ ਜਗਤ ਮੈਂ, ਸਾਧੂਜਨ ਤਹਿ ਮੀਨ
ਜੀਵਨ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਜੀਐ, ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਅਧੀਨ । ੭੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਅਚਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ, ਅਮਰ ਭਏ ਜਗਿ ਸੰਤ
ਲ਼ੀਏ ਉਬਾਰ ਗੁਬਾਰ ਤੇ, ਆਪ ਹਰਿ ਕਮਲਾਕੰਤੁ । ੭੩ ।

ਪੀਆ ਪ੍ਰਿਆਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ, ਮਨ ਮਾਤਾ ਤਿਹ ਸੰਗਿ
ਖੇਪ ਨ ਕਬਹੂੰ ਉਤਰੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਇਕ ਰੰਗਿ । ੭੪ ।

ਮਨ ਮਤਵਾਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ, ਸੁਧ ਨ ਸਮਾਰੈ ਆਨਿ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਸੁਖ ਮਾਨਿ । ੭੫ ।

ਸੁਧਾ ਸੁਜਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਉ, ਪੀਐ ਸੁ ਅਬਚਲ ਹੋਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਚੋ ਭਗਤ, ਸੁਨੀਅਤ ਹੈ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਇ । ੭੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਤੀਰਥ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਸਰਿ ਕੋਇ
ਮਿਲਤ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਈਐ, ਤਨ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ । ੭੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਆਵਤ ਨਹੀਂ; ਅਵਸਰ ਬਾਰੋ ਬਾਰ
ਅਬ ਜੀਤੇ ਤੇ ਜੀਤ ਹੈਂ, ਅਬ ਹਾਰੇ ਤੇ ਹਾਰਿ । ੭੮ ।

ਜੋ ਕਿਛ ਕਰਹੁ ਸੁ ਅਬ ਕਰਹੁ, ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਇਆ ਦੇਹਿ
ਜੋ ਅੰਕੁਰ ਫਲ ਹੋਇ ਸੋ, ਸਾਧੂਜਨ ਸਚੁ ਏਹਿ । ੭੯ ।

ਪਾਈ ਮਾਨਸ ਦੇਹੁਰੀ, ਬਨਿਆ ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ
ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ, ਕਾਟਹੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ । ੮੦ ।

ਦਇਆ ਸਿੰਧੁ ਦੁਖ ਹਰਣ ਪ੍ਰਭੁ, ਕਲਮਲ ਕਾਟਣਹਾਰ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ, ਅਬਗਤੁ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ । ੮੧ ।

ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਹਿ, ਸੁਨਹੁ ਪਿਆਰੇ ਮੀਤ
ਮਨ ਸਮਝੇ ਕਾਰਜ ਸੁਫਲ, ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਸੋਂ ਪ੍ਰੀਤਿ । ੮੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਮਨ ਚੰਚਲ ਬਸਿ ਹੋਇ
ਗਿਆਨੁ ਕੁੰਡ ਮਜਨ ਕਰਹਿ, ਮੈਲ ਉਤਾਰਹਿ ਧੋਇ । ੮੩ ।

ਮਰਨ ਪਛਾਨ ਅਜਾਨ ਮਨ, ਤਜਿ ਜੀਵਨ ਕੀ ਆਸ
ਸਾਧੂਜਨ ਦੁਖਹਰਨ ਪ੍ਰਭੁ, ਸਿਮਰਹੁ ਸੁਆਸ ਗ੍ਰਾਸ । ੮੪ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਨ ਬਿਸਾਰੀਐ, ਰਾਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼
ਦੇਖ ਜੁ ਧ੍ਰੂ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ, ਪਾਇਓ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜ । ੮੫ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਨ ਬਿਸਾਰੀਐ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲ ਦਯਾਲ
ਦ੍ਰੋਪਤਿ ਕੀ ਲੱਜਾ ਰਖੀ, ਕੀਨੇ ਭਗਤ ਨਿਹਾਲ । ੮੬ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਏ, ਜਿਹਵਾ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਤੂਟਹਿ ਬੰਧਨ ਭ੍ਰਮ ਕੇ, ਪਰੀਐ ਭੈਜਲ ਪਾਰਿ । ੮੭ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਏ, ਏਕ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਾਰ
ਛੀਪਾ ਮੋਚੀ ਕਾਸਬੀ, ਅਮਰ ਭਏ ਸੰਸਾਰਿ । ੮੮ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ, ਬਾਦੁ ਬਿਕਾਰ ਬਿਸਾਰਿ
ਨਉਕਾ ਭੈਜਲ ਤਰਨ ਕੀ, ਜਪਹਿ ਸੁ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ । ੮੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ, ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨਹਾਰੁ
ਅਵਗੁਨ ਕੋਈ ਨ ਬੀਚਾਰਈ, ਦਾਤ ਕਰੈ ਦਾਤਾਰੁ । ੯੦ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸਰਣੀ ਪਰਿਓ, ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲਾਜ
ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਐ, ਕੀਜਹਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ । ੯੧ ।
ਮੁਹਤਾਜੀ ਤੋ ਏਕ ਕੀ, ਸਭ ਤੇ ਬੇਮੁਹਤਾਜ
ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀਐ, ਹੋਇ ਗਰੀਬੀ ਰਾਜ । ੯੨ ।

ਕਰਹਿ ਕਪਟ ਸਮਝਹਿ ਨਹੀ, ਮਨ ਮੂਰਖ ਮਤਿ ਹੀਣ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਿਆਮਰੋ, ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ । ੯੩ ।

ਜਬ ਤੁਮ ਸਾਧੂਜਨ ਭਏ, ਤਬ ਅਸ ਧੁ ਨਹੀਂ ਕੋਇ
ਜਾਂਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਹੂ, ਸੋ ਸਾਧੂਜਨ ਹੋਇ । ੯੪ ।

ਸਾਧੂ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ, ਦੂਖ ਮਿਟਾਵਨਹਾਰੁ
ਟੇਕ ਨ ਰਾਖੈ ਕਿਸੀ ਪਰ, ਸਭ ਸਿਰਿ ਝੱਲਹਿ ਭਾਰੁ । ੯੫ ।

ਸੁਨਤ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਈਐ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਅਨੂਪ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂ ਸੋਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਰੂਪ । ੯੬ ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉਂ, ਸਹਿਜ ਰਹੀ ਲਿਵ ਲਾਗ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੁਖ ਨਿਧਿ ਮਿਲੈ, ਧੰਨ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਭਾਗ । ੯੭ ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉਂ, ਸਹਿਜ ਰਹੀ ਠਹਿਰਾਇ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਿਨ ਹਰਿ ਭਜਨ, ਪਲ ਭਰ ਰਹਨ ਨ ਜਾਇ । ੯੮ ।

ਪਦ ਪੰਕਜ ਪਾਵਨ ਸਦਾ, ਨਿਰਮਲ ਪਾਵਹੁ ਪਾਰਿ
ਕਰਨਾ ਨਿਧਿ ਕਰਣਾਕਰਣ, ਕਲਮਲ ਕਾਟਣਹਾਰੁ । ੯੯ ।

ਦਾਵਾਨਲ ਸੋ ਤੇਜ ਤਨ, ਸੀਤਲ ਸੁਧਾ ਨਿਧਾਨ
ਸਭਹੂੰ ਬਿਧਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ, ਸਾਧੂਜਨ ਸੁ ਬਖਾਨ । ੧੦੦ ।

ਦਇਆਵੰਤ ਅਰ ਅਤਿ ਬਿਮਲ, ਅਬਗਤਿ ਅਲਖ ਅਨੂਪ
ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਜਾਨੀਐ, ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਰੂਪ । ੧੦੧ ।

ਇੰਦ੍ਰੀਜਿਤ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਤਨ, ਅਦਭੁਤ ਜਾਂਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤਿ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿੰ, ਸੁ ਕਵਨ ਪੁਰਖ ਇਹ ਭਾਂਤਿ । ੧੦੨ ।

ਲੰਕਾ ਲੂਟਨ ਰਿਪੁ ਦਲਨ, ਸੀਤਾ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
ਨਾਨਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਖਾਨੀਅਹਿ, ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਹ ਨਾਮ । ੧੦੩ ।

ਸੀਤਲ ਚੰਦਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤਲ ਸਾਧ
ਪਾਰਸ ਜਿਉਂ ਪਾਵਨ ਕਰਹਿ, ਮੇਟਿ ਸਕਲ ਅਪਰਾਧ । ੧੦੪ ।

ਮਿਲ ਸੰਗਤਿ ਸੁਖ ਪਾਈਐ, ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਇ
ਸਾਧਜਨਾ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਿ, ਸਾਧੂਜਨ ਬਲਿ ਜਾਇ । ੧੦੫ ।

ਬੋਲ ਜਿ ਬੋਲਹਿ ਸਾਧੂਆਂ, ਤੇ ਜਗ ਭਏ ਅਡੋਲ
ਮੇਟਨ ਕੋ ਕੋਊ ਨਹੀਂ, ਸਾਧੂਜਨ ਕੇ ਬੋਲ । ੧੦੬ ।

ਭਸੜ ਕਰੈ ਕਬੂਲ; ਤਾਂ ਮਲੀਐ ਸੋ ਅਰਗਜਾ
ਜਾਮਿ ਪਛਾਣੈ ਮੂਲ, ਤਾਂਹੀ ਤਖਤ ਬਹਾਲੀਐ । ੧੦੭ ।

ਬਨੀਆ ਬਲ ਕਰਿ ਹਾਰੀਐ, ਦਲ ਜੀਤੇ ਬਲ ਖੋਇ
ਉਲਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ, ਬਿਰਲਾ ਬੂਝਹਿ ਕੋਇ । ੧੦੮ ।

ਜਾਚਕ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਉ, ਸਾਧੂਜਨ ਮੇਰੋ ਨਾਉਂ
ਅਵਰਿ ਸਕਲ ਜਗ ਮੰਗਤਾ, ਜਾਚਨ ਕਾ ਪਹਿ ਜਾਉਂ । ੧੦੯ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਸੋ ਧੰਨ ਹੈ, ਕਰਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਪਰਹਰਤਾ ਪਾਖੰਡ ਕੋ, ਚਲਿਓ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤ । ੧੧੦ ।

ਬਨੀਆ ਸਾਧੂਜਨ ਭਇਆ, ਬਣਜਨ ਕਉ ਹਰਿਨਾਮ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਪਾਇਓ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ । ੧੧੧ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ, ਤਜਿ ਲੋਕਨ ਕੀ ਕਾਨ
ਨਹੀਂ ਤਉ ਫਿਰ ਪਛੁਤਾਹਿੰਗੇ, ਛੂਟਿ ਜਾਂਹਿੰਗੇ ਪ੍ਰਾਨ । ੧੧੨ ।

ਸਾਧੂਜਨ ਜਹਿਂ ਦਲ ਜੁੜੇ, ਪਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਚੋਟ
ਸੂਰੇ ਤੇ ਸਨਮੁਖ ਭਏ, ਗਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਓਟ । ੧੧੩ ।

ਓਟ ਗਹੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ, ਸਨਮੁਖ ਜੂਝਹਿਂ ਸੰਤ
ਤੇ ਬਡਭਾਗੀ ਬਾਪੁਰੇ, ਅਮਰ ਕੀਏ ਭਗਵੰਤ । ੧੧੪ !

ਗੁਰ ਬਿਨ ਗਲੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ, ਨਿਰਮਲ ਗਲੀ ਨ ਹੋਇ
ਚੀਕੜ ਕਾਂਟਾ ਕੰਕਰੀ, ਰਹਹਿ, ਗਡਾਵਡ ਹੋਇ । ੧੧੫ ।

ਕਪਟ ਕੰਕਰੀ ਕਾਂਟਾ ਕ੍ਰੋਧ, ਚੀਕੜ ਲਾਲਚ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ
ਇਨ ਕੋ ਤਜਿ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਕਰਿ ਹੇਤੁ, ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਦੀਓ ਭੇਤੁ । ੧੧੬ ।

ਕਾਹੂੰ ਕਹੀ ਸੋਈ ਸਹੀ, ਕਹੀ ਸਹੀ ਗੁਰਦੇਵ
ਸਾਧੂਜਨ ਬਿਧਿ ਬਨਿ ਰਹੀ, ਗਹੀ ਗਰੀਬੀ ਟੇਵ । ੧੧੭ ।

ਪੋਥੀ ਤਹਾਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪੜ੍ਹੈਂ ਬਿਬੇਕੀ ਲੋਗ
ਹਰਿਰਸ ਮਗਨ ਭਏ ਤਹਾਂ, ਬਿਆਪਤ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ। ੧੧੮।

ਸੀਲ ਧਰਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮਾ, ਦਯਾ ਧਰਮ ਮਨ ਮਾਹਿ
ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿਉਂ, ਤਤੁ ਦਰਸਨ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹਿ। ੧੧੯।

ਜਾਤਿ ਵਰਣ ਤਹਿੰ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ
ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿਉਂ, ਕਲਮਲ ਭਾਗਹਿ ਜਾਂਹਿ। ੧੨੦।

ਉਦਮ ਉਠੇ ਨ ਕਰਮ ਕੋ, ਤਾਂ ਕਛੁ ਰਾਗ ਨ ਦੋਖ
ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿਉਂ, ਤਜਿ ਬੰਧਨ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ। ੧੨੧।

ਰਜਗੁਨ ਤਮਗੁਨ ਸਤਗੁਨਾ, ਤਿਨ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ਰੂਪ
ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿਉਂ, ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਅਨੂਪ। ੧੨੨।

ਲੋਕ ਬੇਦ ਕੀ ਗੰਮ ਨਹੀਂ, ਪਹੁੰਚ ਨ ਸਕਹਿ ਪੁਰਾਣ
ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿਉਂ, ਪ੍ਰਾਨ ਸਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਣ। ੧੨੩।

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਿਛ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ
ਏਕ ਨਿਮਖ ਨਹੀਂ ਉਤਰੈ, ਲਾਗੀ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ। ੧੨੪।

ਅਚਰਜ ਨਗਰੀ ਸਾਧ ਕੀ, ਤਹਾਂ ਬਿਬੇਕੀ ਸੰਤ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਉ ਮਿਟ ਗਇਓ, ਪ੍ਰਭ ਅਭੈ ਕੀਏ ਨਿਰਤੰਤ

ਨਿਪਟ ਨਿਸੰਸੇ ਜਾਨਿਆ, ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸੀ ਰਾਮ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਓ, ਪਾਇਓ ਮਨਿ ਬਿਸਰਾਮ। ੧੨੫।

(ਅ) ਸਾਖੀ ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ

ਪਰਮੇਸਰ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਮਨਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ
ਤੇ ਅਤੀਤ ਸਾਧੂਜਨਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮੀਤ। ੧।
ਗੱਲਾਂ ਕਥਾਂ ਸਾਖੀਆਂ, ਨਿਸੁਦਿਨਿ ਸਿਖਨੀਆਂਹਿ
ਲੈ ਲੈ ਕਲਮ ਮਸਾਜਨੀ, ਕਾਗਲ ਲਿਖਨੀਆਂਹਿ। ੨।

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਕੀਰਹਿ ਪੋਥੀਆਂ, ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਹੋਹਿ
ਮੋਹੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਨੀ, ਮਨ ਕੀ ਮੈਲ ਨ ਧੋਂਹਿ । ੩ ।

ਪਾਨੀ ਨਾਲਿ ਨ ਉਤਰਹਿ, ਮੈਲੇ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲ
ਹਾਛੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਵਨੀ, ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਫੈਲ । ੪ ।

ਧੋਤੀ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਦੀ, ਪਹਿਨਨ ਨਾਹੀ ਅੰਗੁ
ਬਾਜੀ ਵਿਕਾਰਕਤਰੀ; ਕਦੇ ਨ ਬਹਿਦੀ ਬੰਧ । ੫ ।

ਕੁੰਗੂ ਚੰਦਨ ਅਰਗਜਾ, ਟਿੱਕੇ ਲਾਵਨ ਲਿਲਾਟ
ਕਪਟੀ ਭੈਜਲ ਬੋੜੀਅਨਿ, ਲਬੇ ਲਾਹੂ ਘਾਟ । ੬ ।

ਥੋਥੈ ਛਿੱਲੜ ਰਹਿ ਗਏ, ਛਾਨਨੀ ਵਾਂਙ ਚੁਏ
ਚੜਿ ਚੜਿ ਉਚੀ ਠਾਹਰੀਂ, ਛਾਲੀਂ ਮਾਰਿ ਮੁਏ । ੭ ।

ਤਿਨਾਂ ਨਾਲਿ ਕੀ ਬੋਲੀਐ; ਜਿਨਾ ਇਵੇਹੀ ਮਤਿ
ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬੁ ਰਖਨੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ ਪਤਿ । ੮ ।

ਸ਼ਾਂਤਿ ਸਰੋਵਰ ਮਜਨ ਕੀਜੈ, ਚਉਂਕਾ ਚਿਤ ਚੇਤਨ ਕਾ ਦੀਜੈ
ਸਤ ਕੀ ਧੋਤੀ ਜਸ ਕਾ ਟੀਕਾ, ਜੁਗਤਿ ਜਨੇਊ ਜਨ ਕੇ ਜੀ ਕਾ

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਦਇਆ ਧਰਮ ਕੀਨੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ।
ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਸੰਤੋਖਾ, ਸਾਧੂਜਨ ਪਦ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖਾ । ੯ ।

ਅਸਵਾਰਹੁ ਪੈਕੈ ਕਰੈ, ਪੈਕਾਂ ਨੋ ਅਸਵਾਰ
ਸਾਈਂ ਕੰਮਾਂ ਤੇਰਿਆਂ, ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ । ੧੦ ।

ਭੁਖਿਆਂ ਭੋਜਨ ਦੇਹ ਤੂ ਨੰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਰਾਹਿੰ
ਰਹਿਨ ਜੁ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ, ਤੂੰ ਤਿਨ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਨਾਹਿ ।

ਨਿਮਾਣੇ ਦਾ ਮਾਣ ਤੂ, ਨਿਥਾਵੇ ਦਾ ਥਾਇਂ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ । ੧੧ ।

੪ ਸਲੋਕ

ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਮਨੀਆਂ, ਨਿਰਧਨ ਗਾਹਕ ਬਪੁਰਾ ਬਨੀਆ
ਕਿਹ ਬਿਧਿ ਪਾਵੈ ਪਹੁੰਚ ਨ ਸਾਕੈ, ਹਰਿ ਜੀ ਓਰ ਤਿਹਾਰੀ ਤਾਕੈ
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਉ ਪਾਵੈ, ਮਹਾਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੋਇ ਆਵੈ
ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ, ਨਿਰਧਨ ਹੋਇ ਧਨਵੰਤ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਾਚਕ ਭਇਓ, ਦਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ । ੧ ।

ਕਾਲੀ ਕਮਲੀ ਸੇਤੁ ਨ ਹੋਤੀ, ਸਾਚ ਨ ਹੋਇ ਕਾਂਚ ਕਾ ਮੋਤੀ
ਕਣਕ ਨ ਹੋਇ ਕਰੁੰਡ ਕੀ ਰੋਟੀ,ਸਾਧ ਨ ਹੋਇ ਹਿਆਲੀ ਖੋਟੀ
ਅੰਬ ਨ ਹੋਇ ਹਰਿੰਡ ਕਾ ਬਿਰੂਆ, ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਰਾਮ ਤੇ ਫਿਰੂਆ
ਸਿਖ ਨ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਰੂਠਾ, ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕੁ ਮੂਰਖੁ ਮਨਿ ਮੂਠਾ
ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਬਸੈ, ਤੇਊ ਭਗਤੁ ਤੇਊ ਸਾਧ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਿਹ ਦਰਸ ਤੇ, ਮਿਟਹਿ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ । ੨ ।

ਕਹਾਂ ਭਇਆ ਜਉ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ, ਜਬ ਲਗੁ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਕਹਾਂ ਭਇਆ ਜੇ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ
ਜਬ ਲਗ ਮਨਿ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗੀ ।

ਕਹਾਂ ਭਇਆ ਜੋ ਤੀਰਥ ਭ੍ਰਮਤਾ, ਜਬ ਲਗ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨ ਰਮਤਾ
ਤੀਰਥ ਭਰਮਿ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕੀਏ ਰਿਦੇ ਨ ਉਪਜੀ ਸ਼ਾਂਤਿ
ਸਾਚੁ ਸੁਨਉ ਸਾਧੂਜਨਾ, ਹਰਿ ਨ ਮਿਲਹਿ ਇਹ ਭਾਂਤਿ । ੩ ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਰਤਨਿ ਕੀਜੈ, ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਲੀਜੈ
ਜੋ ਕਿਛ ਹੋਵਣਹਾਰੁ ਸੁ ਹੋਈ; ਅਨਹੋਨੀ ਕਾ ਜਤਨ ਨ ਕੋਈ
ਉਠਿ ਚਲਨਾ ਫਿਰਿ ਕਰੈ ਨ ਫੇਰਾ, ਕਹੁ ਸਾਧੂਜਨ ਤਬ ਕਿਆ ਤੇਰਾ । ੪ ।

ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਸੀ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਤਿਸੈ ਕਉ ਖਾਈ
ਏਕੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਆਸਾ, ਜੋ ਚਿਤਵੈ ਸੋ ਕਾਰਜ ਰਾਸਾ
ਦਇਆ ਗਰੀਬੀ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨੁ ਸਦਾ ਮੁਖਿ ਭਾਖੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੀ ਟਹਿਲ ਕਮਾਈ, ਐਸੀ ਕਲਾ ਦਾਸ ਤਬ ਪਾਈ । ੫ ।

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮਨ ਕਉ ਮਾਰੈ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਲਹਰ ਨਿਵਾਰੈ
ਸਹਨਸੀਲ ਸੀਤਲ ਸੁਖਦਾਈ, ਤਿਹ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੰਨ ਕਮਾਈ
ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਤਾਂਕੇ ਪਗ ਪਰਸੈ । ੬ ।

ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਮਨ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕਰੈ ਚਕਚੂਰਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਪਕਰਿ ਪਛੋਰੈ, ਮਨੂਆ ਮਹਾਰਾਜ ਸੰਗ ਜੋਰੈ
ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਹਰਿ ਆਗੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਤਾਂਕੇ ਪਗ ਲਾਗੈ । ੭ ।

ਜੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਦੀਆ, ਸੋ ਸਾਧੂਜਨ ਸਿਖਿ ਸਿਖਿ ਲੀਆ
ਬਿਨ ਕਾਗਤ ਕਾਨੀ ਮਸਵਾਨੀ, ਲਿਖਿ ਲੀਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ
ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਗੁਰ ਸਾਚੈ, ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਬਾਚੈ । ੮ ।

ਅਪੁਨਾ ਆਪੁ ਜਿਨਾਂ ਪਹਿਚਾਨਾ, ਜਾਨ ਬੂਝ ਕੈ ਹੋਤ ਇਆਨਾ
ਬਿਨ ਹਫ਼ੀਮ ਪੋਸਤ ਅਰ ਭੰਗ, ਮਦ ਬਿਨ ਸਦਾ ਰਹੈ ਇਕ ਰੰਗ
ਅਤਿ ਅਲਬੇਲੀ ਪਦਵੀ ਪਾਈ, ਤਿਨਕੀ ਗਤਿ ਤਿਨਹੂੰ ਬਨਿਆਈ
ਕਿਸ ਕਹੀਐ ਸਮਝੈ ਨਹੀਂ ਕੋਈ, ਜੋ ਸਮਝੈ ਸਾਧੂਜਨ ਸੋਈ । ੯ ।

ਥੋੜਾ ਬੋਲੈ ਥੋੜਾ ਖਾਇ, ਥੋੜੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ
ਹੋਂਦੇ ਤ੍ਰਾਣੁ ਨਿਤ੍ਰਾਣਾ ਹੋਇ, ਸ ਧੂਜਨ ਬਿਰਲਾ ਜਗ ਕੋਇ । ੧੦ ।

ਨੈਨਾਂ ਤੇਊ ਸੁਪਾਵਨ ਕਹੀਐ ਜੋ ਨੈਨਾਂ ਸਨਮੁਖ ਹਰਿ ਹੋਤੇ
ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਪਾਵਨ ਤੇਊ ਕਹੀਐ ਸ੍ਰਵਨ ਜੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ
ਰਸਨਾ ਤੇਊ ਸੁਪਾਵਨ ਕਹੀਐ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖੈ
ਸਾੜਾ ਤੇਊ ਸੁਪਾਵਨ ਕਹੀਐ ਸਾੜਾ ਸ਼ੀਲ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੈ
ਹਾਥ ਸੁਪਾਵਨ ਤੇਊ ਕਹੀਐ ਜਿਹ ਹਾਥੈ ਕਾਹੂ ਕਿਛੁ ਦੀਜੈ
ਚਰਨ ਸੁਪਾਵਨ ਤੇਊ ਕਹੀਐ,ਜਿਹ ਚਰਨਨ ਪਰ ਕਾਰਜ ਕੀਜੈ
ਰੋਮ ਸੁਪਾਵਨ ਤੇਊ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੁਣ ਠਾਂਢੇ ਹੋਇ ਆਏ
ਸੰਗਤਿ ਤੇਊ ਸੁਪਾਵਨ ਕਹੀਐ ਜਿਹਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਏ
ਨਖ ਸਿਖ ਤੇਊ ਸੁਪਾਵਨ ਕਹੀਐ, ਜਾਂਕੈ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਨ ਕੋਈ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਰੰਤਰਿ, ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਧੂਜਨ ਸੋਈ । ੧੧ ।

ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਾਛੈ ਸਭ ਜਗ ਧਾਵੈ, ਮਾਇਆ ਕਾਹੂ ਕੈ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ
ਸਾਧੂ ਕੇ ਪਾਛੈ ਲਾਗੀ ਆਵੈ, ਤਾਂ ਕਉ ਸਾਧੂ ਮੁਖ ਨ ਲਗਾਵੈ
ਕਰਿ ਸ਼ੀਂਗਾਰ ਸਾਧੂ ਪਹਿ ਆਈ, ਸਾਧੂ ਅਪਨੇ ਦਰਸਨਿ ਲਾਈ
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਪਗਿ ਲਗਿ ਪੂਜਾ ਕਰਿਹੀ

ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਸਾਧੂ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਰਿ ਹੀ
ਆਵ ਰੀ ਮਾਇਆ ! ਆਗੈ ਆਉ, ਸਭ ਕੋਈ ਰਾਖੈ ਤੇਰਾ ਭਾਉ
ਤੂੰ ਤਉ ਸਗਲ ਜਗਤ ਕੀ ਦਾਈ, ਭਲਾ ਕੀਆ ਸਾਧੂ ਪਹਿ ਆਈ
ਜੋ ਕਿਛੁ ਆਗਿਆ ਕਹੋਂ ਸੁ ਕਰੁ ਰੀ, ਸਾਧੂ ਕੈ ਆਗੈ ਪਾਨੀ ਭਰਿ ਰੀ
ਦੇਹੁ ਰੀ ਚਉਂਕਾ ਧੋਉਰੀ ਭਾਂਡੇ, ਭਲਾ ਕੀਆ ਤੈਂ ਸਾਕਤ ਡਾਂਡੇ
ਜੇ ਕੁਸਕੋਂ ਤਉ ਕਟੋਂ ਕਾਨ, ਮੈ ਲਖ ਪਾਇ ਤੇਰੇ ਤਾਨ
ਤੂੰ ਤਉ ਸਭਨਾਂ ਕੀ ਸਹੁ ਬਾਨੀ, ਸੋ ਤੂ ਸਾਧੂ ਕੈ ਹਾਥ ਬਿਕਾਨੀ
ਠਾਂਢੀ ਹੈ ਚਰਨਨ ਕੈ ਆਗੇ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਕਿਉਂ ਸਾਧੂ ਭਾਗੇ
ਆਗੈ ਸਾਧੂ ਸੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਫੇਰ ਦੀਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਚੂਰਾ
ਲਿਆਉਰੀ ਕਪੜੇ ਮਲਮਲ ਖਾਸੇ, ਲਿਆਉਰੀ ਮਿਸਰੀ ਅਉਰ ਪਤਾਸੇ
ਲਿਆਉ ਰੀ ਸੁਇਨੇ ਮੰਦਰ ਊਚੇ,
ਲਿਆਉ ਰੀ ਦੁਲਮੇ ਅਉਰ ਦੁਲੀਚੇ
ਸਾਧਾਂ ਕੈ ਤਲੈ ਬਿਛਾਉ ਬਿਛਾਉਨੇ, ਲਿਆਉ ਰੀ ਭੋਜਨ ਮਧੁਰ ਸਲੋਨੇ
ਲਿਆਉ ਰੀ ਗੰਨੇ ਤੇ ਹਿੰਦਵਾਨੇ, ਭੂੰਚਹਿ ਸਾਧੂ ਭਗਤਿ ਰਮਾਣੇ
ਭੁੰਚਹਿ ਸਾਧ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਹਾਂ ਮਤਵਾਰੇ
ਲਿਆਉ ਰੀ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਦੁਤਾਰੇ, ਲਿਆਉ ਰੀ ਗੁਨਿਜਨ ਗਾਵਣਹਾਰੇ
ਲਿਆਉ ਰੀ ਪੰਡਿਤ ਪੜ੍ਹੈਂ ਪੁਰਾਨ, ਸਾਧੂ ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਧਰਿ ਧਿਆਨੁ
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ
ਸਾਧੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਨਿਰਮਾਇਲ, ਪਾਈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਆਗੈ ਪਾਇਲ
ਸਾਧੂ ਜਾਨੈ ਕੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਾਨੈ, ਅਵਰ ਦੂਸਰਾ ਮਰਮੁ ਨ ਪਛਾਨੈ
ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋਂ ਭੀਨੀ, ਸਾਧੂਜਨ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ । ੧੨ ।

ਸਲੋਕ ਮਾਰੂ ਕੇ

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਤਗ਼ਯੱਰ ਨਾ ਹੋਂਦੇ, ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਰੁੱਤੇ ਨੀ
ਅਠੇ ਪਹਰ ਰਹਿਨ ਅਲਬੇਲੇ, ਬਿਨੁ ਮਦ ਪੀਤਿਆਂ ਮੱਤੇ ਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਸੀਤਲ ਸੁਖ ਦਾਤੇ, ਕਹੀਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਨ ਤੱਤੇ ਨੀ । ੧ ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ਲੱਖ ਕੂੜੀ, ਕੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਸੜੀਂਦੇ ਨੀ
ਪਾਪੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਪਰਨਿੰਦਕ, ਪਰ ਵਸਿ ਪਕੜਿ ਖੜੀਂਦੇ ਨੀ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਿਨ ਰਾਮ ਅਰਾਧਿਆ, ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਥੀਂਦੇ ਨੀ । ੨ ।

ਕਾਲਿਅਹੁ ਹੀ ਧਉਲੇ ਹੋਇ ਆਏ, ਮਉਤ ਸਨੇਹੇ ਘੱਲੇ ਨੀ
ਖਾਨ ਮਲਕ ਸੁਲਤਾਨ ਸਦਾਂਦੇ, ਤੇ ਭੀ ਮਉਤ ਭਕੱਲੇ ਸੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਅਰਾਧਿਆ, ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਚਲੇ ਨੀ । ੩ ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰਨਾ ਯਾਦੁ ਨ ਆਵੈ, ਤੇ ਗਾਫਲ ਮਹਿ ਗਨੇ ਨੀ
ਕਿਚਰਕੁ ਤੋੜੀਂ ਕਰਨ ਮਗਰੂਰੀ, ਮਉਤ ਰਾਣੀ ਨੇ ਡੰਨੇ ਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਅਰਾਧਿਆ, ਦੁਹੀਂ ਜਹਾਨੀਂ ਮੰਨੇ ਨੀ । ੪ ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਉਦਾ ਸਮਝਿ ਨ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਸਉਦਾਗਰ ਮੁੱਠੇ ਨੀ
ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਉਠਾਏ, ਭਲਿਆਈਆਂ ਨਾਲਿ ਰੁੱਠੇ ਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਿਨੀਂ ਰਾਮ ਅਰਾਧਿਆ, ਤੇ ਬੇਗਮਪੁਰ ਵੁੱਠੇ ਨੀ । ੫ ।

ਤੇ ਨਰ ਕਦ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਪਾਵਨਿ, ਜਿਨੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਜੋੜੇ ਨੀ
ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਭਰਿ ਬੇੜੀ ਠੇਲ੍ਹੀ, ਡੂੰਘੇ ਭੈਜਲ ਬੋੜੇ ਨੀ
ਕਿਚਰਕੁ ਤੋੜੀਂ ਕਰਨਿ ਪਸਾਰਾ, ਮਉਤੇ ਪਕੜਿ ਪਛੋੜੇ ਨੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਅਰਾਧਿਆ, ਤੇ ਸਾਧੂਜਨ ਥੋੜੇ ਨੀ । ੬ ।

———

ਪ ਫੁਨਹੇ ਸਿਖਾਂ

ਸੋਈ ਸਾਚਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸਬਦੁ ਸਾਚਾ ਕਹੈ
ਜਿਉਂ ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਕਵਲ, ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਉਂ ਰਹੈ
ਸੰਗਤਿ ਤਾਰਨਿ ਕਾਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਆ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਪਦੁ ਪਾਇਆ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵਾਰੈ ਆਪਣਾ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਈ ਸਚਾਵਾ ਥਾਪਣਾ ।੧।

ਮੰਦਾ ਹੋਵੈ ਹਮਸਾਇਆ, ਹੀਆ ਨ ਗੱਡੀਐ
ਪਰ ਘਰਿ ਹੰਢਹਿ ਨਾਰਿ, ਤ ਪਰਹਰਿ ਛਡੀਐ
ਜੇ ਰਿਣ ਦੇਵਣ ਹੋਇ ਤ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ
ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਛਾਲੁ ਨ ਮਾਰੀਐ
ਢਹਿੰਦੀ ਕੰਢੀ ਹੇਠ ਨ ਮੂਲ ਖਲੋਈਐ
ਭੈ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹੋਇ, ਤਾਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋਈਐ
ਸਮਾਂ ਦਿਸੈ ਵੀਚਾਰਿ, ਤਦੇ ਸੁਖ ਪਾਈਐ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਸਮਝੇ ਬਾਝੁ, ਆਪੁ ਵੰਞਾਈਐ ।੨।

ਜੇ ਬਲ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ਤਉ ਭਿ ਨਿਵ ਚਲੀਐ
ਗਰਬ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਇ ਤ ਪਕਰਿ ਪਥਲੀਐ

ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰਾ ਰਾਮ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਹੈ । ੩ ।

ਖਵੀਐ ਆਪੁ ਵਿਗੋਚਾ, ਕੂੜੁ ਨ ਬੋਲੀਐ
ਦਿਤੇ ਅਘੁ ਚੜ੍ਹਾਇ, ਨ ਊਣਾ ਤੋਲੀਐ
ਮੂਤ੍ਰਾਛੋਰੀ ਮੋਰੀ ਮੂਲਿ ਨ ਫੋਰੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਨਾਰਿ ਪਰਾਈ ਦੇਖਿ ਨ ਡੋਲੀਐ । ੪ ।

ਰਾਵਣ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ, ਪਰਤ੍ਰਿਯ ਆਣ ਕੇ
ਇੰਦ੍ਰ ਬਹੂੰ ਦੁਖ ਪਾਇਆ, ਪਰਤ੍ਰਿਯ ਮਾਣ ਕੇ
ਪਰਤ੍ਰਿਯ ਕਾਰਨਿ ਆਪ ਵੰਞਾਇਆ ਰਾਜੇ ਹੋਡੀਏ
ਸਾਧੂਜਨ ਪਰਤੀਆ ਪਰਹਰਿ ਮਨ ਤੇ ਛੋਡੀਏ । ੫ ।

ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੋਛੀ ਜਾਨੀਐ
ਚਉਹਾਂ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚਿ ਬਾਤ ਪਰਸਿੱਧ ਬਖਾਨੀਐ
ਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਸਿਖ ਜੀਏ ਵਿਚਿ ਰਖੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਨ ਮਹੁਰਾ ਚੱਖੀਐ । ੬ ।

ਪਰਨਾਰੀ ਦਾ ਫੱਟਿਆ ਫੇਰਿ ਨ ਬਾਹੁੜੇ
ਬੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ਤਿਥਾਏ ਪਾਹੁੜੇ
ਪਰ ਨਾਰੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਨ ਮੂਲਿ ਖੜੋਈਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਕੂੜੇ ਲਾਲਚ, ਜਨਮ ਨਾ ਖੋਈਐ । ੭ ।

ਕਾਗਤਿ ਚਿਤ੍ਰੀ ਪੁਤਰੀ, ਤਿਸਤੇ ਸੰਗੀਐ
ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸਹੁੰ, ਏਹੋ ਮੰਗੀਐ
ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਫੜਿ ਰੁੱਖ ਸੁ ਜੜਹੁੰ ਉਪੱਟੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਫਾਹਾ ਕੱਟੀਐ । ੮ ।

ਨਾਰਿ ਪਰਾਈ ਦੇ ਮੂੰਹ ਮੂਲ ਨ ਲਗੀਐ
ਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਸ਼ਿਖ ਤਦਾਹਾਂ ਤਗੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਾਸਹੁੰ ਮੂਹਰਾ ਮੌੜੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ, ਭੈਜਲ ਬੋੜੀਐ। ੯।

ਪੜ੍ਹਿਆ ਦਾਨਸ਼ਵੰਦ ਨ ਕਰਹਿ ਤਕੱਬਰੀ
ਪਾਰਿ ਪਰੈ ਪਰਹਰੈ, ਪਰਾਈ ਟੱਬਰੀ
ਦੇਖਿ ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ, ਈਮਾਨ ਨ ਖੋਈਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਦਾਨਸ਼ਵੰਦ, ਤਦਾਹਾਂ ਹੋਈਐ। ੧੦।

ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰ ਕਿਉਂ
ਦਿਨ ਨੋ ਆਖੈ ਰਾਤਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭੋਰ ਕਿਉਂ
ਗੁਨਹਗਾਰ ਦਿਵਾਨੇ ਦਯੁ ਵਿਸਾਰਿਆ
ਸਾਧੂਜਨ ਪੈਰ ਕੁਹਾੜਾ ਗਾਫ਼ਲ ਮਾਰਿਆ। ੧੧।

ਪੰਡਿਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪੁਸਤਕ ਜਗ ਪ੍ਰਬੋਧਿਆ
ਮੂਰਖ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸੋਧਿਆ
ਮਾਇਆ ਕਾਰਣ ਪੜ੍ਹਹਿ, ਪਾਖੰਡ ਕਮਾਵਣੀ
ਸਾਧੂਜਨ ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ ਕੰਮ ਨ ਆਵਣੀ। ੧੨।

ਪੰਡਿਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵਹਿ, ਪੁਸਤਕ ਸੋਧ ਕੈ
ਨਿਰਭੈ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹਿ, ਮਨ ਪ੍ਰਬੋਧਿ ਕੈ
ਉਚਰਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ, ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਪਾਈਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਐਸੇ ਪੰਡਿਤ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ। ੧੩।

ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮ ਧਰਾਇਆ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇ ਕੈ
ਕਦੇ ਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ, ਰੁਚਿ ਉਪਜਾਇਕੈ

ਭੇਖ ਕਰੇ ਮਨ ਭਾਣੇ, ਮਾਇਆ ਕਾਰਣੇ
ਸਾਧੂਜਨ ਤੇ ਪਾਖੰਡੀ, ਫਿਰਿ ਫਿਰ ਮਾਰਨੇ । ੧੪ ।

ਬੈਰਾਗੀ ਬਡਭਾਗੀ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ
ਤਜਹਿ ਸਗਲਿ ਜੰਜਾਲ, ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ
ਬਾਸਾ ਕੀਆ ਇਕੰਤ, ਸਾਰ ਪਛਾਣ ਕੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕੈ । ੧੫ ।

ਕੀਚੈ ਸੰਗ ਸੁਸੰਗ, ਕੁਸੰਗਹੁ ਭੱਜੀਐ
ਦੇਖਿ ਪਰਾਇਆ ਅਉਗਣ, ਪੜਦਾ ਕੱਜੀਐ
ਰਹੀਐ ਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ, ਮਾਣੁ ਨ ਕੀਜੀਐ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਜਿ ਹਉਮੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੀਐ । ੧੬ ।

ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਕੱਚ, ਨ ਜਾਈ ਜੋੜਿਆ
ਰਹੈ ਨ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭੇ, ਪਾਣੀ ਬੋੜਿਆ
ਮੋਤੀ ਲੱਥੀ ਆਬ ਨ ਜਾਇ ਸਵਾਰਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਤਜਿ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਰਣਾ । ੧੭ ।

ਸਾਧੂ ਰਖਾਏ ਨਾਮ, ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈਆਂ
ਮੈਥਹੁੰ ਮੰਦਾ ਕੋਇ ਨ ਕੀਤੋ ਸਾਂਈਆਂ
ਬਗਲੇ ਜਿਤ੍ਰੇਂ ਧਰਿ ਧਿਆਨ, ਪਾਖੰਡ ਕਮਾਵਣਾ
ਸਾਧੂਜਨ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦਿ ਗਵਾਵਣਾ । ੧੮ ।

ਗੁਰੂ ਰਖਾਏ ਨਾਮ, ਕਰਮ ਖ਼ੋਟੇ ਕਰੇ
ਮਨ ਅੰਧੇ ਤਨ ਅੰਧ, ਸਮਝ ਕਛੁ ਨ ਪਰੇ

ਲੈ ਮਾਲਾ ਗਲਿ ਪਾਵੈ ਦੇਵੈ ਦੀਖਿਆ
ਭੂਲਾ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਮਾਂਗੈ ਭੀਖਿਆ । ੧੯ ।

ਸਿਖਾ ਤੇ ਲੈ ਭੀਖਿਆ, ਧਰੀਅਸ ਜੋਰ ਕੈ
ਛਡਿ ਚਲਿਆ ਬੇਚਾਰਾ, ਵੱਖਰ ਬੋੜ ਕੈ
ਲੰਮੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਛਡਿ ਕਰੈ ਬਦਫੈਲੀਆਂ
ਚੋਪੜਿ ਤੇਲ ਦਿਖਾਵੈ ਮੁੱਛਾਂ ਮੈਲੀਆਂ । ੨੦ ।

ਮਥੈ ਉਪਰਿ ਲਾਏ ਲੀਕਾਂ ਰੱਤੀਆਂ
ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿ ਨ ਬਰਜੈ ਜਾਣ ਅਵੱਤੀਆ
ਪਾਸੀਂ ਲਾਇਨਿ ਛਾਪੇ, ਦਿਸਨਿ ਸੋਹਣੇ
ਕਰਕੇ ਕੋਕਲ ਕੰਠ, ਰਾਮ ਮਨਮੋਹਣੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਹੂਣੀ ਬਾਨੀ, ਛਾਨੀ ਨ ਰਹਹਿ
ਰਿਦੈ ਅਵਰ ਮੁਖ ਅਉਰ, ਕਪਟ ਬਾਤਾਂ ਕਰੈ । ੨੧ ।

ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਦੇ ਨੇੜ ਮੂਲਿ ਨ ਖਬੀਏ
ਟੁਟੀ ਬੇੜੀ ਚੜ੍ਹੈ ਸੋ ਸਰਪਰ ਡੁਬੀਏ
ਭਗਲੂ ਕਰੈ ਗੁਰ ਗੋਪੈ ਜਗ ਪਤਿਆਵਈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਂਕੈ, ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਈ । ੨੨ ।

---

੬ ਝੂਲਨੇ

ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵ ਸਦਾ ਕਰੀਏ, ਭ੍ਰਮ ਕਾਮ ਕਲੇਸ ਨਿਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਅਪਨਾ ਸਰ ਵਸ ਸਭੈ ਹਿਤ ਸੋਂ, ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਊਪਰਿ ਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀਤ ਕੀਏ ਛਿਨ ਮੈਂ, ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰੀਏ ਜੀ
ਸੁਨ ਸਾਧੂਜਨਾ ਗੁਰ ਸਾਚ ਭਨਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾਮ ਸਮਾਰੀਏ ਜੀ ।੧।

ਦ੍ਰਿਗ ਦੇਖ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ, ਬਿਨ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਨਿਹਾਰੀਏ ਜੀ
ਤਰਨੀ ਜਨਮੀ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਨ ਤਾਤ, ਸਭੈ ਤਜਿ ਅੰਤਿ ਸਿਧਾਰੀਏ ਜੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਬਰਨਾ, ਸੁਨਿ ਸਾਧੂਜਨਾ ਨ ਬਿਸਾਰੀਏ ਜੀ
ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਨੇਮ ਸਦਾ ਮਨ ਮੈਂ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾਮ ਸਮਾਰੀਏ ਜੀ ।੨।

ਭ੍ਰਮ ਮਾਇਆ ਕੀ ਛਾਇਆ ਨ ਹੋਇ ਸਦਾ,
ਤਿਹਂ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੀਏ ਜੀ
ਸੁਫਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨ ਜਹਾਨ ਸਭੈ, ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰੀਏ ਜੀ
ਸਚ ਸਾਧੂਜਨਾ ਰਘੁਨਾਥ ਬਿਨਾ, ਥਿਰ ਨਾਹਿ ਕੋਈ ਜੁ ਨਿਹਾਰੀਏ ਜੀ
ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸਦਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰੀਏ ਜੀ ।੩।

ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਜਗਤ੍ਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕੀਆ, ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਬਿੰਦ ਰਕਤ ਸਵਾਰੀਏ ਜੀ
ਤਹ ਆਨ ਸਭੈ ਨਰ ਬੂਡਤ ਹੈਂ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜੈ ਸੁ ਤਾਰੀਏ ਜੀ
ਸੁਨਿ ਸਾਧੂਜਨਾ ਧਰਿ ਧਿਆਨ ਮਨਾ, ਗੁਰਗਿਆਨ ਨਿਧਾਨ ਬਿਚਾਰੀਏ ਜੀ
ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਸੋਈ ਗਾਵਹਿ ਸਦਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਰਾਮੁ ਸੰਭਾਰੀਏ ਜੀ । ੪ ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਜੰਜ਼ੀਰ ਜ਼ਹੀਰ ਕਰੈ, ਗੁਰਗਿਆਨ ਸੋ ਕੱਟਿ ਉਤਾਰੀਏ ਜੀ
ਯਹ ਦੁਰਲੱਭ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਧਰਿਓ, ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀਐ ਜੀ
ਸੁਨਿ ਸਾਧੂਜਨਾ ਸਮਝਾਇਓ ਘਨਾ, ਕਹੁ ਕੇਤੀ ਕੁ ਬਾਰ ਪੁਕਾਰੀਐ ਜੀ
ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਨੇਮ ਸਦਾ ਮਨ ਮੈਂ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਰਾਮ ਸੰਭਾਰੀਐ ਜੀ । ੫ ।

ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਹਿ ਯਗ ਆਵਤੁ ਹੈ, ਸਭ ਹੂੰ ਤੇ ਭਲੀ ਮਨ ਧਾਰੀਏ ਜੀ
ਬਕੀਏ ਮੁਖ ਜੋਰਿ ਨ ਕਾਹੂੰ ਕੇ ਸੰਗਿ, ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਥ ਸੰਭਾਰੀਏ ਜੀ
ਰਹੀਐ ਨਿਰਬਾਨ ਸਦਾ ਜਗ ਮੈਂ, ਦੂਤੀਆ ਦੂਰ ਬੁਧਿ ਬਿਸਾਰੀਏ ਜੀ
ਸੁਨ ਸਾਧੂਜਨਾ ਗੁਰ ਸਾਚ ਭਨਾ,
ਹੀਰਾ ਆਇਓ ਹੈ ਹਾਥ ਨ ਹਾਰੀਏ ਜੀ । ੬ ।

---

੭ ਬਾਵਨ ਅੱਖਰੀ

ਕਕੈ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੋ ਕੀਚੈ, ਕਾਟ ਕਠਨ ਬੰਧਨ ਜਗ ਜੀਜੈ
ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਅੰਤ ਸੰਗ ਲੈ ਜਾਹੀਂ, ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਨਾਹੀਂ
ਕੁਦਮ ਕਰੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕਹਾਵਹਿ, ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਕੀ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ
ਕੇਤਕ ਬਾਰ ਜਨਮ ਭੂਮਿ ਆਇਓ; ਕੈਸੇ ਛੂਟਹਿ ਸਾਚ ਨ ਪਾਇਓ
ਕੋਟ ਕਪਟ ਕਰ ਧਨ ਉਪਜਾਯੋ, ਕਕੌਡੀ ਬਦਲੇ ਲਾਲ ਗਵਾਯੋ
ਕੰਟਕ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਨਿਵਾਰਹਿ, ਕਹਿਤ ਕਹਿਤ ਸਾਧੂਜਨ ਹਾਰਹਿ ।੧।

ਖਖਾ ਖਟ ਲੈ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ, ਖਾਇ ਖਰਚ ਅਖੁਟ ਖਜ਼ਾਨਾ
ਖਿਮਾ ਗਰੀਬੀ ਮਹਿ ਜੋ ਰਹਿਤੇ,ਖੀਚ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਤੇ
ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਆਪਤਿ ਨਾਹੀਂ, ਖੂਲ ਕਪਾਟ ਭਰਮ ਕੇ ਜਾਹੀਂ
ਖੇਮ ਕੁਸ਼ਲ ਤਹਿ ਨਾਹੀਂ ਧੋਖਾ, ਖੈ ਕੀਨੇ ਦੇਹੀ ਕੇ ਦੋਖਾ
ਖੰਡ ਖੰਡ ਦੋਖ ਕੀਨੇ ਸਭ ਤਨ ਤੇ,
ਖੈਰ ਮਿਟੀ ਸਾਧੂਜਨ ਮਨ ਤੇ ।੨।

ਗਗੈ ਗਰਬ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਮੀਤਾ, ਗਾਵਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਨੀਤਾ
ਗਿਆਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਜੋ ਨਰ ਧਿਆਵੈ
ਗੀਝ ਰਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੈ

ਗੁਨ ਗੰਭੀਰ ਗਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਹੀਂ, ਗੂੰਗੇ ਰਸ ਪਾਇਓ ਮਨ ਮਾਹੀਂ
ਗੇਰੀ ਰੰਗ ਰੰਗ ਬਸਤ੍ਰ ਹੰਢਾਵਹਿ, ਗਈ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਅਥਿਤ ਕਹਾਵਹਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਗਤ ਕਾਰਨ ਭ੍ਰਮਤੇ, ਗੌਨ ਕਰਹਿ ਦਹਿਦਿਸ ਕਤ੍ਰੇ ਰਮਤੇ
ਗੰਗਾ ਗਇਆ ਗੁਦਾਵਰਿ ਜਾਹੀਂ, ਗਹਿ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਖ ਪਾਹੀਂ । ੩ ।

ਘਘੈ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਚ ਕਮਾਵਹੁ, ਘਾਮ ਮਿਟੈ ਸੀਤਲ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ
ਘਿਰਹਿ ਪਾਪ ਸਗਲ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ, ਘੀ ਦਧਿ ਜਿਉਂ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਬਨ ਤੇ
ਘੁੰਮ ਘੁੰਮ ਤਿਹਿ ਸਾਹਿਬ ਪਰ ਜਾਈਏ, ਘੂੰਘਟਿ ਖੋਲ ਪ੍ਰਗਟ ਜਸ ਗਾਈਐ
ਘੇਲਾ ਘਾਲ ਰਹੀ ਜਗ ਮਾਇਆ, ਘੈਨੀ ਦਿਸੈ ਘਨਹਰ ਕੀ ਛਾਇਆ
ਘੋਖੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦਾ, ਘੋਰਮ ਭਏ ਨ ਪਾਵਹਿ ਭੇਦਾ
ਘੰਘਲ ਮਾਂਹਿ ਸਗਲ ਜਗ ਪਰਿਆ,
ਘਹਿ ਘਹਿ ਪਾਪ ਸਾਧੂ ਪਰਹਰਿਆ । ੪ ।

ਚਚਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗ ਰਚ ਰਹੁ,
ਚਾਲ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਗਹੁ
ਚਿਤਵਤਿ ਚਿਤਵਤਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨੀ, ਚੀਕੜ ਡੂਬ ਰਹਿਓ ਅਭਿਮਾਨੀ
ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮਰਨ, ਕੂਕ ਨਾਹੀਂ ਯਾ ਅਤ੍ਰੇਸਰ ਤੇ ਮਨ
ਚੇਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੀਜੈ ਕਾਮਾ, ਚੈਨ ਸਦਾ ਭਜ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮਾ
ਚੌਜ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਰੇ, ਚੌਂ ਕਰ ਟਿਕ ਕਬਹੂੰ ਮਨ ਮੇਰੇ
ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਬਸ ਕਰ
ਚਹਿਤ ਨ ਪਾਪ ਸਿਮ੍ਰਤ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ । ੫ ।

ਛਛਾ ਛਲ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹੇ, ਛਾਡਿ ਚਲਹਿਗੇ ਜਬ ਜਮ ਜੋਹੇ
ਛਿਨ ਛਿਨ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਛੀਜੈ ਕੂੜ ਕਪਟ ਅਹੰਮੇਵਾ
ਛੁਟਕਣ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ, ਛੂਛੀ ਮਤਿ ਜੋ ਆਪ ਗਨਾਹੀ

ਛੇਰੀ ਜੀਉ ਸਿੰਘ ਹੈ ਕਾਲ, ਛੈ ਕਰੇ ਛਿਨ ਮੈ ਬਿਹਾਲ
ਛੋਡਹੁ ਲਾਲਚ ਲੋਭ ਬਿਕਾਰਾ, ਛੋਨੀ ਬਿਧਿ ਸਭ ਚਲਣਹਾਰਾ
ਛੰਦ ਪੁਰਾਣ ਪੁਕਾਰਤ ਰਹੈ, ਛਹਿ ਰਹਿਓ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸਨ ਕਉ ਚਹੈ। ੬।

ਜਜਾ ਜਪਲੈ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ, ਜਾਇ ਭਰਮ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਧਾਨਾ
ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ;
ਜੀਤ ਜਨਮ ਜਗ ਜਸ ਤਿਨ ਲੀਆ
ਜੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਜਾਨੈ ਜੋਊ, ਜੋਨਿ ਭਰਮ ਪੁਨਰਪ ਨਹਿ ਹੋਊ
ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨੀਂ ਪੜਤਾ, ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਸਭੇ ਜਗ ਕਰਤਾ
ਜੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਤਾਂਕਉ ਕਿਛ ਨਾਹੀਂ, ਜ਼ੌਕ ਸਹਿਜ ਅਨੰਦ ਸਦਾਹੀਂ
ਜੰਜਾਲੀ ਸਭ ਜਗਤ ਵਿਗੀਸੈ; ਜ਼ਹਿਰ ਮਿਟੀ ਜਪਤੇ ਜਗਦੀਸ਼ੈ। ੭।

ਝਝਾ ਝਗੜਾ ਘਰ ਮਹਿ ਭਾਰੀ, ਝਾਗੇ ਦ੍ਰਿਗ ਪਰਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ
ਝਿਲਮਿਲ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੈ ਪਾਵਕ ਜਿਊਂ,
ਝੀਨ ਭਇਓ ਮਨ ਕਾਮ ਲਹਿਰ ਸਿਉਂ
ਝੁਕ ਝੁਕ ਕਪਟ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾ; ਝੂਠੀ ਰਸਨਾ ਬੋਲੈ ਬੈਨਾ
ਝੇਰਾ ਕਿਹ ਬਿਧਿ ਤੇ ਇਹ ਜਾਵੈ, ਝੈਝਿ ਰਹਿਓ ਮਨ ਇਤ ਉਤਿ ਧਾਵੈ
ਝੋਲ ਝੋਲ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ, ਝੌਕਰ ਝਗੜਾ ਸੰਗ ਰਹੀਜੈ
ਝੰਮ ਝੰਮ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੈ,
ਝਹਿਰ ਮਿਟੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸੈ। ੮।

ਟਟਾ ਟਰਤ ਨਹੀਂ ਸਿਮ੍ਰਤ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਟਾਕਿ ਰਹਿਓ ਬਹੁ ਲੋਕ ਯਤਨ ਕਰ
ਟਿਕ ਰਹਿਓ ਅੰਤਰਿ ਕੋ ਧਿਆਨਾ, ਟੀਕਾ ਸਹਿਤ ਭਗਤ ਮਨ ਮਾਨਾ
ਟੁਬਕੀ ਤਿਹ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਖਾਈ, ਟੂਟੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭਾਈ

ਟੇਢੇ ਜਾਤ ਲੀਏ ਕਤ ਫੇਰੀ, ਟੈਵ ਪਰੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੇਰੀ
ਟੋਲਿ ਗੁਬਿੰਦ ਜਿਨ ਘਟ ਮਹਿ ਦੇਖਿਆ
ਟਉਰ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਭਈ ਰੇਖਿਆ
ਟਿਕ ਨਾ ਹੋਵਤ ਦੇਹ ਦੁਖਾਲੀ, ਟਹਿਕਿਓ ਰਹਿਤ ਸਦਾ ਬਨਵਾਲੀ। ੯।

ਠਠਾ ਠਗ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਾ, ਠਾਕੁਰ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ
ਠਿਠਕਨ ਤਾਂਕਉ ਦਰਗਹ ਨਾਹੀਂ, ਠੀਕ ਗਹੀ ਹਰਿ ਜਸ ਮਨ ਮਾਹੀਂ
ਠੁਮਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨਾ, ਠੂਲਾ ਸੂਖਮ ਸਸ ਸਿੰਘ ਜਾਨਾ
ਠੇਕੇ ਪਾਉ ਅਧਰਮ ਕੇ ਰਾਹਿ, ਠੈਈ ਨਾਮ ਜਾਂ ਮੁਕਤਿ ਸਮਾਹਿ
ਠੋਕ ਵਜਾਇ ਸਭੋ ਜਗ ਦੇਖਿਅ, ਠੌਰ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਭਈ ਰੇਖਿਆ
ਠੰਮ ਠੰਮ ਮਾਇਆ ਘਾਲੈ ਜਾਲੀ,
ਠਹਿਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋ ਬਨਵਾਲੀ। ੧੦।

ਡਡਾ ਡਗਮਗ ਛਾਡਹੁ ਭਾਈ,ਡਾਰਿ ਦੇਹੁ ਮਨ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ
ਡਿਗ ਨਹੀਂ ਕੂਪ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਮਾਹੀਂ, ਡੀਲ ਗਿਰੇ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀਂ
ਡੂਬ ਡੂਬ ਕਈ ਬਾਰ ਤੂ ਆਇਆ, ਡੂਬ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਇਆ
ਡੇਰਾ ਗਹੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਡੈਫ ਨਾ ਕਰੋ ਤਜੋ ਅਹੰ ਮੇਵਾ
ਡੋਵ ਨਹੀ ਇਤ ਉਤ ਕਉ ਮੀਤਾ, ਡਉਰ ਭਉਰ ਕਿਆ ਕੀਨੋ ਚੀਤਾ
ਡੰਸਤ ਮਾਇਆ ਨਾਗਨਿ ਕਾਲੀ, ਡਹਿਕ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੋ ਬਨਵਾਲੀ। ੧੧।

ਢਢਾ ਢਬ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਜਪੀਐ, ਢਾਹਿ ਦੂਸਰਾ ਏਕੋ ਥਪੀਐ
ਢਿਗ ਸਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਹੀਏ, ਢੀਲ ਛਾਡਿ ਹਰਿ ਜੋ ਜਸੁ ਕਹੀਏ
ਢਲ ਪਾਸਾ ਜਿਤਿ ਗੈਲ ਨ ਹਾਰਹਿ, ਢੂੰਢਹੁ ਘਟ ਜਿਤਿ ਆਪ ਸਮਾਰਹਿ
ਢੇਰੀ ਦੂਰ ਕਰਹੁ ਮਮਤਾ ਕੀ, ਢੈਲ ਢਾਮ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਕੀ

ਢੋਈ ਦਰਗਹੁ ਪਾਵੈ ਸੋਈ, ਢੇਹੁ ਨੀਕਾਂ ਫਿਰ ਮਰਣ ਨਾ ਹੋਈ
ਢੰਗ ਭਲਾ ਨਿਰਮਲੁ ਕਰ ਕਰਣੀ,
ਢਹਿ ਪਉ ਸਾਧੂਜਨ ਗੁਰ ਸਰਣੀ । ੧੨ ।

ਤਤਾ ਤਰੁਵਰ ਇਹ ਤਨੁ ਤੇਰਾ, ਤਾਂ ਮਹਿ ਪੰਛੀ ਪਉਨ ਬਸੇਰਾ
ਤਿਲਭਰ ਤਾਂਕਾ ਕਰ ਨ ਬਿਸਵਾਸਾ, ਤੀਨ ਤਿਆਗਿ ਚਉਥੇ ਕਰ ਵਾਸਾ
ਤੁਛ ਆਪੇ ਆਪੇ ਅਸਥੂਲਾ, ਤੂਟਾ ਬੰਧਨ ਸਹਿਜੇ ਖੂਲਾ
ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੇ, ਤੈਸਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੈਸਾ ਰੇ
ਤੋਟਾ ਲਾਹਾ ਸਮ ਕਰ ਜਾਨਿਆ, ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ
ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ;
ਤਹਿ ਠਾਹਰਿ ਪਾਈ ਬਨਵਾਲੀ । ੧੩ ।

ਥਥਾ ਥਟਿ ਥਾਟਿਓ ਜਿਨਿ ਭਾਈ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਰਹਿਓ ਸਮਾਈ
ਥਿਰ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਖੇਲ, ਥੀਉ ਭਗਤਿ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮੇਲਿ
ਥੁਥਲੀ ਲੈ ਨ ਚਲਿਓ ਗਨਿ ਕੋਊ, ਥੂਨਿ ਗਿਰੀ ਦੁਚਿਤੇ ਕੀ ਦੋਊ
ਥੇਕ ਪੰਚੁ ਤਤੁ ਕੀ ਤਿਆਗੀ, ਥੈਲੀ ਛੋਡਿ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ
ਥੋੜੀ ਅਉਧਿ ਬਹੁਤਿ ਬਿਸਥਾਰਾ, ਥਉਨ ਸੰਚਿ ਗਰਬਿਓ ਗਵਾਰਾ
ਥੰਮਨ ਕਤੁ ਸਾਧੂਜਨ ਕਉਨਾ, ਥਹੁ ਛਾਡੇ ਜਬ ਦੇਹੀ ਪਉਨਾ । ੧੪ ।

ਦਦੈ ਦਰਸਨ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ, ਦਾਲਿਦੁ ਭੰਜਨ ਭਗਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ
ਦਿਨੁ ਦਿਨ ਅਉਧ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ, ਦੀਪਕੁ ਜਲੈ ਤੇਲੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ
ਦੁਤੀਆ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਿਆਪੈ, ਦੂਸਰ ਕੋਊ ਨਾ ਬੰਧਨ ਕਾਪੈ
ਦੇਖਤਿ ਹੀ ਸਭ ਜ਼ਗੁ ਚਲੁ ਜਾਤਾ
ਦਇਆ ਧਰਮ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਰਾਤਾ

ਦੋਸ਼ ਕਵਨ ਕਉ ਦੀਜੈ ਪਿਆਰੇ; ਦੌਰਿ ਦੌਰਿ ਅੰਤੁ ਸਭ ਹਾਰੇ
ਦੰਦ ਕਥਾ ਪਰਹਰਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਦਹਿਤ ਪਾਪ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ । ੧੫ ।

ਧਧੈ ਧਰਮੁ ਪੰਥ ਚਲਿ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਧਾਰਿ ਰਿਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ
ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨੁ ਤਿਨ ਕਾ ਜਗੁ ਮਾਹੀਂ, ਧੀਰਜ ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾਹੀ
ਧੁਖ ਧੁਖ ਉਠਹਿ ਗਰਬ ਕੇ ਮਾਰੇ,ਧੂਰਿ ਹੋਹਿੰਗੇ ਅੰਤ ਬਿਚਾਰੇ
ਧੇਨੁ ਅਚਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਤਿਆਗਹਿ, ਧੈਨਿਕਾਂ ਤਜਿ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਹਿ
ਧੋਖਾ ਕਬਹਿਂ ਨਾ ਉਤਰੇ ਮਨ ਤੇ; ਧੌਰੇ ਕੇਸ ਉਲਟ ਭਏ ਤਨਿ ਤੇ
ਧੰਧਾ ਕਰਤੇ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨੀ; ਧਹਿਕ ਧਹਿਕ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਗਿਆਨੀ । ੧੬ ।

ਨਨਾ ਨਰਕਿ ਪਰਹਿੰਗੇ ਨਾਹੀ; ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬਸੈ ਮਨੁ ਮਾਂਹੀ
ਨਿਮਖ ਨ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਤੋਹਿ ਨਿਆਰੇ,
ਨੀਰ ਮਕਰ ਜਿਉਂ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ।
ਨੁਜਕਰ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ, ਨੂਪਰ ਬਾਂਧ ਨਿਰਤਿ ਦਿਖਲਾਵਹਿ
ਨੇਮ ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ, ਨੈਕ ਨ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨਿਹਾਲਹਿ
ਨੋਕਰ ਭਏ ਨਿਰੰਜਨ ਜੀ ਕੇ, ਨੌਬਤਿ ਅਪਨੀ ਮਹਿ ਅਤਿ ਨੀਕੇ
ਨੰਦ ਨੰਦਨੁ ਜੀਕੇ ਅਨੁਰਾਗੀ, ਨਹਿ ਮਰਨੀ ਬਪੁਰੇ ਬਡਭਾਗੀ । ੧੭ ।

ਪਪਾ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨੀ, ਪਾਖੰਡ ਛਾਡਿ ਕਰਹੁ ਸਚਿ ਕਰਨੀ
ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕੋ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਪੀਤਲ ਤੇ ਹੋਇ ਬਾਰਹਿ ਬਾਨੀ
ਪੁਨਰਪਿ ਕਿਹੁ ਅਉਸਰ ਨਹੀ ਆਵੈ, ਪੂਛਿ ਦੇਖ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਵੈ
ਪੇਟ ਭਰਨ ਕਉ ਉਦਮ ਕਰਹੀ, ਪੈਸੇ ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਘਰ ਭਰ ਹੀ
ਪੋਖਨਹਾਰਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਮਾਹੀ; ਪੌਢ ਰਹੈ ਤਉ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹੀ
ਪੰਚ ਚੋਰ ਦੇਹੀ ਕਉ ਲੂਟਹਿ, ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਸਾਧੂਜਨ ਛੂਟਹਿ । ੧੮ ।

ਫਫਾ ਫਲੁ ਪਾਵਨਿ ਜੌ ਚਾਹਹਿ, ਫਾਰਿ ਅੰਤਰਾ ਦੁਰਮਤਿ ਢਾਹਹਿ
ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕਈ ਬਾਰਿ ਤੂੰ ਆਇਆ,
ਫੀਕੇ ਰਸੁ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆਂ
ਫੁਨਿ ਫੁਨਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਇਹਿ ਦੂਆ, ਫੂਟਿ ਨੈਨਿ ਅੰਧੁਰਾ ਕਿਆ ਹੂਆ
ਫੇਰਿ ਫਾਰਿ ਰਰ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਰਹੁ, ਫੈਲਿ ਫੂਲ ਕਿਆ ਦੇਹਿ ਸੀਗਾਰਹੁ
ਫੋਕਟਿ ਰੂਪ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ, ਫੌਜ ਬਾਂਧ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲੂਟਨਿਹਾਰਾ
ਫੰਧ ਪਰੈ ਤਾਂਕੌ ਅਤਿ ਭਾਂਰੀ, ਫਹਿਮ ਕਰਹੁ ਕਾਟਹੁ ਬਨਵਾਰੀ । ੧੯ ।

ਬਾਬਾ ਬਹਿਓ ਜਾਤਿ ਕਤਿ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਉਚਰਉ ਗੁਰਬਾਨੀ
ਬਿਨੁ ਹਰਿਭਜਨੁ ਕਉਨ ਛੁਟਿਕਾਵੈ, ਬੀਤ ਸਮਾ ਫਿਰਿ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ
ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਿਬੇਰਾ, ਬੂਡ ਗਇਆ ਕਪਟੀ ਕਾ ਬੇਰਾ
ਬੇਰ ਬੇਰ ਜਨਮਿਆ ਅਰ ਮੂਆ, ਬੈਲਿ ਬਿਰਾਨਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੂਆ
ਬੋਵੈ ਬਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਲੋਰੈ, ਬਉਰੇ ਕਉ ਮਾਇਆ ਝਕਝੋਰੈ
ਬੰਧਨ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਟੈ, ਬਹਿਕੇ ਕਾ ਘਰ ਤਸਕਰ ਲੂਟੈ । ੨੦ ।

ਭਭਾ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵਹੁ ਮਨ ਤੇ, ਭਾਲ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਅਪਨੇ ਤਨ ਤੇ
ਭਿਣਕ ਸ੍ਰਵਣ ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਣੀਜੈ, ਭੀਜ ਰਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਜੈ
ਭੂਖ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੇਰੀ, ਭੂਲਤਿ ਨਾਹਨ ਕਬਹੂੰ ਫੇਰੀ
ਭੇਖ ਕਪਟ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗੇ, ਭੈ ਚੂਕੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਲਾਗੇ
ਭੋਲੇ ਠਾਕੁਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੇ, ਭੈ ਕਰ ਰਹੈ ਤਾਹੂ ਕੋ ਤਾਰੈ
ਭਾਂਤਿ ਭਲੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੈ, ਭੈ ਕਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਰਹੀਜੈ । ੨੧ ।

ਮਮਾ ਮਰਮ ਜਾਨ ਜਨ ਜਾਗੈ, ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਕੁਮਾਰਗ ਤਿਆਗੈ
ਮਿਲ ਮਿਲ ਬਿਛੜਹਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ. ਮੀਤ ਤਿਹਾਰੇ ਮਿਟਹਿ ਉਪਾਧੂ
ਮੁਖ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਕੂੜ ਨ ਭਾਖਹਿ, ਮੂਰਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰਿਦ ਰਾਖਹਿ

ਮੇਰੁ ਸਭਨ ਕੇ ਊਪਰ ਸੋਈ; ਮੈਲੀ ਮਨਸਾ ਮਨ ਤੇ ਖੋਈ
ਮੋਟੇ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉਂ ਲਿਵ ਲਾਗੀ; ਅਉਸਰ ਜੀਤ ਚਲਿਓ ਵਡਭਾਗੀ
ਮੰਦਰ ਮਾਂਹਿ ਬਸੈ ਇਕ ਮਨੀਆਂ, ਮਹਿਲ ਪਹੂਚਿਆ ਬਪੁਰਾ ਬਨੀਆ । ੨੨ ।

ਰਚਿ ਰਚਿ ਰਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ, ਰਾਖਹੁ ਸੰਚ ਧਰਮ ਕੀ ਖੇਤੀ
ਰਹਿ ਰਹੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਮਨ ਬਉਰੇ, ਰੀਤ ਸੰਤ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਕਰ ਗਹੁਰੇ
ਰੁਚਿ ਉਪਜਾਇ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ, ਰੂਪ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵਹੁ
ਰੇ ਮਨ ਕਈ ਬਾਰ ਸਮਝਾਇਓ, ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਕਤ ਬਾਦ ਗਵਾਇਓ
ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪੈ, ਰੌਦ੍ਰ ਕਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲ ਨਾਸਹਿ
ਰੰਗਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨਿ ਆਪੁਨ, ਰਹਿਤੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਹਿਤ ਸਾਧੂਜਨ । ੨੩ ।

ਲਲਾ ਲਗਨ ਲਾਲ ਸਿਉਂ ਲਗੀ ਹਮਾਰੀ, ਲਾਭ ਲੀਆ ਬਪੁਰੇ ਬੈਪਾਰੀ
ਲਿਖ ਲਿਖ ਹਰਿਜਸ ਜਗਤ ਪਸਾਰੇ, ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰੇ
ਲੁਟਕ ਪਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨੀ, ਲੂਟ ਸੁਧਾਰਸ ਬਿਖ ਪਰਹਰਨੀ
ਲੇਖਾ ਫਾਰ ਅਲੇਖ ਪਹਿਚਾਨਿਆ, ਲੈ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆਂ
ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸਵਾਰੇ ਦੋਊ, ਲੌ ਲਸਤਾ ਲਾਗੈ ਨਹੀਂ ਕੋਊ
ਲੰਕਾ ਲੂਟਨ ਸਿਉਂ ਲਿਵ ਲਾਗੀ,
ਲਹਿਰ ਲੋਭ ਕੀ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗੀ । ੨੪ ।

ਵਵਾ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਤੇ ਨਿਆਰਾ, ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤੂੰ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ
ਵਿਖੜੀ ਘਾਟੀ ਤਰੀ ਨ ਜਾਈ, ਵੀਹੀ ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਤਾਈ
ਵੁੜੇ ਨੀਰ ਨੀਚੀ ਠਾਹਰਿ ਕਉ, ਵੂਠਾ ਜਲੁ ਜਾਤਾ ਬਾਹਰ ਕਉ
ਵੇੜਿ ਲੀਆ ਪਾਂਚੋ ਸੰਸਾਰੀ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ
ਵੋਵੋ ਕਰਕੇ ਕੂਕ ਸੁਨਾਇਆ, ਵੌਉਰਾ ਮੋਹਿਆ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ

ਵੈਂਡ ਲੀਆ ਲੋਗਨ ਸਿਉਂ ਲਾਗਾ,
ਵਹਿਣ ਪਇਆ ਪਚਿ ਮੁਇਆ ਅਭਾਗਾ । ੨੫ ।

ਸਸਾ ਸਰਨ ਪਰੇ ਅਬ ਹਾਰੇ, ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ
ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ, ਸੀਸ ਚਰਨ ਪਰ ਧਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਿਉਂ ਸਹਿਜ ਸਮਾਨੇ; ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਸਦਾ ਬਿਗਸਾਨੇ
ਸੋ ਸਾਧੂ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ਸੈਨਾ ਸਾਥ ਨਾਥ ਪੈ ਜਾਂਹੀ
ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਮਨਸਾ ਤੇ ਖੋਈ । ਸੌਂਕਣ ਜੀਤ ਸੁਹਾਗਨਿ ਹੋਈ
ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਉਤਰੀ ਸਭ ਸ਼ੰਕਾ
ਸਹਿਜ ਭਇਓ ਸਾਧੂਜਨ ਨਿਹਕਲੰਕਾ । ੨੬ ।

੯ ਉਦਾਸਿ ਗੋਪੀਚੰਦ (ਰਾਮਕਲੀ)

ਬੋਲਣਾ ਬਾਬੇ ਸਾਧੂਜਨ ਕਾ

ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਰਾਏ ਮਰਦਨ, ਰੋਵਣ ਲਾਗੀ ਮਾਈ
ਐਸੀ ਕਾਂਇਆ ਬਿਨਸ ਚਲੈਗੀ, ਮਾਟੀ ਸਿਉਂ ਰਲਿ ਜਾਈ
ਮਾਤਾ ਕਉ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਪੂਛਹਿ, ਕਿਨਿ ਮੇਰੀ ਮਾਉਂ ਦੁਖਾਈ । ੧ ।

ਗੋਰਖ ਬਾਲਾ ਸਦਾ ਮਤਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ । ਰਹਾਉ ।
ਤਿਸ ਨਰ ਕਉ ਮੈਂ ਮਾਰਿ ਬਿਡਾਰਉਂ, ਸਮਸਰਿ ਕਰਹਿ ਤਿਹਾਰੀ
ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਪੜਹੁ ਮਤ ਪੂਤਾ, ਤੂ ਸੁਨਿ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ
ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ਦੇਖ ਕਰਿ ਹਉਂ, ਰੁੰਨੀ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੀ । ੨ ।

ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੂ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ, ਦੇਖ ਹਮਾਰੀ ਦੇਹਿ
ਸਮਝੇ ਬਿਨ ਸੰਤੋਖ ਨ ਪਾਵਹੁ, ਦੀਜਹਿ ਸਾਚੁ ਸਨੇਹੁ
ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ !, ਅੰਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ਖੇਹੁ । ੩ ।

ਜੀਵਨ ਕਾ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰੋਂ ਮੈਂ, ਸਾ ਤੂ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ
ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ, ਸਾਚ ਕਹਹੁਸਮਝਾਈ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਗੁਰੂ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਪਰੀਐ ਤਿਹ ਸਰਣਾਈ । ੪ ।

ਧਉਲਹਰਾਂ ਵਿਚਿ ਵਾਸਾ ਤੇਰਾ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਤੂੰ ਰਾਣੀ
ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਇਓ, ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਗਤਿ ਜਾਨੀ
ਮਾਤਾ ਕਉ ਗੋਪੀਚੰਦ ਪੂਛਹਿ, ਦੀਜੈ ਸਾਚ ਨੀਸਾਨੀ । ੫ ।

ਪਾਂਧੇ ਕੀ ਚਟਸਾਲ ਪੜ੍ਹੰਤੀ, ਭਰਥਰਿ ਮੇਰਾ ਭਾਈ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਗੁਰੂ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਦਿੜਾਈ
ਮੈਂ ਬੈਰਾਗਣਿ ਬਹੁਤ ਦਿਵਸ ਕੀ, ਸੁਮਤਿ ਤਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ । ੬ ।

ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹੈ ਸੁਣ ਮਾਤਾ, ਮੈਂ ਤੁਮ ਕਉ ਸਮਝਾਵਉਂ
ਬਾਰਹ ਬਰਸਾਂ ਮਹਿਂ ਰਾਜ ਕਰੋਂਗਾ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਗ ਕਮਾਵਉਂ
ਅਬ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਉਂ ਕਿਰਤ ਅਪਣੀ, ਆਗਿਆ ਤੇਰੀ ਪਾਵਉਂ । ੭ ।

ਬਾਰਹ ਬਰਸਾਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕੈਸੀ, ਬਿਨਸਿ ਚਲੇ ਛਿਨ ਮਾਹੀ
ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ, ਸੁਪਨੇ ਜਿਉਂ ਹੋਇ ਜਾਂਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗੋਰਖਨਾਥ ਮਿਲੇ ਬਿਨ, ਜਗ ਮਹਿਂ ਜੀਵਨ ਨਾਹੀ । ੮ ।

ਗੋਰਖਨਾਥ ਬਸੈ ਕਿਹ ਠਾਹਰ, ਹਰਿ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਗੀ
ਅਬ ਹੀ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ, ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਿਓਗੀ
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਕਉ ਯਾ ਨਗਰਾਂ ਮਹਿ, ਆਇਓ ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ । ੯ ।

ਆਧੇ ਅੰਗ ਨ ਕੀਆ ਮਰਦਨ, ਆਧੇ ਅੰਗੁ ਕਰਾਇਆ
ਮਾਨ ਚਲਿਆ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ, ਪਲ ਭਰ ਬਿਲਮ ਨ ਲਾਇਆ
ਨਗਨ ਰੂਪ ਕਟਿ ਧੋਤੀ ਬਾਂਧੀ, ਰਾਜੇ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ । ੧੦ ।

ਐਸੀ ਭਾਂਤ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ, ਗੋਪੀਚੰਦ ਉਦਾਸੀ
ਜਾਇ ਆਦੇਸ ਦੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ, ਐਸੀ ਸੁਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ
ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰੈ ਬੇਨੰਤੀ, ਹੋਵਣ ਕਉ ਅਬਿਨਾਸੀ । ੧੧ ।

ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ ! ਜਗ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਦੁਹੇਲਾ
ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ, ਕਾਹੂੰ ਸੰਗਿ ਨ ਮੇਲਾ
ਜੈਸੀ ਕਰਣੀ ਤੈਸੀ ਰਹਣੀ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਚੇਲਾ । ੧੨ ।

ਲੇਫੂ ਨਿਹਾਲੀ ਨੀਂਦ ਨ ਪੜਤੀ, ਤ੍ਰਿਣ ਕੇ ਸੱਥਰ ਸਉਣਾ

ਗਾਠਿ ਗਠੀਲੀ ਖਿੰਥਾ ਗਲ ਮੈਂ, ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ਭਉਣਾ
ਰਸਕਸ ਤਿਆਗਿ ਅਲੂਣਾ ਖਾਣਾ, ਅਹਿਨਿਸ ਭਖਣ ਪਉਣਾ । ੧੩ ।

ਨ ਮੈਂ ਚਾਹਹੂੰ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ, ਨ ਮੈਂ ਮਾਲ ਖਜ਼ੀਨਾ
ਨ ਮੈਂ ਚਾਹਹੂੰ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ, ਨ ਮੈਂ ਮਹਲ ਰੰਗੀਨਾ
ਨ ਮੈਂ ਚਾਹਹੂੰ ਰਸਕਸ ਭੋਜਨ, ਹਰਿ ਰਸ ਮਨੂਆ ਭੀਨਾ । ੧੪ ।

ਮੋਕਉ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗੋਰਖਨਾਥਾ
ਤੁਮਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੈ ਊਧਰੈ, ਉਲਟ ਪਰਉਗੋ ਮਾਥਾ
ਜਬ ਲਗ ਧਰਣਿ ਅਕਾਸ਼ ਰਹੈਗਾ, ਤਬ ਲਗਿ ਹੋਇਗੀ ਗਾਥਾ । ੧੫ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗੋਰਖ ਦੀਖਿਆ ਦੀਨੀ, ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ
ਤੇੜਿ ਲੰਗੋਟੀ ਤੇ ਗਲਿ ਸਿੰਗੀ, ਕੰਨੀਂ ਸਿੱਕਾ ਪਾਇਆ
ਅੰਗਿ ਬਿਭੂਤਿ ਅਤੇ ਹਥਿ ਡਿੱਬੀ, ਭਿਖਿਆ ਲੈਣ ਪਠਾਇਆ । ੧੬ ।

ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ, ਗੋਰਖਨਾਥ ਸੁਣਾਏ
ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ, ਜੇ ਕੋਈ ਭਿਖਿਆ ਪਾਏ
ਤਿਸ ਕੀ ਭਿਖਿਆ ਮੂਲ ਨ ਲੈਸਨਿ, ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਕੰਨ ਪੜਾਏ । ੧੭ ।

ਜੂਠੇ ਟੁਕੜੇ ਮੰਗਿ ਲਿਆਵੀਂ, ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਣ ਜਾਈਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਨੂੰ, 'ਮਾਤਾ' ਕਰਿ ਬੁਲਾਈਂ
ਤਾਂ ਹੀ ਤੂ ਜੋਗੀਸੁਰ ਹੋਸਹਿੰ, ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਈਂ । ੧੮ ।

ਤੇੜਿ ਲੰਗੋਟੀ ਤੇ ਹੱਥਿ ਡਿੱਬੀ, ਅੰਗਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਈ
ਕੰਨੀਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਲੋਹੂ ਵਹਿੰਦੇ, ਗਲ ਵਿਚ ਸਿੰਙੀ ਪਾਈ
ਗੋਪੀਚੰਦ ਜੋਗੀਸੁਰ ਹੋਆ, ਦੇਖਹਿ ਕੂਲ ਲੁਕਾਈ । ੧੯ ।

ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਣੀ ਸੁਣਿ ਪਾਇਆ; ਰਾਜਾ ਜੋਗੀ ਹੋਇਆ
ਭੀਖਿਆ ਮੰਗਣ ਕਾਰਣ ਆਪੇ, ਆਂਗਨਿ ਆਇ ਖਲੋਇਆ । ੨੦ ।

ਮਾਤਾ ਦੇਖ ਕਰੀ ਹੈ ਰੁੰਨੀ, ਸੁਣਹੋ ਮੇਰੇ ਪੂਤਾ
ਰਾਜੈ ਅੰਦਰਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ, ਸੋ ਜੋਗੀ ਅਵਧੂਤਾ
ਭਠਿ ਪਇਆ ਇਤ ਚੰਦ੍ਰਾ ਜੋਗੀ, ਜਿਨ ਇਹ ਮਲੀ ਬਿਭੂਤਾ । ੨੧ ।

ਰਹੁ ਰੀ ਮਾਈ ! ਗਾਲਿ ਨ ਦੀਜੈ, ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਜਿਨ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ, ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਾ
ਭਠਿ ਪਈ ਇਹ ਭਿਖਿਆ ਤੇਰੀ, ਕੀਤੋ ਕੂੜ ਵਿਸੂਰਾ । ੨੨ ।

ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ; ਸਾਚ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤਾ
ਆਪਨੜੈ ਗੁਰ ਥਾਂਵਹੁ ਪੂਛਹੁ, ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਾਤਾ
ਜਬ ਲਗ ਪ੍ਰਾਣ ਹਮਾਰੇ ਘਟ ਮਹਿੰ, ਤਬ ਲਗ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਜਾਤਾ । ੨੩ ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਕਹੀਐ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਰਥ ਮੇਰਾ
ਭਿਖਿਆ ਦੇਹਿ ਤ ਲੈਂਦੋ ਜਾਹੀ, ਫੇਰਿ ਨ ਕਰਸਾਂ ਫੇਰਾ
ਜੂਠੇ ਟੂਕੜੇ ਬਾਝੂ ਨ ਲੈਸਾਂ, ਇਕ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਕੇਰਾ । ੨੪ ।

ਰਾਜੇ ਦਾ ਚਿਤ ਚਲਦਾ ਦਿਸੈ, ਦਉਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਤੁਲਾਈਆਂ
ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ, ਛਤ੍ਰੀ ਭੋਜਨ ਲਿਆਈਆਂ
ਐਸੀ ਭਿਖਿਆ ਸੰਕਾ ਮਨਿ ਆਵੈ, ਸੁਣਹੁ ਹਮਾਰੀ ਮਾਈਆ । ੨੫ ।

ਮਾਤਾ ਰੁਦਨ ਕਰੇਂਦੀ ਛੋਡੀ, ਗੋਰਖਨਾਥ ਮਨਾਇਆ
ਘਰਿ ਘਰਿ ਜੂਠੇ ਟੂਕੜੇ ਮਾਂਗੈ, ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਇਆ
ਜੂਠੇ ਟੂਕੜੇ ਕੋਇ ਨ ਦੇਵਹਿ, ਰਾਜਾ ਮੰਗਣ ਆਇਆ । ੨੬ ।

ਉਥੋਂ ਉਠਿ ਉਜੜੀਂ ਸਿੱਧਾ, ਗੋਪੀਚੰਦ ਸਿਧਾਇਆ
ਮਤ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਆਵਹੁ, ਸੁਣਿਹੋ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ
ਮੈਂ ਦੋਹੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਗੁਰੂ ਦੀ, ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ । ੨੭ ।

ਗੋਪੀਚੰਦ ਉਜਾੜੀਂ ਅੰਦਰਿ, ਸਾਗੁ ਡਿਠੋਸੁ ਹਰਿਆ
ਅਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਤੋੜਿ ਕੜੀਹੋ, ਡਿੱਬੀ ਅੰਦਰਿ ਧਰਿਆ
ਬਾਲਣ ਚੁਣਕੈ ਰਿੱਧਾ ਰਾਜੇ, ਨਾਦੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਰਿਆ । ੨੮ ।

ਗੋਪੀਚੰਦ ਤਿਕਾਲੀਂ ਪਉਂਦੀ, ਗੋਰਖ ਸਿਧਾ ਵਗੈ
ਕਰਕੈ ਬਹੁਤ ਆਦੇਸ ਗੁਰੂ ਨੋ, ਧਰਿਓਸੁ ਗੁਰ ਦੈ ਅੱਗੈ
ਸੁਣਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ, ਐਸਾ ਚੇਲਾ ਭੱਗੈ । ੨੯ ।

ਸੁਣਿਹੋ ਪੂਤਾ ਗੋਪੀਚੰਦਾ, ਕੈਸੀ ਭੀਖਿਆ ਕੀਨੀ
ਸਗਲੀ ਨਗਰੀ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਿਆ, ਭਿਖਿਆ ਕਿਨਹੁੰ ਨ ਦੀਨੀ
ਸਾਗ ਉਜਾੜੀਂ ਤੋੜਿ ਕਰੀ ਹੈ, ਭੁਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੀਨੀ । ੩੦ ।

ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਇਆ, ਸੁਣਿਹੋ ਗੋਪੀਚੰਦਾ
ਕਾਂਇਆ ਤੇਰੀ ਅਮਰੁ ਕਰੈਗਾ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵੰਦਾ
ਮੈਂ ਤੁਧ ਅੰਦਰਿ ਭੇਦੁ ਨ ਕੋਈ, ਕੀਜਹਿ ਮਨ ਆਨੰਦਾ । ੩੧ ।

ਗੋਪੀਚੰਦੈ ਨੂੰ ਲੈ ਰਮਿਆ, ਗੋਰਖਨਾਥੈ ਭਾਵੈ
ਸੋ ਨਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਛੂਟਹਿ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ
ਸਾਧੂਜਨ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰ, ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਬਲਿ ਜਾਵੈ । ੩੨ । ੧ ।

ਗੋਪੀਚੰਦੁ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ।

—

੯ ਕਥਾ ਸੋਲਾਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਕੀ

(ਵਾਸੀ ਮੁਲਤਾਨ ਕੀ)

ਸਿਫਤ ਕਰਉਂ ਕਰਤਾਰ ਦੀ, ਜਿਨ ਸਿਰਜਿਆ ਸਭ ਕੋਇ
ਸਹੰਸ੍ਰ ਅਠਾਰਹ ਆਲਮਾਂ, ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਂਦਾ ਸੋਇ।
ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਂਦਾ ਸਭ ਕਿਸੇ, ਰਿਜ਼ਕ ਭਿ ਦੇਂਦਾ ਓਇ
ਲਿਖਿਆ ਮਸਤਕਿ ਵਰ ਮਿਲਿਆ, ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ।
ਨਉਂ ਤੇ ਸੱਤ ਸਹੇਲੀਆਂ, ਨ੍ਹਾਵਣ ਚਲੀਆਂ ਜਾਇ
ਨ੍ਹਾਇ ਧੋਇ ਕੀਤੇ ਨੇ ਕਪੜੇ, ਬੈਠੀਆਂ ਚੰਗੀ ਥਾਂਇ
ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਦੀ, ਗਾਲ ਕਰੈਂ ਸਭ ਆਂਇ।੧।

ਪਹਿਲੀ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਸੁਜਾਣ
ਸੁਘੜ ਸਿਆਣਾ ਸੋਇ ਨਰ, ਬੁਝੈ ਸਭ ਗਿਆਨ।
ਮਤੀਂ ਦੇ ਦਾ ਚੰਗੀਆਂ, ਚੰਗੇਵਾਈ ਸੋਇ
ਜਿਹਰਾ ਦੇਖਾਂ ਹਰ ਕਦੀ, ਅਹਰਾ ਕਦੀ ਨ ਹੋਇ।
ਵਰ ਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਗਲਾ; ਸੇਜ ਰਵੇਂਦਾ ਚਾਇ
ਗਾਲੀ ਕਰੈ ਮਨਭਾਉਂਦੀਆਂ, ਸੁਖ ਸੋ ਰੈਣ ਵਿਹਾਇ
ਕਦੀ ਨ ਦਿਤੋਸੁ ਮੇਹਣਾ, ਕਦੀ ਨ ਦਿਤੋਸੁ ਗਾਲ੍ਹ
ਸਾਈਂ ਦਿਤੂ ਸੁ ਜਾਲਣਾ, ਚੰਗੇ ਮਾਹਣੂ ਨਾਲਿ।੧।

ਦੂਜੀ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੈਂ ਵਰ ਮੂਰਖ ਲਧੁ
ਅਣਧੋਤੇ ਮੂੰਹ ਵਤਣਾ, ਫਿਰ ਘਰਿ ਆਵੈ ਸੰਝ
ਪੈਕਾ ਖੱਟਿ ਨ ਆਵਦਾ, ਰੋਟੀਆਂ ਮੰਗੇ ਪੰਜ
ਜੇ ਮੈਂ ਝੂਰਾਂ ਜੇ ਝੁਖਾਂ, ਤੈ ਸਹੁ ਖਬਰਿ ਨ ਕਾਇ
ਜਿੰਦ ਗਵਾਇਮੁ ਝੂਰ ਝੁਖ, ਨੈਣ ਗਵਾਇਮੁ ਰੋਇ
ਮੂਰਖ ਸੇਤੀ ਜਾਲਣਾ, ਸਾਈਂ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ। ੨।

ਤੀਜੀ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਵਿਡਾਰ
ਕੀਮਤਿ ਜਿਸ ਘਰਿ ਅਗਲੀ, ਲੱਖਾਂ ਕਰੈ ਵਪਾਰ
ਸਕੇ ਸੋਰੇ ਦੂਬਲੇ, ਸਭਨੀਂ ਲਹਿੰਦਾ ਸਾਰੁ
ਭੱਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਚਕਾਂ, ਹਸਿ ਹਸਿ ਦੇਂਦਾ ਦਾਨੁ
ਦਿਲ ਜਿਸੈ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸੁਨੋ ਸਖੀ ਦੇ ਕਾਨੁ। ੩।

ਚਉਥੀ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੈ ਨਰ ਲੱਧਾ ਸੂਮ
ਜੈ ਘਰਿ ਕੋਈ ਨ ਆਂਵਦਾ, ਭੱਟ, ਬ੍ਰਹਮਣ, ਡੂਮ
ਪੈਕਾ ਕਿਸੇ ਨ ਦੇਂਵਦਾ, ਲੁੱਝੀ ਲਾਵਣਹਾਰ
ਸਕੇ ਸੋਰੇ ਤਿਸੈ ਨੂੰ, ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਕਰਨ ਖੁਆਰੁ
ਸੁਣਹੁ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਦਾ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਬੁਰਾ ਹਵਾਲ। ੪।

ਪੰਜਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੈਂ ਵਰੁ ਸੂਰੋ ਕੰਤੁ
ਨਾਲਿ ਮਲੂਕਾਂ ਸੋ ਬਹੈ, ਸਦਾ ਹਸੰਤਿ ਖੇਲੰਤਿ
ਤਾਜੀ ਤੁਰਕੀ ਸੋਹਣੇ, ਬਾਜ਼ਨ ਤੈ ਦਰਬਾਰ
ਚੜ੍ਹੇ ਰਕੇਬਾਂ ਲੱਤ ਦੈ, ਲੱਕ ਬੱਧੇ ਤਲਵਾਰ
ਸਨਮੁਖ ਹੋਇਕੈ ਸੋ ਲੜੇ, ਆਵਸਿ ਦਾਉ ਕੁਦਾਉ
ਦਲ ਵਿਚਿ ਕੰਡ ਨ ਦੇਂਵਦਾ, ਧੰਨੁ ਸਿ ਜਣਿਆ ਮਾਂਉ। ੫।

ਛਿਹਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਕਾਇਰ ਕੰਤ ਲਧੋਮਿ
ਵਸੁ ਮਹਿੰਡਾ ਕੋ ਨਹੀਂ, ਲਿਖਿਆ ਵਰ ਮਿਲਿਓਮੁ
ਕਦੀ ਨਾ ਲਾੜਾ ਮਾਰਿਓ, ਚੜ੍ਹਿ ਘੋੜੇ ਅਸਵਾਰ
ਪਿਛੈ ਲਗਾ ਸੋ ਫਿਰੈ, ਮੈਂ ਦੇਂਦੀ ਲੱਜ ਮਾਰ । ੬ ।

ਸੱਤਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਦਾਤਾਰੁ ।
ਦਿਲ ਜਿਸੈ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ, ਰਤਨੀਂ ਕਰੇ ਵਪਾਰੁ ।
ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਦੀ, ਹਸਿ ਹਸਿ ਕਰਦਾ ਸਾਰੁ ।
ਗਰੀ ਛੁਹਾਰਾ ਸੇਜ ਸਿਰਿ, ਮੇਵਾ ਖਾਵੈ ਨਿਤੁ ।
ਸੁਣੋ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਦਾ, ਸਰਵਰ ਜੇਡਾ ਚਿਤੁ । ੭ ।

ਅੱਠਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਨਿਰਧਨ ਮਹੀਂ ਭਤਾਰ ।
ਮੂੜੀ ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀ ਕੇਤਾ ਕਰੈ ਵਪਾਰ ।
ਜੇ ਧਨ ਨ ਪੱਲੇ ਆਪਣੇ, ਤ ਭੀ ਰਲੀਆਂ ਚਾਉ ਕਰੇਨਿ ।
ਸੱਦੇ ਬਾਝਹੁ ਆਪਣੇ, ਸਾਈਂ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਨਿ । ੮ ।

ਨਾਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੈਂ ਵਰੁ ਆਪੁ ਜੁੜਾਣ ।
ਮੂਢ ਵਿਚਿ ਇਕੋ-ਜੇਹਵੇ, ਇਕੋ ਜੇਹਵ ਹਾਣ ।
ਮੂੰਹ ਪਰ ਕਾਲੀ ਮਸੁ ਹੈ, ਆਪ ਤਾਂ ਤਰਲ ਜੁਆਣ ।
ਉਸ ਦੇਖੇ ਮੈਂ ਨੀਂਹੁ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੇਖੇ ਉਸ ਚਾਉ ।
ਹੇਤੁ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਗਲਾ, ਜਿਉਂ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸਾਉ । ੯ ।

ਦਸਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ ਮੈਂ ਵਰ ਬੁੱਢਾ ਅਤਿ ।
ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੜਿ ਲੋਭਿ ਕੈ, ਮਾਂ-ਪਿਉ ਸਾੜੀ ਘਤਿ ।
ਸੁੱਤੇ ਇਕਤੇ ਸੇਜ ਪਰ, ਏਵੈਂ ਭਈ ਨਿਰਾਸ

ਮੰਦਾ ਮਸਤਕ ਲਿਖਿਆ ਕਈ ਨ ਹੋਂਦਾ ਰਾਸਿ ।
ਕਦੀ ਨ ਬਰਕਤਿ ਉਸ ਵਿਚ, ਸੇਜ ਭਿਜਾਈ ਰੋਇ ।
ਬੁੱਢਾ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ, ਮੇਟ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ । ੧੦ ।

ਯਾਰ੍ਹਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ ਬਾਲਕ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ।
ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ, ਚਿੰਤਾ ਕਰੀ ਅਨੰਤ ।
ਸੇਜੈ ਕਦੀ ਨ ਆਇਓ; ਨੈਣ ਗਵਾਏ ਰੋਇ ।
ਜੋਬਨ ਦੀ ਰੁਤਿ ਸਭ ਗਈ, ਕਦੀ ਨ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ।
ਮੈਂ ਲੋੜੀਂ ਸ਼ਹੁ ਆਪਣਾ, ਤੈਂ ਸਹੁ ਖਬਰ ਨ ਕਾਇ ।
ਨਿਕੇ ਵਰ ਨੂੰ ਦੇਂਦਿਆਂ, ਨਿਜ ਜਣੇ ਦੀ ਮਾਇ । ੧੧ ।

ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਮਲੂਕ ।
ਕਉੜਾ ਬੋਲ ਨ ਜਾਣਦਾ, ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ।
ਬਿਧਾਤੇ ਲੇਖੁ ਬਣਾਇਆ, ਮੇਰੈ ਘਰਿ ਆਨੰਦ ।
ਕਰਦੀ ਭੋਗੁ ਬਿਲਾਸ ਨਿਤ, ਕਦੀ ਨ ਮਨ ਤਨ ਭੰਗੁ ।
ਵਰ ਐਸਾ ਜਿਹ ਸਖੀ ਦਾ, ਜਾਂ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ।
ਸੁਣੋ ਸਖੀ ! ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਦਾ, ਮੈਂ ਘਰਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗੁ । ੧੨ ।

ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਅੰਧਾ ਮਹੀਂ ਭਤਾਰੁ ।
ਵਸੁ ਮਹਿੰਡਾ ਕੋ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ।
ਬਿਨੁ ਨੈਣਾਂ ਜੋ ਜੀਵਣਾ, ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ ਖੋਇ ।
ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ, ਦਰਗਹਿ ਚਲਿਆ ਰੋਇ ।
ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰੇਵਿਆ; ਫਲ ਨ ਆਇਆ ਹਥਿ ।
ਦੁਖੁ ਕਰੰਮੈ ਲਿਖਿਆ, ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਕਿਤ ਭਤਿ । ੧੩ ।

ਕਹੈ ਸਹੇਲੀ ਚੌਧਵੀਂ, ਮੈਂ ਵਰ ਪਾਇਆ ਸਾਧੁ ।
ਕਰਦਾ ਕਿਰਤ ਨਿਤ ਧਰਮ ਦੀ, ਨਾ ਕਰਦਾ ਅਪਰਾਧ ।
ਕਦੀ ਨ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਵਦਾ, ਨੀਵਾਂ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੁ ।
ਜਿਹਬਾ ਮੀਠਾ ਬੋਲਦਾ, ਬੁਰਾ ਨ ਬੋਲੈ ਕਿਸੁ ।
ਧੰਨੁ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਉਂ ਤਿਸੁ, ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਮੋਹਿ ।
ਸੁਣੋ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀਹੋ, ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਤਿਹੁੰ ਲੋਇ । ੧੪ ।

ਪੰਧਰਵੀਂ ਕਹੈ ਸਹੇਲੜੀ, ਮੈਂ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਚੋਰੁ ।
ਕਦੀ ਮੇਂਵਾ ਲੈ ਆਂਵਦਾ, ਕਦੀ ਹਥਿ ਨ ਆਵੇ ਰੋਰੁ ।
ਜਦ ਚੋਰੀ ਉਠਿ ਧਾਂਵਦਾ, ਮਨ ਤਨ ਕੰਪੈ ਮੁਝ ।
ਨੰਗੇ ਭੁਖੇ ਸਭਸ ਦਾ, ਜਲਦੀ ਛਾਤੀ ਰੁਝੁ ।
ਡਰੇ ਸੁ ਹਿਰਦਾ ਰਾਤ ਦਿਨ, ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪੀੜ ।
ਸੁਣੋ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀਹੋ, ਦੁਖਾਂ ਭਰਿਆ ਸਰੀਰੁ । ੧੫ ।

ਕਹੈ ਸਹੇਲੀ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ, ਮੈਂ ਵਰੁ ਲੱਧਾ ਸੰਤੁ ।
ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਹੈ, ਏਵਡੁ ਪਾਇਆ ਕੰਤੁ ।
ਮੂੰਹ ਤਿਸਦਾ ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ, ਮਨ ਤਨ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲੁ ।
ਮੂੰਹ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਦਾ, ਰੰਗ ਬਣਾਇਆ ਲਾਲੁ ।
ਦਸਵੈਂ ਘਰਿ ਔਤਾਕ* ਜਿਸੁ, ਪੂਰਨ ਤਾਂ ਕੈ ਭਾਗ ।
'ਸਾਧੂਜਨ' ਕੀ ਬੇਨਤੀ, ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗ । ੧੬ ।

---

* ਨਿਵਾਸ, ਟਿਕਾਣਾ

ਪੰਜਾਬੀ ਰਤਨਮਾਲਾ

1.	ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਰਾਂਮਾਹੇ	੧੫)
2.	ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਰਾਂ	੧੫)
3.	ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਝਾਂ	੫)
4.	ਪੰਜਾਬੀ ਝਗੜੇ	੧੦)
5.	ਪੰਜਾਬੀ ਜੰਞਾਂ	੧੦)
6.	ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦਧਾਰਾ	੧੦)
7.	ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਗੱਦ	੧੦)
8.	ਹਾਸ਼ਮ ਰਚਨਾਵਲੀ	੬)
9.	ਹੁਸੈਨ ਰਚਨਾਵਲੀ	੫)
10.	ਸਾਈਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇਸ਼ਾਹ	੪)
11.	ਦਰਸਨ ਭਗਤ	੨)
12.	ਬਾਬਾ ਵਜੀਦ	੨)
13.	ਸਾਧੂ ਈਸ਼ਰਦਾਸ	੫)
14.	ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ	੭॥)
15.	ਪੰਜਾਬੀ ਕਿੱਸੇ	੧੦)
16.	ਪੰਜਾਬੀ ਰਚਨਾਵਲੀ	੧੦)
17.	ਲੋਕ ਸਾਹਿਤਧਾਰਾ	੧੫)
18.	ਵਾਰਿਸਸ਼ਾਹ	੧੦)

ਨਿਊ ਪਟਿਆਲਾ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਗਰ ਪਟਿਆਲਾ ।

ਪ੍ਰੋ. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਕਲਮ ਮੰਦਿਰ, ਪਟਿਆਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁ.ਗੋ.ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਰਤਨ	੩੦)	ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਰਾਂ	੨੦)
ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ	੧੫)	ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹੇ	੧੫)
ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ	੧੦॥)	ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਝਾਂ	੫)
ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ	੩)	ਪੰਜਾਬੀ ਜੰਦਾਂ	੧੦)
ਕਲਮ ਦੇ ਧਨੀ (ਦੋ ਭਾਗ)	੧੫)	ਪੰਜਾਬੀ ਝਗੜੇ	੧੦)
ਪੰਜ ਦਰਿਆ	੫)	ਪੰਜਾਬੀ ਕਿੱਸੇ	੧੦)
ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ	੫)	ਹਾਸ਼ਮ ਰਚਨਾਵਲੀ	੬)
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ	੫)	ਹੁਸੈਨ ਰਚਨਾਵਲੀ	੫)
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼	੧੦)	ਸਾਈਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ	੫)
ਰਹਿਤਨਾਮੇ	੭॥)	ਦਰਸ਼ਨ ਭਗਤ	੨)
ਸੰਖੇਪ ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ	੨੦)	ਬਾਬਾ ਵਜੀਦ	੨)
ਸਾਡੇ ਗੁਰਦੇਵ	੫)	ਸਾਧੂ ਈਸ਼ਰਦਾਸ	੫)
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋਸ਼ ੫) ਪ੍ਰਸਿਧ ਪੰਜਾਬੀ	੫)	ਬਾਬਾ ਸਾਧੂਜਨ	੭॥)
ਰਬਾਬ ੫) ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਗਰ	੫)	ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਸੰਤਰੈਣ	੨)
ਪੁਸ਼ਪਾਂਜਲੀ	੫)	ਬਚਨ ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ	੬)
ਨਾਨਕੁ ਸਾਇਰੁ		ਚਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ	੨॥)
ਏਵ ਕਹਤੁ ਹੈ,	੫)	ਵਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀਆਂ	੩)
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ	੪)	ਹੀਰ ਅਹਿਮਦ	੩)
ਪੰਜਾਬੀ ਮਹਾਰਾਜਾ	੩)	ਹੀਰ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ	੫)
ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ	੩)	ਹੀਰ ਕਿਸ਼ਨ ਆਰਿਫ	
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਵਿਤਾ	੭॥)	ਹੀਰ ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ	੧੦)
„ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਵੀ	੬)	ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਗੱਦ	੧੦)
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਲਾ,	੬)	ਪੰਜਾਬੀ ਰਚਨਾਵਲੀ	੧੦)
ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀਅ, ਸੱਦਾਂ	੫)	ਮਾਲੀ ੩) ਪੰਛੀ	੨)